

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

illustr Fortællinger af danske Forfattere :
redigeret af N. Madsen-Vorgod.

Julesne og Sommersol : Julegæsten VIII

Odense : "Vor Ven"s Forlag, 1918

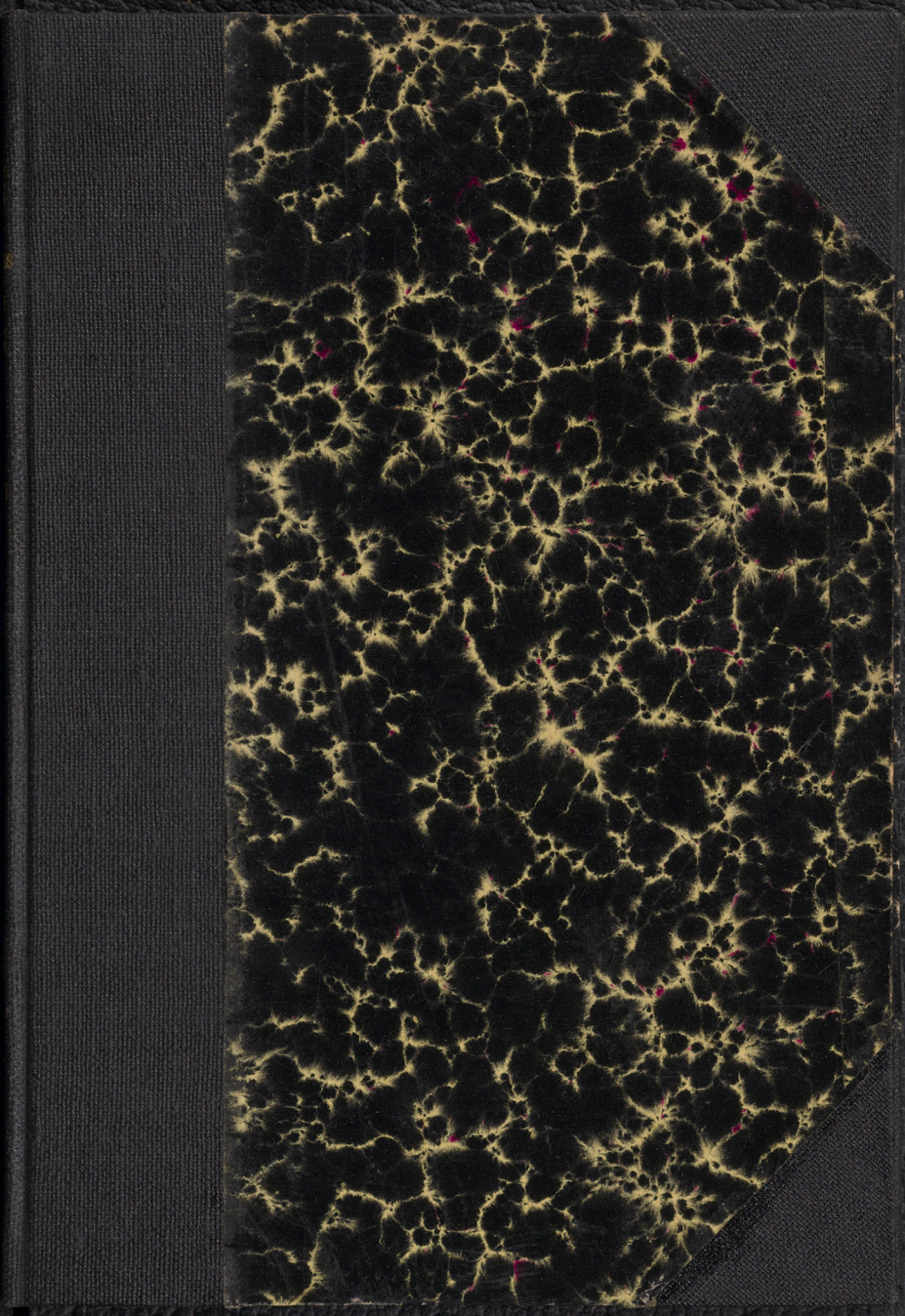
128 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

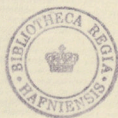

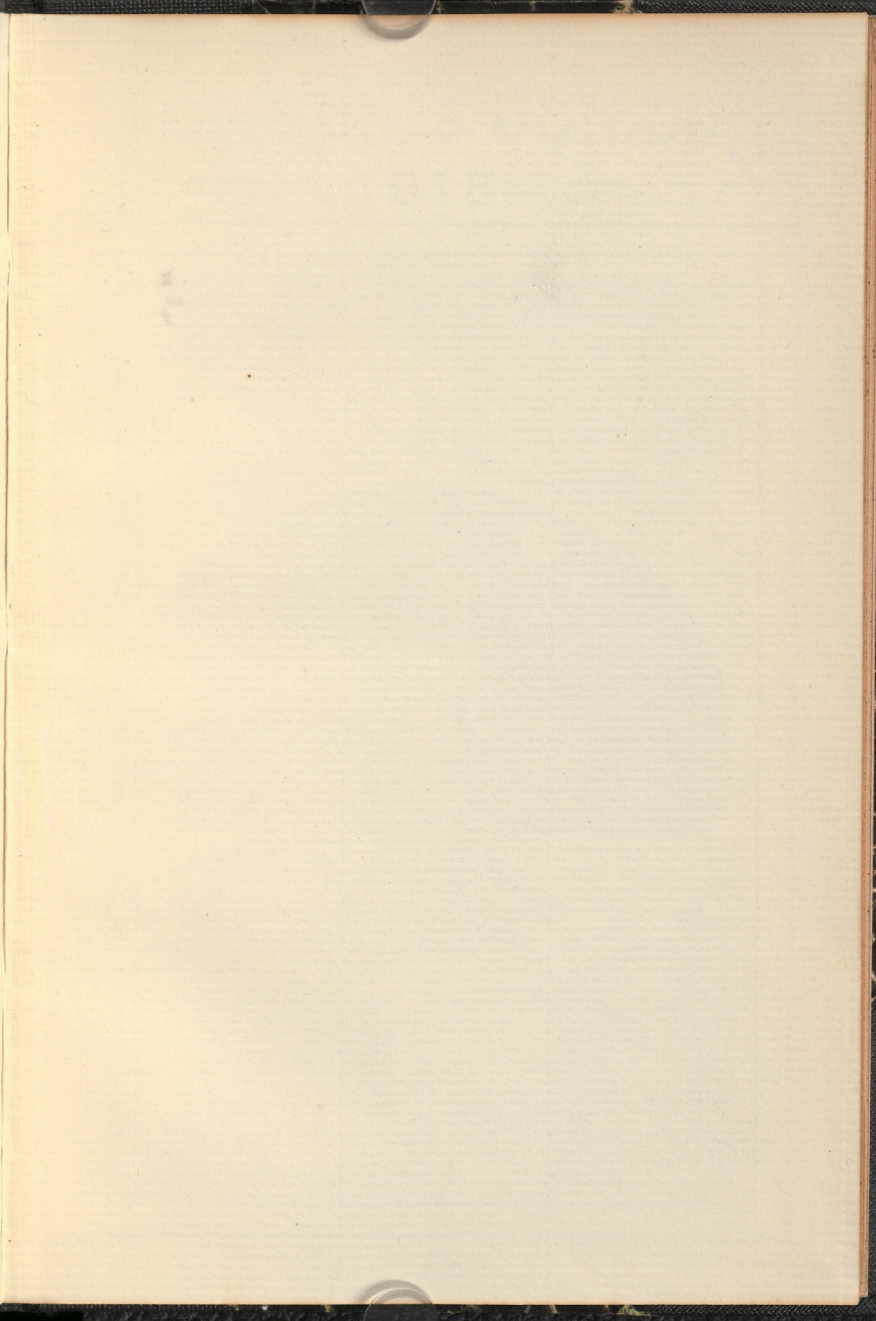
15.-296

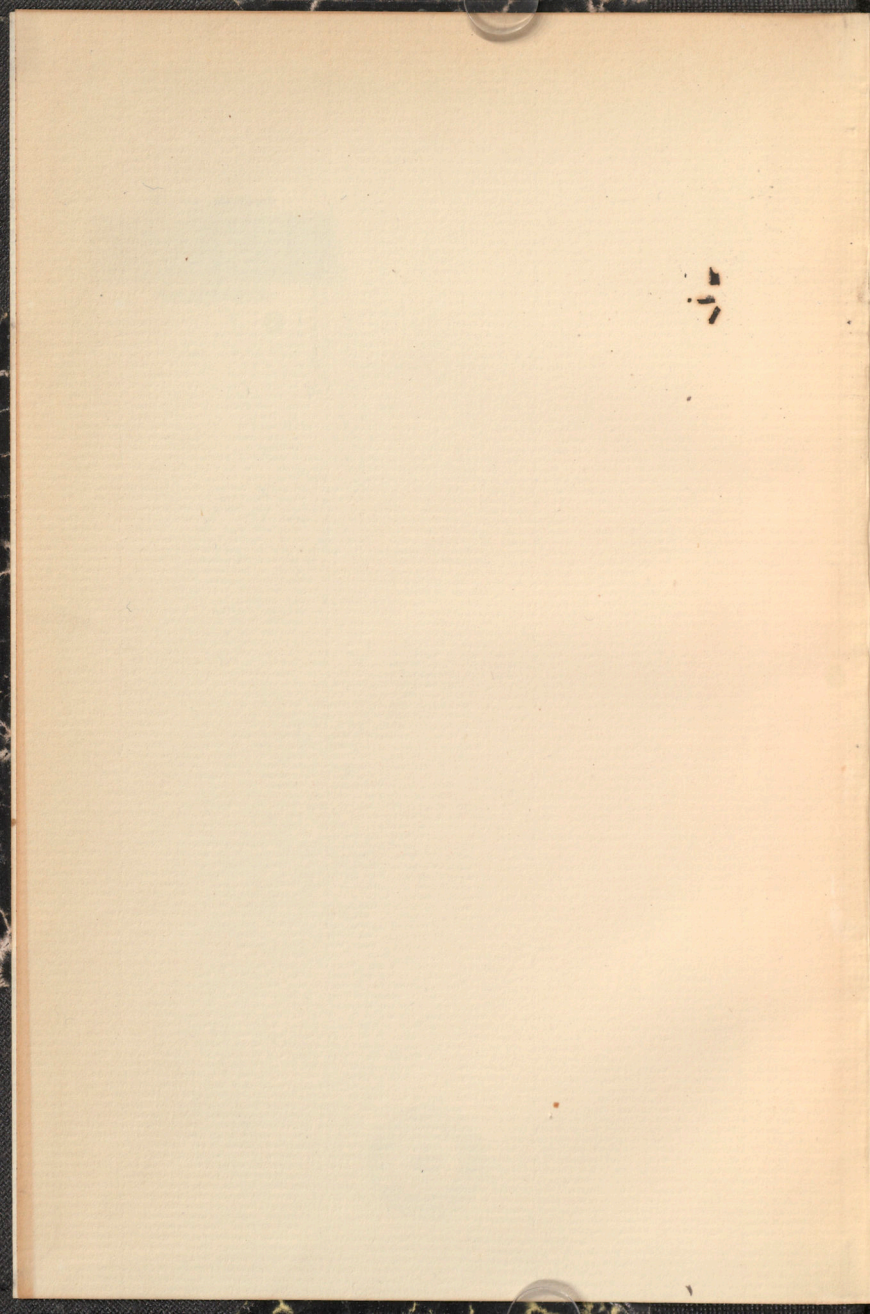
Det Kgl. Bibliotek

130025716818

151-276.

„Vor Ven's Julebog 1918

1919. 2248

JULESNE OG SOMMERBØD

(JULEGÆSTEN, VII BIND)

ILLUSTR. FORTÆLLINGER AF DANSKE FORTÆLLERE

BEGRÆBET AF

N. MADSEN-VORLØB

Ja, Tak du kære Fader
 som altid var mig og min
 for Kærlighed og Tro
 for mig i alle Gange
 vi kom til mig hjem
 som ingen Ting at gøre
 men for mig altid
 som mig som det er
 Alle gode Gaver
 de kommer igen ned
 Det vil de altid, ja, det vil
 de altid
 (Mollers Gæster)

UDGIVET

VOR VEN-STRYK

1918

JULESNE OG SOMMERSOL

(JULEGÆSTEN, VIII. BIND)

ILLUSTR FORTÆLLINGER AF DANSKE FORFATTERE

REDIGERET AF
N. MADSEN-VORGOD

Ja, Tak, du kære Fader,
saa mild, saa rig og rund,
for Korn i Hæs og Lader,
for godt i allen Stund;
vi kan jo intet give,
som nogen Ting er værd,
men tag vort stakkels Hjerte,
saa ringe som det er.
Alle gode Gaver
de kommer oven ned.
Saa tak da Gud, ja, pris dog Gud
for Kærlighed.

(Mathias Claudius)

ODENSE
»VOR VEN«S FORLAG

1918

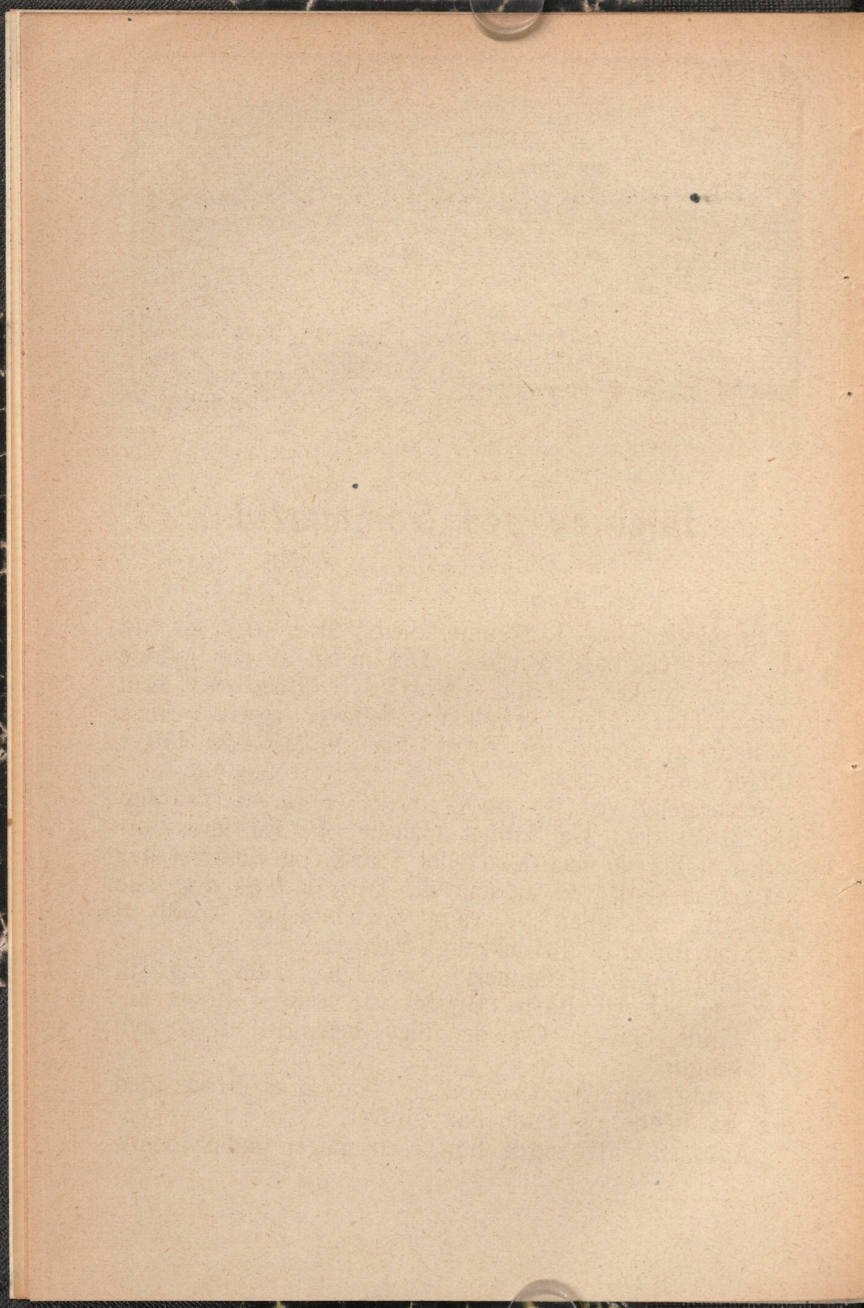
VOR BAADE
EN B LAD OG
ØGER

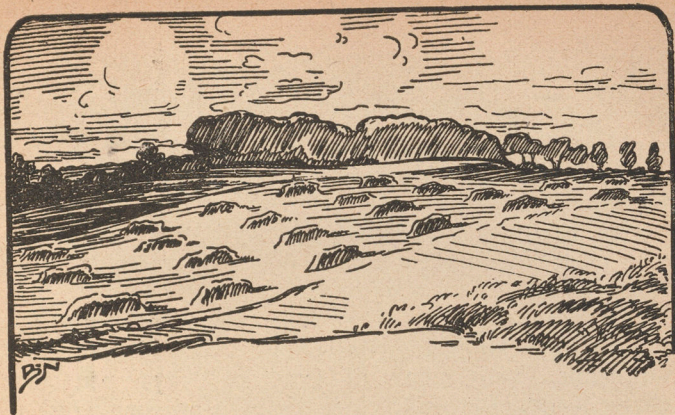

POUL SØNDERGAARDS BOGTRYKKERI — ODENSE

INDHOLD

	Side
Et Julebrev. Af <i>N. Madsen-Vorgod</i> . Med Vignet af <i>A. Brøndum Nielsen</i>	5
Julemanden. Af <i>P. N. Bondesen</i> . Med Tegning af <i>Vald. Vaaben</i>	8
Tyveriet i Fuglebæk. Af <i>Pedersen-Sejerbo</i> . Med Tegning af <i>Brøndum Nielsen</i>	21
Et godt Puds. Af <i>Hans Hede</i> . Med Tegninger af <i>Otto Hansen</i>	33
Den lille Schweizerdreng. Af <i>Zakarias Nielsen</i> . Med Tegning af <i>Sigurd Kristensen</i>	45
Nissens Juleaften. Af <i>Niels Larsen</i> . Med Tegning af <i>Einar Olsen</i>	52
Illusionsdiamanten. Af <i>Helene Hørlyck</i> . Med Tegning .	61
Han kunde gøre det. Af <i>Leopold Mostgaard</i> . Med Tegning af <i>Vald. Vaaben</i>	71
Klavs Egetop. Af <i>J. H. Rosling</i> . Med Tegninger af <i>Einar Olsen</i>	80
Kongen, Præsten og Smeden. Af <i>Møller-Græsdal</i> . Med Tegning af <i>Einar Olsen</i>	102
Den røde Hest. Af <i>P. C. B. Bondesen</i> . Med Tegninger af <i>Otto Hansen</i>	107
Spilledaasen. Af <i>Ellen Briksø-Damsholt</i> . Med Tegninger af <i>Brøndum Nielsen</i>	118

Julebrev ved Sommertid.

Kære Børn!

Jeg sidder her i Sommersolens Skær og ser ud over frugtbare Marker. Det meste af vor gyldne Høst er sanket i Lade. Vort dyre Brødkorn kom godt i Hus. Her i Danmark behøver ingen i dette Høstaar at græde for Brød, hvis vi da ikke bliver draget ind i Krigen.

Selvfølgelig ved jeg godt, at det er rart at faa lidt Sul til Brødet. Det kniber maaske ofte for jeres Forældre at faa fat paa Kød eller Flæsk, og Smørret har vel ogsaa ondt ved at slaa til. Men lad os dog alle — store og smaa — være taknemmelige, fordi vi kan faa Brød i tilstrækkelig Mængde.

„Spild ingen Krummer,“ blev der altid sagt til mig, da jeg var Barn. Brødet var fremfor noget andet Guds Gave. Og det blev behandlet med dyb Ærbødighed.

Engang, min Moder stod og skar af et Brød, gled det fra hende og faldt paa Gulvet.

„Aah, endda!“ sagde hun i en meget undskyldende

Tone. I største Hast samlede hun Brødet op og kyssede det. Hun viste derved efter gammel Skik paa den mest ydmyge Maade, at hun var ked af, at hun var kommet til at tabe det kære Brød.

Lad os takke Vorherre for Brødet. Spild ikke Krummerne!

Her har vi det fredeligt og godt, men ude i Verden raser Menneskene imod hverandre som glubende Rovdyr.

Fra Sommersolen i Dag lader jeg min Tanke vandre til den kommende Vintersne. Skal Juleklokkerne for femte Gang ringe til Fred og Fryd paa Jord, mens Kanonerne udfordrer deres Bud om Død og Ødelæggelse?

Intet Menneske ved det!

Ved Krigens Begyndelse spurgte mine Drengene mig: „Hvad skal det blive til?“

„I kender jo,“ svarede jeg, „Fortællingen om de to Løver, der var i Kamp med hinanden og aad hinanden op, saa at der tilsidst kun var Halerne tilbage af dem begge. Saaledes vil det ogsaa gaa her. De kæmpende Parter vil gensidigt ødelægge hinanden, saa at der kun bliver nogle sørgelige Rester tilbage.“

Og skulde det ske, at den ene Part overvandt den anden, vilde den sejrende Part kun høste ringe Velsignelse deraf.

Men trods alt dette forfærdelige, ønsker vi dog hverandre „Glædelig Jul“, naar den Tid kommer.

Selv om Kanonerne tordner og Ufreden raser, skal Juleenglens Budskab: „Fred paa Jord“ dog tone ud over Landene. Og finder dette Budskab for Alvor Indgang i Menneskenes Sjæle, lader de være at slaa hverandre ihjel eller hade hverandre.

Her under den herlige Sommersol beder jeg Vorherre om at standse denne skrækkelige Krig og lade Freden oprinde.

Vi vilde alle takke og juble, om dette skete. Saa kunde vi for Alvor holde Jul, se'v om det blev smaat med Smør paa Brødet.

„Staa stille, Barnliil, og tak din Gud.
— Klokkerne kimer
Du kender ej bedre Julebud
end det, der lød over Verden ud.
Fred kom til Jord,
Lyset er tændt i det lave.“

Glædelig Jul!

Den 30. August 1918.

N. Madsen-Vorgod.

Julemanden.

Af *P. N. Bondesen.*

Tegning af *Vald. Vaaben*

Det var Lille Juleaften. Der var Juletravlhed alle Vegne. Den hyggelige Duft af Julen steg med Røgen fra Landsbyens Gaarde og Huse mod den vinterlige Himmel, mens Sneen dryssede sine hvide Fnug ned over Marker og Skove og klædte alt i en festlig Juledragt. Ude i Skoven stod Julegranerne og duvede for en sagte Vind, og Risbøgene raslede med de tørre Blade. Der lød klingre Øksehug i Skoven, det sitrede i Granerne, som om de anede, at de snart skulde falde for Øksen. Skovfogeden havde mærket Granerne, der var bestemt til denne Julehøst, og to Mænd fra Herregaarden var i Færd med at fælde de unge Træer, mens Vognen holdt parat paa Vejen til at modtage den grønne Skov, der snart skulde holde sit Indtog i de lune Stuer og sprede Glans over Højtiden.

Arbejdet var endt. Det sidste Grantræ blev læsset paa den lange Vogn.

„Saa maa du have Farvel, Skovfoged,“ sagde Anders Forkarl og satte sig op ved Siden af den anden Karl.

„Har I nu husket dem alle?“ spurgte Skovfogeden

„Jo, vi har til Præsten, Doktoren, Læreren og dem alle sammen. Ja, det mindste der er jo til Per Nielsen. Han har bedt om et Juletræ i Aar.“

„Ja, han vil gerne gøre lille Pouline en Glæde,“ sagde Skovfogeden.

Der blev ønsket Glædelig Jul, og Vognen satte sig i Bevægelse. Grantræerne vippede med Grenene ud over Sidefjælene og rystede Sneen af sig.

Uden for Per Nielsens Hus holdt Vognen stille, og Per kom ud i Døren. Pouline tittede frem bag ved ham, og hendes Øjne var som to klare Perler, der straaledede.

„Se her, lille Pouline, nu kommer Juletræet,“ sagde Bedstefaderen.

De to Karle fik en Bitter og kørte saa videre.

— Pouline boede hos Bedsteforældrene og havde gjort det, fra hun var ganske lille. Hendes Moder boede i Nabsognet. Hun var optaget fra Morgen til Aften paa Herregaarden. Det var derfor naturligt, at lille Pouline blev hos Bedsteforældrene. Hendes Fader var for flere Aar siden rejst til Amerika, hvor han arbejdede paa en Fabrik. Han skrev jævnlig hjem, og hans Breve drejede sig altid om den lykkelige Stund, da Pouline og hendes Mor skulde rejse over til ham i det store fremmede Land, men Aarene gik, og endnu var det ikke blevet til noget. Pouline var ganske lille, da Faderen rejste, saa hun kunde ikke huske ham. Kun gennem Moderen fik hun en Forestilling om ham, og sommetider længtes hun efter ham.

Bedsteforældrene havde lovet Pouline Juletræ i Aar, det var derfor et stort Øjeblik, da Anders Forkarl læssede det lille nydelige Træ af uden for Døren. Det blev baaret op i Stuen og sat i en Skæppe med Sand i. Der skulde det staa til Juleaftens Dag, og saa vilde gamle Per selv pynte det, men det maatte Pouline ikke se.

Han glædede sig som et Barn til det Øjeblik, da Døren skulde gaa op til det straalende Træ, og længtes efter at se, hvordan Pouline vilde synes om

det. Hun fik i Mørkningen Lov til at gaa ind hos Naboens, hvor der var en lille Veninde. Bedstefar var et Ærinde hos Købmanden, og Bedstemor sad i Ovnkrogen og strikkede, mens Katten velbehageligt spandt ved hendes Fødder.

Hendes Tanker gik langt bort, de drejede sig om Sønnen. Endnu var der ikke kommet Brev fra ham til Julen, og det var aldrig hændet før. Hvad mon der dog kunde være i Vejen? Det vilde blive et stort Skaar i Juleglæden, om de skulde savne en Hilsen fra ham. Hun ønskede inderligt, at han vilde opgive Tanken om at faa Poulina og hendes Mor over til Amerika, men selv komme hjem og bosætte sig i Danmark. Hvordan skulde de to gamle dog undvære Poulina?

Det puslede ude i Forstuen, en Haand famlede ved Dørgrebet. Døren gled stille op, og Poulines Mor traadte ind.

„God Aften!“ hilste hun. „Jeg maatte over at tale lidt med jer, for jeg er saa bedrøvet over, at vi ikke har faaet Brev fra Jens, han har dog aldrig svigtet os endnu.“

Hun gav sig til at græde.

„Ja, jeg har ogsaa undret mig over det,“ sagde Bedstemor, „men saa har jeg stadig tænkt, at det jo maaske kunde komme endnu.“

„Det tror jeg ikke,“ svarede Sønnekonen, „det sidste Juleskib er kommet for et Par Dage siden, saa Brevet kunde have været her.“

„Ja, det bliver jo et Skaar i Julefesten, hvis vi skal undvære en Hilsen fra Jens, men for Poulines Skyld maa vi se at faa saa meget ud af Julen som muligt,“ sagde den gamle. „Hun maa ikke mærke noget.“

„I maa give mig Lov til at faa hende med mig hjem i Aften, saa kan det ligesom være mig lidt til Trøst i Ensomheden. I Morgen kan vi saa følges

ad herud til Juletræ, og vi vil saa prøve paa at fejre en glædelig Jul sammen.“

Per Nielsen kom nu ind ad Døren med en Kurv fuld af Varer. Han kunde ligesom sin Kone ikke nænne at sige nej til Sønnekonens Ønske, og Per gik igen for at hente Poulina hos Naboens. Hun fik noget Tøj paa, og de to gamle fulgte hende og Moderen ud af Døren.

„Det er svært, saa mørkt det er, det varer noget, inden Maanen kommer op,“ sagde Per. „Tror I, at I kan hitte Vej hjem?“

„Ja, det gaar nok,“ mente Poulina, „jeg ser lige saa godt som Katten, far vel!“

„Kom saa i god Tid i Morgen, saa skal vi rigtignok have Juletræ, lille Poulina,“ sagde Per. Hans Kone var gaaet ind igen for at tænde Lys. Han blev staaende et Øjeblik og stirrede ud i Mørket.

„Jeg synes, Vinden er bleven mere østlig,“ sagde han for sig selv. „Bare det ikke bliver Snestorm.“

Saa gik han ind, og lidt efter gik de to gamle til Ro, men det varede længe, inden de kunde falde i Søvn. Begge laa de og tænkte paa Sønnen, som de endnu ikke havde hørt noget fra. De sagde ikke noget til hinanden, men trøstede sig ved Haabet om, at Posten i Morgen vilde bringe det ventede Brev. —

Hen paa Natten begyndte det at blæse op. Det blev en hel Orkan, der for hylende af Sted hen over de øde Marker. Sneen hvirvledes rundt og lagde sig i store Driver i Grøfter og langs Hegn. Om Morgenen stiltede Stormen af, men da var alle Veje helt ufremkommelige, og Snefogeden fik travlt med at purre Mandskab ud til Snekastning. Vejen til Mejeriet og Hovedlandevejen blev først øst ud, men hele Dagen gik ogsaa, inden Folk, trætte af det haarde Arbejde, kunde komme hjem til Julegrøden.

Per Nielsen var paa Grund af sin Alder fri for Snekastning. Han gik hele Dagen urolig omkring

og var bange for, at Vejret og Sneen skulde hindre Poulina og hendes Mor i at komme ud. Hans Kone trøstede ham med, at Vejene nok blev farbare inden Aften, hvis der da ikke kom mere Sne, hvad der desværre var mest Udsigt til, da Himlen rejste sig som en Blymur op over de hvide Marker. Af og til maatte Per en lille Tur ud paa Vejen for at se, hvordan det skred med Arbejdet. Og saa gik det atter ind for at banke paa Vejrglasset, der ikke lovede godt. Han begyndte at blivv bange for, at det ikke blev til Juletræ i Aften, hverken Poulina eller hendes Mor kunde da komme ud i saadant Vejr.

Den korte Dag var snart til Ende. Det blev tidlig mørkt. Per Nielsen kom ind efter igen at have været ude at se paa Vejret. Han tog sine lange Støvler frem, satte sig paa Halmstolen i Ovnkrogen og trak dem paa.

„Hvor vil du hen?“ spurgte hans Kone.

„Jeg vil over at hente Poulina og hendes Mor, vi skulde jo da gerne se at faa lidt Jul.“

„Ja, det bliver vist sløjt med det, Posten havde jo ikke noget med i Dag.“

„Han har jo slet ikke været her, lille Mor. Han kunde jo ikke komme frem.“

„Nej, det er ogsaa sandt, men saa kunde der jo maaske ligge Brev paa Stationen.“

„Jeg har ikke hørt, om Toget er naaet igennem. Men jeg kan jo gaa om ad Stationen til og høre ind. Det vilde da være en stor Glæde for os, lille Mor, hvis der var Brev fra Jens.“

„Men Juletræet til Poulina faar du jo saa ikke pyntet.“

„Lad os først se, om vi faar fat i Festens Dronning. Jeg kan snart faa pyntet det, naar vi kommer tilbage.“

„Du kan da ikke se at finde Vej i det Mørke, Per.“

„Jeg tager Staldlygten med, saa gaar det nok, nu gaar jeg først ud og giver „den brogede“ Juleaftensgift.“

Per tog Afsked med sin Kone og gik ud i Mørket. Han drejede af ved Vejen til Mejeriet, den førte ogsaa til Stationen. Maaske blev han saa nødt til at gaa tilbage igen til Landevejen for at komme over til Nabosognet efter Poulina og hendes Mor. —

De to havde ogsaa hele Dagen været meget urolige for, hvordan de skulde komme af Sted, og Moderen havde til sidst opgivet Turen, der vilde blive alt for drøj i det Føre. Poulina var meget bedrøvet og gik og smaagræd hele Dagen. Hun kunde ikke tænke sig at skulle holde Jul uden i Selskab med Bedsteforældrene. Og saa var det første Gang, hun skulde have Juletræ. Nej, det var ikke til at holde ud at blive hjemme. Hun tiggede og bad Moderen, men der var ikke videre lyse Udsigter til at komme af Sted. Hun gik og spekulerede paa, hvordan hun skulde besejre Moderens Modstand, men alle hendes Ideer syntes hende forkastelige og mest af alle den: at løbe paa egen Haand. Hun havde aldrig været ulydig mod Moderen, og hun vidste, det var galt, hvis hun løb sin Vej. Men saa kom der en ny Tanke frem: Hun havde jo dog sit egentlige Hjem hos Bedsteforældrene. De vilde jo blive meget bedrøvede, hvis hun ikke kom. Hvad om hun alligevel vovede det! Moderen vilde jo nok, naar hun saa, at Poulina var væk, gaa efter hende, for hun maatte jo snart blive klar over, at Pigebarnet var gaaet over til Bedsteforældrene. Hun kiggede ud ad Døren. Uh! hvor var det mørkt.

„Jeg ser lige saa godt som Katten,“ tænkte hun. Hun tog sin Kaabe paa, trak Kysen godt ned over Ørerne og skyndte sig ud af Døren, mens Moderen var ude at malke Koen. Det kneb med at komme frem i den høje Sne, og hun syntes, at det blev

mørkere og mørkere. Hvert Øjeblik traadte hun dybt ned i Sneen, og hun var helt vaad om Fødderne. Samvittigheden lod hende ikke i Fred. Det var jo nu galt at gaa uden Mors Tilladelse, men det var Juleaften, Mor tilgav hende nok. Hun vilde jo saa nødig undvære det Juletræ. Kunde hun ikke finde paa et eller andet for at forsone Moderen? Hendes lille Hjerne arbejdede, men hun fandt ingen Udvej. Det blæste stærkere nu, end da hun gik hjemmefra, og Maanen vilde slet ikke komme frem i Aften. Tunge Sneskyer hang truende over hende. Hidtil havde hun ikke været bange, men nu følte hun pludselig en grænseløs Angest. Hun kom til at tænke paa en Historie, hun havde hørt i Skolen. Den foregik langt herfra i det fjerne Svejts, højt oppe i Bjergene, hvor den evige Sne laa. Der kunde det ske, at en vejfarende for vild i Sneen og omkom, hvis ikke en af de store Hunde fra Bjergklostret fandt ham og fik hentet Hjælp. Hvis hun nu skulde omkomme her i Nattemulmet! Hun havde jo næsten fortjent det, fordi hun havde været ulydig, og nu gik Moderen og var bange for hende. Hun havde ikke regnet med, at Vejen var tung, hun følte sig saa træt og gav sig til at græde. Skulde hun vende om igen og se at komme hjem til Mor? Hun vendte sig. Da saa hun langt forude et lysende Punkt bevæge sig. Hvad kunde det være? Det kom nærmere. Nu drejede det ligesom lidt til Siden, og hun saa en lang lysende Streg bevæge sig ilsomt hen over Snefladen. Det maatte være Toget — men paa denne Tid! Ja, det maatte jo være meget försinket. Hun fik pludselig en Idé. Hvad om hun fandt frem til Vejen, der førte til Stationen, og gik derhen! Hun kunde spørge efter Breve. Maaske var Fars Julebrev med. Hun havde jo hørt, at det endnu ikke var kommet, og at de alle sammen var saa bedrøvede over det. Det kunde jo ogsaa være, at Mor var paa

Vej efter hende og maaske med det samme gik til Stationen. Ja, de kunde maaske mødes. Denne Tanke gav hende fornyede Kræfter, og hun skyndte sig af Sted, saa hurtigt hun kunde. Nu var hun inde paa Stationsvejen, det troede hun da. Men hun var saa træt, saa træt. Hun syntes, hun var saa ulykkelig. Hun naaede ingen Vegne frem. Alt saa saa trøstesløst ud. Det blev nok ikke til Juletræ i Aften. Hvad vilde Mor sige, naar hun ikke fandt hende, og hvad vilde Bedsteforældrene sige, naar hun ikke kom? Pludselig snublede hun og tumlede om i Sneen. Hun faldt saa blødt og blev rolig liggende.

Det gjorde saa godt i de trætte Lemmer. Det var næsten lige saa godt som at putte sig under Dynen hos Bedstemor. Ja, var hun ikke hos Bedstemor? Bedstefar stod ved Siden af Sengen og sagde: „Lille Poulaine, nu er det bedre, nu er du snart rask. Jeg gaar ind og tænder Juletræet, og saa skal vi danse omkring det og synge „Glade Jul!“

Og Bedstemor kom ogsaa til. Hun havde varme Æbleskiver i et Fad.

„Spis nu, lille Poulaine, de er dejlig varme. Du fryser jo, din lille Stakkel!“

Mor sad der ogsaa, hun læste et stort Brev, som var kommet fra Amerika. Hendes Øjne straaledede. Men saa skiftede Billedet.

Hun kørte i en dejlig Kane, der blev trukket af to hvide Heste. Bedstefar var Kusk. Hestene fløj af Sted, som havde de Vinger. De kørte ind gennem Skoven, forbi grønne, ranke Graner, de nikkede til hende, og Sneen dryssede fra deres tykke Grene. Det gik i susende Fart. Nu kunde hun snart være hjemme. Hun havde et stort Brev med sig, det sad godt gemt under hendes tætte Kaabe. Det var til Mor, og hun blev saa glad, at hun glemte at skænde paa hende. Da tørnede Kanen mod en gammel Bøge-

stub, og bums! der laa hun i Sneen. Hun stødte sig i Hovedet og — vaagnede.

„Bedstefar, hvor er du? Hvor blev du af? Vi kørte saa godt!“

Hun gav et Skrig fra sig. En Skikkelse stod bøjet over hende, og en Stemme talte mildt til hende:

„Barn dog, hvordan er du kommet her. Der kunde jo være sket en Ulykke.“

„Hvor er jeg?“ raabte Pouline angst.

„Du ligger paa Jernbaneskinnerne. Heldigvis er Toget kørt forbi, før du er faldet her, men du vilde jo være frosset ihjel, hvis jeg ikke var kommet.“

Manden fik hende paa Benene.

„Har du slaaet dig?“

„Nej, jeg er bare saa fortunlet i Hovedet.“

„Hvor skal du hen?“

„Jeg skal til Bedstefar og Bedstemor, men nu er jeg helt vildfarende.“

„Hvad hedder din Bedstefar?“

„Per Nielsen.“

Det gav et Sæt i den fremmede.

Han løftede Pigebarnet i Vejret og knugede hende ind til sig.

„Saa hedder du Poulina, ikke sandt?“

„Jol men hvor kunde De vide det fra?“

„Det skal jeg sige dig, for jeg er din Far.“

„Far!“ skreg Poulina. „Nej, hvor bliver de glade derhjemme. Kommer du lige fra Amerika?“

„Ja, lige direkte, og nu bliver jeg hjemme hos jer altid.“

Det var tungt at komme frem, men det gik dog lettere her paa Jernbanelinien end ad Vejen. Omsider naaede de Landsbyen og stod uden for Per Nielsens Hus. Der var ikke rullet ned for det ene Vindue. De kunde se Bedstemor staa ganske stille inde ved Bordet, som om hun betænkte sig paa, om hun skulde dække det eller ej.

„Det er bedst, jeg gaar først ind,“ sagde Poulina, „ellers bliver Bedstemor da helt bange.“

„Ja, sig ikke straks, at jeg er kommet.“

„Men hvor mon Bedstefar er henne,“ tænkte hun. „Har Mor været her, og er hun sammen med Bedstefar gaaet ud for at lede efter mig?“

Hun aabnede i en Fart Døren, og hendes Far kunde se, at hun fortalte Bedstemor en hel Del. Saa kom de begge ud i Døren, og Jens gik frem. Lyset fra Vinduet faldt stærkt ind paa ham.

„God Aften!“ hilste han, „jeg kommer med Hilsen fra Jens, han har det godt, skulde jeg sige.“

„Nej dog, nej dog!“ udbrød Bedstemor, „men det er jo Jens's Stemme, den kan ingen narre mig med. Er det dig, Jens?“

„Ja, det er mig selv, lille Mor,“ og i næste Nu sluttede han hende i sine stærke Arme.

„Og jeg fandt Poulina paa Vejen. Havde jeg ikke gjort det, var det blevet en sørgelig Jul for os alle sammen.“

Han fortalte det hele, da de var kommet ind.

Bedstemor græd og lo og lo og græd. Hun kunde næsten ikke rumme det altsammen.

„Nu maa Bedstefar og Mor nok snart være her, lille Poulina. De er nok ængstelige for dig, min Pige, men hvordan kunde det dog ogsaa falde dig ind at løbe hjemmefra?“

„Ja, det var grueligt,“ indrømmede Poulina.

„Men saa vilde jeg gøre det godt igen ved at gaa til Stationen og høre efter Brev fra Far. Saa maa jeg være gaaet vild, men saa fandt jeg Far.“

„Nej, det var nok mig, der fandt dig, lille Ven.“

Og Faderen trykkede et kærligt Kys paa Poulines Pande.

„Nu maa vi nok se at blive færdige, til de kommer,“ sagde Bedstemor.

„Har I pyntet Juletræet?“ spurgte Jens.

„Nej, det skulde Bedstefar, men han vilde jo først være sikker paa, om han kunde faa fat i Poulina.“

„Saa er det bedst, jeg gaar i Gang med det, det er længe siden, jeg har prøvet det, men man har vel ikke helt glemt sin Børnelærdom.“

„Saa vil vi ikke sige til Bedstefar og Mor, at Far er kommet, vel Poulina!“

„Nej, og de maa ikke se Juletræet, før Far lukker Døren op og byder os ind, ikke sandt, Bedstemor!“

Bedstemor nikkede mildt, og Sønnen gik ind i den øverste Stue for at tage fat paa Juletræet. —

Per Nielsen og hans Sønnekone standsede forundret uden for Huset.

„Hvad! Jeg synes, der er Lys i Stadsstuen,“ sagde Per. „Hvad mon Bedstemor bestiller der?“

Der blev en Spørgen og Forklaren, da de kom ind. Per Nielsen havde været paa Stationen for at høre efter Brev, men Toget var ikke kommet endnu. Saa gik han videre til Poulines Mor og blev meget bestyrtet, da han hørte, at Poulina ikke var der. De fik sig gjort færdige i en Fart, men det tunge Føre havde sinket dem meget.

„Gud ske Lov!“ sagde Per, „at vi nu alle er i god Behold.“

„Ja, alle,“ sagde Bedstemor, der laa en egen Varme i hendes Ord.

„Saa skal jeg sandelig i Gang med Julestadsen,“ sagde Bedstefar. „Det havde nær blevet for sent.“

„Du er kommet for sent, lille Far,“ sagde Bedstemor.

„Hvad vil det sige?“

„Ja, det skal du snart faa at se.“

„Jeg synes, det pusler deroppe i Stuen.“

„Det er Julemanden, der rumsterer.“

„Er her Spøgeri i Huset. Vi saa jo, der var Lys i Stuen.“

„Giv Tid, lille Far. Ja, Tiden falder altid Børnene langt, inden Juletræet bliver færdigt, men nu er vi snart klar.“

Bordet blev gjort i Stand. Poulines Mor og Bedstemor havde travlt med Maden. Bedstefar fik Piben tændt. Han havde en underlig Uro i Kroppen.

„Var der ikke et Vindue, som smækkede oppe i Stuen?“ spurgte han, da Bedstemor kom ind fra Køkkenet. „Jeg tror, jeg vil op og se, hvad der er i Vejen.“

„Nej, lad mig!“ skyndte Bedstemor sig at sige.

Hun aabnede Døren paa Klem og kiggede ind.

Et Væld af Lys flød ud af Døren og blændede hende næsten. Trækken fra et aabent Vindue fik Døren til at springe helt op. Bedstemor fór til Vinduet og lukkede det. Der stod Juletræet midt paa Gulvet i al sin Glans, pyntet fra Top til Taa med Lys og Julestads. Bedstefar, Pouline og hendes Mor kom hen i Døren og slog Hænderne sammen, men de forstod ikke et Muk af det hele.

„Er her Trolderi i Huset?“ udbrød Bedstefar.

„Nej, det er Julemanden, der har været her og pyntet vort Juletræ,“ svarede Bedstemor, „og saa er han gaaet ud af Vinduet da han var færdig.“

„Hvad er det for noget Vrøvl!“

„Ja, vi maa se at finde ham. Han maa ikke bære Julen ud,“ sagde Bedstemor og vendte sig mod Døren.

Sønnen var kommet ind i den forreste Stue og stod og betragtede dem alle med et stille Smil.

„Se,“ sagde Bedstemor, „der staar Julemanden.“

„Jens!“

Med et Skrig fløj Poulines Mor sin Mand om Halsen, og Bedstefar maatte støtte sig til Bordkanten. Det var næsten for overvældende.

„Ja, her er Julemanden,“ sagde Jens. „Glædelig Jul alle sammen!“

Tyveriet i Fuglebæk.

Af Pedersen-Sejerbo.

Tegning af Brøndum Nielsen.

En Morgen kom Ringeren i Fuglebæk styrtende ind i Præstegaarden med et Præg af Fortvivelse over sit brede, godmodige Ansigt.

Pastor Lang mødte ham tilfældig i Porten, han kom slæbende med et Kyllingebur, der skulde flyttes. Sønnen Aage bar ved den anden Ende af Buret.

„Kirkebøssen — —“ udbrød Anders Ringer, endnu før han havde hilst god Morgen.

Præsten satte Buret og saa Anders ind i det op-hidsede Ansigt. Han forstod med det samme.

„Er der — har der været Indbrud?“

„I Guds Hus ja — nu til Morgen. Kirkebøssen er brudt op, Pengene er borte. Og jeg ved, jeg laa-sede af i Aftes.“

„Ja, ja, min gode Anders, der er jo ingen, som mistænker Dem for ikke at gøre Deres Pligt.“

„Det er jo forfærdeligt — — i Guds Hus — — det er dog aldrig sket før i min Tid.“

„Nej, det hører dog heldigvis til Sjældenhederne, i hvert Fald her paa Egnen.“

„Skal vi melde det til Politiet?“

Anders saa ligefrem frygtsom ud, som var han bange for Politiet.

„Nej, lad os se Tiden an,“ sagde Præsten rolig.

„Vi kan jo allerførst gaa over og se Sagerne efter. Udbyttet har vel ikke været særligt stort.“

„Præsten glemmer Proprietærens Bryllup. Der skal nok være faldet nogle Sølvkroner ved den Lejlighed.“

„Ja, mange Penge har der nu ikke været alligevel. Jeg tror ikke, at Udbyttet svarer til Handlingen.“

„Det kunde den aldrig; Hr. Pastor — — i Guds Hus!“

„Nej, det har De Ret i, Anders. Men lad os gaa over og undersøge Bøssen. Har De set efter Kalken og de andre Ting i Alterskabet?“

„Nej, jøsses dog! det har jeg ikke. Jeg blev saa altereret, saa jeg glemte endogsaa at ringe og bare løb.“

„Ja, for det var unægtelig værre, om Alterskabet var raseret.“

Kyllingehuset fik Lov at staa, hvor det stod, og Præsten gik med Anders over i Kirken. Aage fulgte optaget bagefter.

Der var heldigvis ikke noget i Vejen med Skabet og dets Indhold, og saa vidt det kunde skønnes heller ikke med andet i Kirken. Kun Kirkebøssen var altsaa opbrudt og tomt.

„Vi alarmerer ikke Politiet,“ sagde Pastor Lang til Anders. „Jeg erstatter det, jeg tænker mig, der har været deri. Hvor meget kunde der vel være, Anders?“

„40 Kroner,“ sagde Anders uden Betænkning.

Præsten saa paa ham.

„Jeg havde nu tænkt mig 20—30 Kroner, men siden De mener 40 — —“

Anders synes forlegen.

„Ja, jeg ved selvfølgelig ikke — men jeg tænkte mig, at Proprietærens Bryllup — Præsten kunde næsten tro, at jeg vilde skrue Summen op for Præsten — nej, naar Præsten mener 20, saa har der ganske bestemt heller ikke været mere end de 20 — eller ka'ske 30 — —“

„Jo, nu siger vi 40. Og for de 40 Kroners Skyld vil jeg ikke lave Staahej.“

„Det forstaar sig, Præsten vil ikke lave Staahej, men det er ligegodt en Skam, at Præsten skal ud med de Penge og saa — at det er sket i Guds Hus.“

„Ja, det er jo det, der er det værste. Men kan De nu, min gode Anders, lade være at omtale Sagen. Og vi andre med“ — Pastor Lang saa til Sønnen — „saa gaar det i Glemmebogen efterhaanden.“

„Det skal jeg,“ forsikrede Anders, „det skal jeg — men alligevel: i Guds Hus!“

Præsten stode nu ikke synderlig paa Anders's Tavshed, men som den fredelskende Mand, han var, ønskede han at gøre sit til, at det hele kunde gaa af uden at vække for stærkt et Røre.

De 40 Kroner gjorde jo ikke ham fattig og endnu mindre den arme Tyv rig. Maaske kunde Fortielsen bidrage til at lede ham til Anger over sin skændige Handling.

For Resten havde det været værre, om de 1000 Kroner, han havde liggende hjemme, og som lige skulde afsendes til Kinamissionen, om de var blevet ranet.

Heldigvis laa de godt forvaret i Skrivebordet.

Eller kunde det tænkes, at Tyven eller Tyvene ogsaa havde været der. Kunde de gaa ind i Kirken, kunde de vel ogsaa bryde ind i Præstegaarden. Dog — hvem anede, at han laa inde med saa mange Penge?

Alligevel var der kommet en Uro over Præsten, en Uro, han ikke kunde frigøre sig for, og han skyndte sig hjem saa hurtigt, at Aage knap var i Stand til at følge Faderen.

Pastor Lang havde ikke været paa Kontoret endnu i Dag, saa for den Sags Skyld kunde der gerne have været nogen.

Et Vindue stod aabent.

Præsten kom til at ryste.

Han kastede et Blik til Skrivebordet. Skufferne var lukket, men det kunde godt se ud, som om nogen havde pillet ved Tingene, der laa oven paa.

Hastig var han over Gulvet for at prøve Skufferne.

De var aabne alle.

Og Pengeæskerne?

Borte!

Alle de 1000 Kroner, Missionens Penge, var borte.

Saa var der ikke andet for end at gøre Alarm. Hvor nødig den fredelige Pastor Lang vilde blande Øvrigheden ind i Sagen, nu maatte han alligevel. De 40 Kroner kunde han erstatte, men ikke de 1000. Han meldte da Tyveriet i Præstegaarden, men tav med Indbrudet i Kirken. Det kom vel for en Dag alligevel fra anden Side, men mærkelig nok — det tænkte man paa siden — var der ingen, som talte om Kirkeranet, saa havde Anders Ringer dog kunnet tie

Øvrigheden kom, der blev en Uro og Forstyrrelse i Fuglebæk, ikke alene i Præstegaarden, men i hele Sognet. Forhør og Rejser og Mistænkeliggørelse, og Præsten var ved at gaa ud af sit gode Skind derved.

Og saa førte det hele til ingenting. Pengene var og blev borte, og Tyvene var ikke til at finde. Der var ingen Tvivl om, at det var udensogns Folk, men ingen mindedes at have set nogen mistænkelig Person i Egnen i de Dage.

Underligt var det, hvem der kunde vide, at Præsten havde de mange Penge liggende, det gjorde Sagen endnu mere gaadefuld, hvis ikke det var et Træf, at Indbrudet havde fundet Sted lige netop nu.

Imidlertid havde Aage — der var en Dreng paa snart 14 Aar — bestemt sig for at agere Opdager paa egen Haand og i den Anledning betroet sig til sin gode Ven, Lærer Østers Ejvind, der var jævnaldrende med Præstesønnen.

De to Drengene havde med et medfødt Spejdertalent givet sig til at undersøge Pladsen uden for det Kontorvindue, der stod aabent, da Tyveriet opdagedes, og havde da i den bløde Jord lagt Mærke til nogle ejendommelige Spor, som ikke var til at tage fejl af: en stor og bred højre Fod ved Siden af en mindre venstre, som det saa ud til var sat af en Støvlensæde alene.

Ved Hjælp af Fantasien kunde de regne ud, at Sporene maatte være sat af en Person, der gik stærkere til paa højre Fod end paa venstre, altsaa af en, der var halt.

Og nu spekulerede de over, hvem de kendte, som havde saadan en Gang.

Der var for det første Skomageren i Ring, han haltede, men det var paa højre Fod, altsaa kunde det ikke være ham.

Saa var der gamle Maren Stine, hun havde netop en bred højre og en lille og kortere venstre, men det

var latterligt at tro, at Maren Stine kunde være Indbrudstyv.

Nej, der var ingen, de kendte, som de Fodspor kunde passe paa.

Saa forespurgte de sig hos Præsten, om der ikke for nylig i Præstegaarden havde været en fremmed, som haltede.

Men det var Præsten umulig at erindre.

De havde heller ikke selv set nogen fremmed, der kunde mistænkes. Maaske var der nok dem, som kunde give dem Oplysninger, men de var ikke meget for at spørge for at vække Opsigt. Allermindst vilde de indlade sig med Øvrigheden. Om det vilde føre til noget, vilde Resultatet jo blive, at Politiet tog Æren for Opklarelsen.

De to vilde nu selv.

Men Tiden gik. Øvrigheden opgav at finde ud af Sammenhængen. Præsten og Beboerne i Fuglebæk faldt efterhaanden til Ro.

Undtagen Aage og Ejvind. De ventede stadig at komme paa Spor efter en Person, der haltede paa venstre Fod.

— Tyveriet var sket paa Forsommeren, og nu var det Høst.

Fuglebæk Drengene spillede Fodbold paa Præstegaardens Grønjord. Baade Aage og Ejvind var der, og for øvrigt var det dem, der var Ledere af Øvelserne, ligesom det var dem, der havde faaet Idrætsforeningen i Stand.

Marken gik op mod Kirkegaardsdiget paa den ene Side, langs den anden løb Landevejen. Der laa et lille Hus noget tilbagerykket, og her boede Anders Ringer.

Det hændte saa tidt, at Folk standsede paa Vejen og iagttog Spillet, saadan ogsaa den Aften.

Da kom der en cyklende ad Landevejen, han standsede og sprang af Cyklen lige ud for Stien, som førte

hen til Anders Ringers Hus, stod lidt og trak saa hen imod Huset.

Han haltede stærkt paa venstre Fod, med den højre traadte han haardt til.

Ejvind kom paa Siden af Aage.

„Saa du ham?“ hviskede han.

Aage nikkede, men lod som ingenting.

Lidt senere var det Aage, som traf Ejvind.

„Han gik jo ind til Anders Ringer.“

Nu var det Ejvind, der nikkede.

„Skal vi holde op med Spillet?“

„Endnu ikke.“

Senere mødtes de paany.

„Du kommer til mig, Ejvind, naar det er blevet mørkt.“

„Har du lagt en Slagplan?“

„Ja, men vi maa hjælpes ad.“

„Selvfølgelig.“

Spillet sluttede tidlig den Aften. Der var ingen Fart i Øvelserne, baade Aage og Ejvind gjorde flere Gange fejl.

De fulgtes ad hjem.

„Saa kommer du igen, naar dine Forældre er i Seng.“

„Ja, og du?“

„Jeg skal nok liste mig ud. Ser du, vi faar skatfe os at vide, hvad den fremmede har at gøre hos Ringeren.“

„Tror du, det kan være ham?“

„Det kan det. Du saa vel, hvor den højre Fod var bred og stor, akkurat saadan har jeg forestillet mig Fyren.“

„Han saa ellers pæn ud.“

„Og han tog ind hos Anders.“

„Det er gaadefuldt.“

„Medmindre at han og Ringeren — —“

„Tys, Aage, tal ikke saa højt! Der er jo ingen, som tør mistænke Anders Ringer.“

„Nej, men derfor er det maaske, at Tyveriet ikke er blevet opdaget.“

„Ja, man kan jo tro det værste.“

„Ogsaa om Ringeren. Jeg fordrager nu engang ikke, at han lader saa hellig, for han mener ikke en Døjt med det. Jeg kan godt tro det værste om ham.“

I Mørket listede to Skikkelser hen over Marken i Retning af Anders Ringers Hus.

Det var Drengene.

Uglen skreg i de store Kastanier paa Kirkegaarden, en hæs Krage blandede sig i med. Det var uhyggeligt nok at høre paa, og den mindre modige, Ejvind, for sammen.

„Ser du, han har Lys,“ hviskede Aage, der kun havde Tanke for deres Hverv.

„Nej, der er jo mørkt.“

„Han har trukket for Vinduerne, men der er en smal Lysstribe over Gardinet.“

Ejvind saa det ogsaa.

„Nu gælder det bare om at komme til at kigge ind ovenfra.“

Men dette var lettere sagt end gjort.

De to Drengene lyttede først ved Vinduet.

De hørte tydelig dæmpet Samtale udenfor, og som det syntes Klang af noget, der godt kunde ligne Klan-gen af Sølvpenge.

Nu begyndte en at raabe op, de kendte Anders Ringers Røst, det lod, som var han utaalmodig; en anden hyssede paa ham, og Anders talte igen dæmpet.

Men hvad der blev sagt, kunde Drengene ikke op-fange.

I sin Iver for at lytte kom Ejvind til at slaa Ho-vedet imod Ruden.

Der blev øjeblikkelig stille indenfor.

En kom hen og trak et Hjørne af Gardinet bort og saa ud, det var Anders selv.

De to Drengene trak sig i Hast ud i Mørket.

Men de fik dog saa meget at se, at de havde nok, at de havde Vished.

Paa Bordet laa udbredt Bunker af Sølv- og Sed-delpenge.

„Af Sted!“ hviskede Aage.

Og Ejvind efterkom Opfordringen. Først da de stod paa Marken langt fra Huset, gav de sig til at gaa langsomt.

„Dette her er grusomt interessant,“ ytrede Aage. „At tænke sig, at den gamle Ræv alligevel er med til saadan noget.“

„Vi opgiver det da ikke,“ sagde Ejvind ivrigt.

„Nej, hvor vil du hen!“

„Vi henter Sognefogeden.“

„Ja, og din Far og — —“

„Skal vi ikke hente din Far ogsaa?“

„Nej, Far er for god af sig. Han lader Kæltringerne løbe. Hellere Smeden.“

De delte Rollerne. Aage tog sig af Sognefogeden, Ejvind løb for at vække Faderen og Smeden, der boede lige ved Skolen.

Lidt senere gik det igen over Marken ad Ringereus Hus til. De mødte nu fem Mand stærk: de tre omtalte Mænd og de to uforfærdede Drengene.

Men nu var der lukket og slukket hos Ringeren.

Sognefogeden bankede paa Døren.

Intet Svar.

Han gentog Bankningen paa Ruden.

„Hva' — hva' er der?“ hørte de Ringerens angstfulde Raab.

„Det er Øvrigheden,“ svarede Sognefogeden og gjorde sin Røst myndig. „Luk op i Lovens Navn!“

„Herre Jøsses!“ raabte Ringeren, men kom dog ud for at lukke op.

„Hvad vil I dog mig, arme Mand!“ sagde Anders med skælvende Stemme.

„Kom hit med ham, den Kalorius, du har hos dig, Anders!“

Anders lod forbavset.

„Hva' — hvem?“

„Og tænd Lyset!“ kommanderede Fogeden.

Anders listede ind i Tavshed og udførte Ordren.

Han gik i Skjorte og Bukser. De saa allé, hvor han var bleg og rystede over hele Kroppen.

„Hvor har du ham saa?“ spurgte Fogeden barsk.

Det kunde mærkes, at Anders havde opgivet al Modstand.

„Holm!“ kaldte han ind i den anden Stue.

Der var ingen, der svarede.

Drengene hørte noget klirre udenfor, og Aage hvi-skede til Ejvind.

De to Drengene for ud.

Lidt efter kaldte de med høje Raab.

Lærer Øster og Smeden skyndte sig efter Raabet, og det lykkedes dem at gribe en Skikkelse, lige idet han suste frem paa sin Cykle.

De holdt ham imellem sig og trak ham ind i Stuen.

„Saa var der bare Pengene!“ sagde Sognefogeden. „Vis os saa, hvor I har gemt dem!“

Anders Ringer skævede til den fremmede, men denne tog paa at klage i en ynkelig Tone:

„Tror I, vi er Tyve? Hvor kan I tro det. Anders har gemt nogen Penge, det ved jeg nok, men jeg har ingenting at gøre — —“

„Nej, hør nu til den Kæltring,“ afbrød Anders forarget. „Naar du kommer med det fra den Side, saa skal jeg ligegodt fortælle den rene Sandhed. Føj, for en Ulykke! Det har jeg altsaa, fordi jeg var

dum og fejt nok til at være din Hæler og gemme Pengene for dig. Føj, din elendige Kæltring!“

Anders havde faaet Munden paa Gang.

„Men jeg har godt af det,“ fortsatte han og snøftede. „Jeg har været et Asen, men ser I, denne her Holm kom til mig en Aften — vi er nemlig Bysbørn — og vi sad og snakkede om en nem Maade at tjene Penge paa. Han tjener sine let, for han er Agent, skal jeg sige jer, medens jeg tjener mine i mit Ansigts Sved. Men saa talte vi om Præstens Penge — jeg havde set dem Dagen før, da Præsten viste mig dem, skal jeg sige jer — og saa boede Holm den Nat hos mig, som han plejede. Og saa om Morgen, da jeg vaagnede, ser jeg til min Forfærdelse ham sidde inde ved Bordet og tælle Pengene — og saa — og saa — ja, saa gemte jeg dem for ham.“

„Vi skulde dele,“ brummede Tyven.

Anders lod, som han ikke hørte.

„Men da han saa ogsaa brød Kirkebøssen op, saa tav jeg ikke, men løb til Præsten og fortalte det, og gid jeg havde fortalt det hele dengang“ — nu græd Anders — „men jeg turde ikke, for han truede mig, og saa tav jeg ogsaa med Kirkeranet — —“

„Det kender vi jo ikke noget til,“ sagde Fogeden til de andre.

Men Aage forsikrede:

„Jo, det passer. Far vilde ikke have det omtalt, for han erstattede Pengene med 40 Kroner.“

„Nu forstaar vi, hvorfor han kunde tie,“ hviskede Ejvind til Aage.

„Ja, det opklares nok altsammen,“ sagde Sognefogeden. „Lad os nu allerførst se, hvor mange af Pengene der er i Behold.“

„De er her allesammen“ — Anders hulkede nu — „paa nær de 40 Kroner, som Holm tog med sig.“

Anders gik ind til Sengen og hentede Pengeæskerne frem.

Medens Smeden holdt paa den fremmede, hjalp Anders de øvrige med at tælle Pengene. Det kunde mærkes paa ham, at han var lettet over, at det hele kom for Dagen.

Alle de 1000 Kroner var i Behold.

— Endnu er kun at fortælle, at Tyven fik sin fortjente Straf paa nogle Aars Tugthus. Anders Ringer slap som Hæler — væsentlig paa Pastor Langs Forbøn — med en betinget Straf.

Som han — det maa siges til hans Ros — aldrig gjorde sig fortjent til at afsone.

De to raske Dreng, der ikke alene havde vist særlige Evner som Opdagere, men ogsaa været udholdende og været Skyld i, at Tyveriet i Fuglebæk opklaredes, fik som Paaskønnelse for deres raske Færd af selve Politimesteren overrakt hver et Guldur.

Og det Guldur er de stolte af.

Et godt Puds.

Af *Hans Hede.*

Tegninger af *Otto Hansen.*

Sypigen Sine gik og fejede udenfor sin Bagdør. Det var Dagen før Juleaftensdag — saadan lige ved Skumringstiden. Sine var netop færdig med Rengøringen inde i sit lille tarvelige Hjem, og nu skulde Stenbroen der bagomme have et lille Træk. Ved Siden af Huset var der en Dam, hvor Byens Børn morede sig med at glide paa Is. Medens Sine gaar og fejer, kommer en 3—4 Drengene op fra Isen og gaar langs ned med Tjørnehækken, der var om Sypigens lille Have. Drengene snakker og prater høj-røstet, og Sine holder stille med Fejningen og støtter sig til Kosten for at høre efter Snakken, for der er noget, der fanger hendes Opmærksomhed.

De taler om Niels Svendsen, kan hun høre. Det var om, hvor fuld han havde været om Eftermiddagen. Han havde været ude i en Gaard paa Marken, og han var da kommen i Møde med en Flok Skolebørn, der havde raabt næsvise Ord til ham og kastet store Isstykker efter ham.

Og saa mumler Drengene noget op, som Sine ikke kan høre; men pludselig tager Snakken Fart igen, og de begynder at raabe op om noget, der var saa morsomt — — det var et Puds, der skulde spilles. —

„Bare vi kunde finde paa noget godt noget!“ Og saa taler de igen dæmpet og hemmelighedsfuldt.

Sine gaar hen til Enden af Huset.

„Hvad er det, der er saa morsomt, Drengene?“ spørger hun.

„Aah, det var noget, vi gik og snakkede om,“ siger Sognefogedens Kristen.

Sine og Byens Børn var for Resten saa gode Venner.

„Var det noget, der skulde findes paa med Niels Svendsen?“ siger hun — det var ligesom, der kom en lidt haard Klang i hendes venlige Stemme.

Drengene stod lidt flove, og de saa paa Sine med noget usikre Blikke.

„Det var vel ikke jer, der var med til at kaste Istykker paa ham?“

„Aah nej, det var det rigtignok ikke — —“ og saa regner Drengene op alle dem, der havde været med.

„Ja, det var jo grimt gjort,“ siger Sine, „men jeg synes ligesom det lyder til, at I ogsaa har noget i Sinde med Niels Svendsen. Hvordan kan I nu nænne det. Han, som altid er saa flink og rar imod jer. Han gør jo netop saa meget ud af Børn og er altid saa behjælpelig imod jer. I maatte hellere se, om I kunde finde paa noget at glæde ham med i Stedet for at drille ham. Han er saa ene og kan haardt trænge til, at nogen viser ham lidt godt.“

„Ja, det var nu ellers ogsaa meget bedre,“ siger Kristen.

„Ja, hvad skal vi finde paa?“ siger en af de andre.

„Sine, du er saa „villele“ til at hitte paa, kan du ikke sige os, hvad det skal være?“

Det var Lærerens Hans Peter, der tog Ordet.

Sine smiler.

„Det skulde saa være noget til i Morgen Aften — saa er det jo Juleaften,“ siger hun.

„Aah, ja,“ raaber alle Drengene i Munden paa hinanden, „find endelig paa noget godt noget, Sine!“

„Hys, I raaber saa højt — der skal jo ingen vide

noget om det," siger hun, „men nu kan I jo selv prøve at finde paa noget.“

„Skal det være noget, vi skal give ham," hvisker Købmandens Nicolaj.

„Vi skal jo spille ham et Puds,“ og Sine smaaer. Det klædte hende for Resten saa godt.

„Aah, ja, ja“ — — — og Drengene hopper af bare Glæde.

„Og I forstaar jo saa, det skal være noget, han kan blive glad ved.“

„Ja, ja“ — og de var saa ivrige, at de gerne vilde have taget fat lige med det samme.

„I kan komme ned til mig i Morgen lidt før Middag,“ siger Sine, „saa skal jeg hjælpe jer.“

Sine Sypige vilde saa gerne gøre noget for den ensomme Niels Svendsen, der gik og hensled Livet under usle Kaar. Han havde for nogle Aar siden været en velsitueret Gaardmand i Byen, men han havde fra sin tidligste Ungdom haft Lyst til Drik, og denne slemme Vane havde taget mere og mere Overhaand i Tidens Løb. Bedriften forsømte han, og Folk benyttede sig af hans Godmodighed og laante Penge af ham, som han aldrig fik tilbage, og en Mængde Penge bortølede han selv i slette Venners Selskab. Saa maatte han gaa fra Gaarden og boede nu til Leje i et gammelt Hus nede i den samme Bydel som Sine Sypige.

Det er skammeligt, sagde Folk om Niels Svendsen, at det skulde gaa ham saa ilde — han, der er saa begavet — — for det var han virkelig. Men som Følge deraf kunde han tage fat paa al Ting, og et saadant Menneske er der altid Brug for i en By, saa han manglede ikke Arbejde, naar han vilde tage sig noget til.

Sine havde lagt Mærke til Niels i Dagene før Jul. De boede omtrent lige overfor hinanden — kun Gaarden var imellem, og Sypigen havde af og til set ham gaa fra og til sit Hus ikke helt sikker paa Benene. Det havde hun nu set saa ofte før, men hans Væsen var blevet saa paafaldende forandret. Før havde han

altid vekslet et venligt Ord med hende, naar de mødtes, men forleden, da hun kom om ved ham, havde han knap nok hilst, og til en Bemærkning, hun gjorde, havde han kun mumlet noget, hun ikke kunde høre.

Det gjorde Sine meget ondt, thi hun havde nemlig sin Hemmelighed med Hensyn til Niels Svendsen. Hun havde tjent oppe i Gaarden, mens hans Forældre levede, og siden den Tid havde hun holdt af ham.

Hun var dog klog nok til at beholde sin Hemmelighed hos sig selv. Hverken Niels Svendsen eller nogen anden vidste noget om Sines Følelser. Det manglede bare, at han og alle andre skulde anse hende for saadan et Tossehoved — han var jo den velhavende Gaardmandssøn, og hun — den fattige Tjenestepige.

— — Men nu maatte Sine se at hjælpe Drengene, og et Øjeblik efter, at hun er kommen ind i sin Stue, har hun en Plan færdig.

— — — —
Nej, Niels Svendsen var slet ikke i godt Humør i Dagene før Jul. Han havde i længere Tid ikke haft synderligt at bestille, og nu havde han netop haft en stor Skuffelse, og det var den Dag, Sine havde set ham saa modfalden. Der var en Cementfabrik lidt udenfor Byen, og der var halvvejs lovet ham Arbejde for længere Tid, men da han kom for at faa det afgjort, var Arbejdet givet til en anden, og Bestyrelsen havde ladet ham forstaa, at de ikke kunde bruge en, som var upaalidelig; de maatte have en, de kunde stole paa. Dette krænkede i høj Grad Nie's Svendsen, for han vidste jo godt, hvad der sigtedes til — han havde jo sine Perioder, i hvilke Arbejdet hvilede, og Flasken havde hele hans Opmærksomhed.

— — — —
Og som han gaar ned ad Gaden med sit triste Sind og sit fejlslagne Haab, svinger Manden i hans

gamle Gaard om ved ham. Han og Konen kørte til Randers for at gøre Juleindkøb. De velnærede brune Heste dansede hen ad Gaden, og Seletøjet glitrede af Sølv.

Udenfor Smedien staar 3—4 Mænd i Samtale. De drejer sig om og ser efter Vognen, og bagefter ser de paa Niels — foragteligt, syntes han. Han kunde læse det i deres Ansigter.

I Porten af en af de nederste Gaarde staar Gaardkonden Ane Hjulers med Næverne i Siden.

„Naa, Niels,“ siger hun, „hvor skal du nu være Juleaften, er du bedt nogen Steder hen?“

Nej, det var Niels da ikke.

„Da er det da ikke værd, du sidder og kukkelurer hjemme i det bitte beskidte Hul, kom saa hellere om til os og faa din „Natter“.“

Det ulmer op i Hovedet paa Niels Svendsen. Han kan tydeligt høre det ringeagtende i Konens Stemme. Ringeagt og Medlidenhed — nej Tak! Folk skal nok blive fri for ham.

Han døjer med at svare, men han faar dog sagt, at det skal Ane ikke bryde sig om, han vil helst blive hjemme.

— — — —

Nej, morsomt og hyggeligt er det ikke i hans Hjem, det er vist — „det bitte beskidte Hul“, som Konen sagde. Det umalede Bord er ku'sort — det trænger til en Omgang med Høvlen — at skure befattede Niels sig ikke med. Han hævlede Bordet en Gang imellem, naar det blev allfor sort. Vinduerne var næsten uigennemsigtige af Snavs, og al Ting flød mellem hinanden paa Borde og Stole. Kakkellovnen var rusten og fuld af Støv, og Aske og Snavs laa rundt omkring den.

Niels Svendsen sætter sig ned ved Bordet og tænker — og det var tunge og mørke Tanker . . .

— — — —

Da Kirkeklokken begyndte at kime til Juleaften, var der stor Travlhed inde i Sine Sypiges lille Sovekammer. Et Juletræ var plantet i en stor Lerkrukke, og det var pyntet med kulørte Lys og hvide og røde Papirsroser. De fire Drengene, Kristen, Nicolaj, Hans Peter og Søren fløj omkring i det lille Rum, pakkede ind og pakkede ud, og af Sines gode Sytraad blev der brugt en Mængde — hun havde nemlig ingen Sejlgarn — thi Pakkerne blev atter og atter løste og omordnede. Og Drengene fór om med giade Øjne og hviskede halvhøjt med hverandre og med Sine. Det hele skulde jo gaa saa hemmeligt til, Trækgardinerne var trukne før det nederste af det lille Fag Vinduer, og selvfølgelig kunde det ikke gaa an at tale højt — der maatte kun hviskes.

Saa kommer Sine ind fra Køkkenet med sin Lampe, som hun stiller paa Bordet.

„Uha, Sine, det kan da aldrig gaa an at tænde Lys,“ siger Hans Peter, „saa kan Folk se det hele.“

„Nej, det er heller ikke Meningene,“ siger Sine og smaaer, idet hun tager Skærmen af Lampen, „men jeg maa jo have et Ærinde over til Niels, saadan jeg kan faa ham med ud i Værkstedet.“

„Men, Sine da,“ udbryder Drengene i højeste Betagethed, „hvad er det da, du gør!“

Den forsigtige Sine, der ellers tog saa nænsomt paa sine Sager, havde ganske uden videre brækket den ene Stang af Lampen.

„Nu skal jeg ellers nok faa ham med ud i Værkstedet, for det maa jo gøres i Stand med det samme. Lampen kan jeg da ikke undvære i Aften,“ siger Sine triumferende. Hun var selv helt betaget af sin Bedrift, og Drengene stod tavse af Beundring over hendes Opfindsomhed.

„Ja, og saa gaar du først derover, Sine,“ siger Nicolaj.

„Ja, og naar I saa er kommen ind i Værkstedet,“ tilføjer Kristen — —

„Ja, men ikke førend der er tændt Lys,“ afbryder Hans Peter, „saa er det, at vi — —“

„Ja, saa kommer vi med Sagerne,“ siger den sindige Søren afgørende.

„Og saa maa vi gaa forsigtigt,“ siger Nicolaj.

„Og saa huske Tændstikkerne,“ fortsatte Hans Peter.

„Jeg trækker i mine Hosefødder,“ kom det igen afgørende fra Søren.

„Ja, lad mig nu se, I kommer godt fra det,“ siger Sine.

„Ja, og saa maa vi passe paa, der ikke gaar Ild i Roserne, naar vi tænder Lysene,“ formaner Kristen.

Sine smaalet af Drengene. Som de stod der omkring hende, dirrende af Iver, lignede de en Flok unge Krigere, der overfor Anføreren gentager de givne Ordre førend Udførelsen af et planlagt Angreb.

Sine har været et Ærinde ude i Køkkenet.

„Nu er det lige tilpas, for nu har Niels selv faaet tændt Lys ude i Værkstedet — lad os nu hellere komme af Sted,“ siger hun.

— — — —

Ja, Niels Svendsen var gaaet ind i sit Værksted, og han havde maattet tænde Lys for at finde — det Stykke Reb, som han vidste maatte være der imellem alle de andre Sager.

For nu skulde det være — — han havde holdt Opgør — han vilde ud af denne elendige Tilværelse. Han, den unyttige, Skumpelskuddet, som der ikke var et Menneske, der brød sig om.

Skulde han gøre det, mens Klokken kimer — eller vente, til den holder op — —?

Eller er det at bespotte Gud at gøre det paa denne hellige Aften — —? Niels var ikke meget religiøs,

men nogen Respekt havde han dog altid haft for det, der hørte Gud til.

Men nu kimer Klokken ikke længere — — nu skal det være — —

„God Aften, Niels, det er da godt, du er hjemme — du kommer rigtignok til at gøre noget ved min Lampe, se, hvor den ser ud,“ siger Sine — hun var stille traadt ind, uden at han havde mærket det.

„Og saadan en hellig Aften kan jeg da ikke sidde ved min Køkkenlampe.“

Sines Stemme dirrer af Glæde, som om det var noget af det fornøjeligste i Verden, at hun havde faaet sin Lampe spoleret.

Niels ved ikke rigtig, om han kan gøre den i Stand med det samme — han har vist ikke sine Lodde-Sager i Orden, „men du kan godt laane min, for jeg kan bruge min gamle Hængelampe,“ siger han.

„Nej, rigtignok om du skal — nej, men jeg kommer i Tanker om, jeg har et Stearinlys i en Dragkisteskufl, saa kan jeg bruge det.“

Og Sine snakker videre, og hun undersøger og gør Bemærkninger om de mange forskellige Ting, som ligger opstablede der imellem hinanden, og endelig trækker hun sig tilbage og kigger ud i Stuen — — om det snart var i Orden!

„Ja, pyt nu ogsaa med Lampen, Niels, du skal da heller ikke sidde over den paa saadan en hellig Aften — — men hvordan gaar det med din Aftensmad, har du faaet noget lavet til?“

Niels Svendsen mumler noget om, at han har faaet det, han skal have — — men Sine hører kun halvt, hun er altfor optaget af sit eget, det betydningsfulde, der skal ske — —

Hun „linder“ igen Døren ind til Stuen — jo, alt er i Orden!

„Aah, men Niels da — aah, nej da — kom og se!“

Sine gaar frem i Stuen, og Niels kommer hen i Døren. Juletræet staar midt paa Bordet med Roserne og de tændte Lys. Rundt om ligger forskellige Pakker. —

„Det var da for Resten morsomt, Niels — — nu er der nogen, der har spillet dig dette Puds, mens vi har snakket derinde.“

Niels gaar stille hen til Bordet, og saa ser han om paa Sine.

„Tak skal du have, Sine — det var nu ellers et helt godt Puds, du der har fundet paa.“

Sines Ansigt straalere, og Øjnene kan ikke lyve.

„Ja, jeg kan jo lige saa godt gaa til Bekendelse, men jeg er ikke ene om det — vi er flere.“

Og idet Sine vil fortælle om Drengene, kommer hun til at se om paa Niels. Taarerne lister ned ad hans Kinder.

Saa kan Sine heller ikke længere — hun holder Forklædet for Øjnene og hulker.

„Vi synes, det var saa strængt for dig at være alene.“

Saa stryger Niels Svendsen sig med Hænderne over Ansigtet — han kan ikke lide, at nogen skal se ham græde.

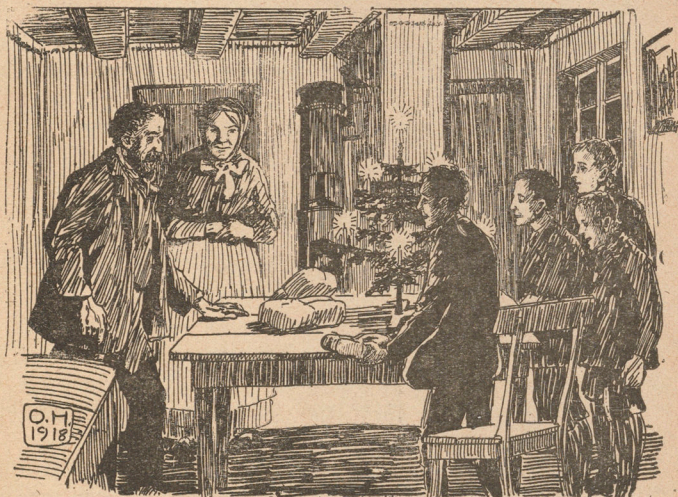
„Dine Hjælpere er vist ikke saa langt borte,“ siger han med noget af det gamle Skælmeri i sine vaade Øjne og peger hen imod de kun halvt gennemsigtige Vinduer.

Sine gaar hen til Døren.

„Kom nu hellere ind,“ siger hun.

Lidt undselige, men med glade Øjne staar de fire Drengene et Øjeblik efter i Stuen.

Niels Svendsen ser paa dem, og det er for ham, som om det var Gud selv, der sendte ham Fred og Frelse i den sørgeligste Stund i hans Liv.

„Niels, du har ikke set, hvad der er i Pakkerne,“ siger en af Drengene.

„Hvordan kunde I da finde paa saadan noget,“ siger han, og hans Stemme dirrer af undertrykt Bevægelse — „ja, Sine har jo hjulpet jer.“

„Ja, men du kan tro, Niels, at de Drengene har været lykkelige — aah, saa glade, saa glade!“ siger Sine.

„Det var saa morsomt at komme til at spille dig et Puds, Niels,“ siger Hans Peter.

„Og det var et godt Puds,“ siger Niels, idet han paany maa kæmpe med Graaden.

Men han tager sig sammen og giver dem alle Haanden.

„Tak skal I have — og du ogsaa, Sine.“
Drengene hvisker sammen.

„Skal vi ikke synge en Julesalme,“ siger Hans Peter. Saa sang de: „Julen har bragt velsignet Bud“. Og medens de sang, var det for Niels, som om selve Døden flygtede ud af Huset.

Først længe efter, da Niels Svendsen og Sine en Aftenstund sad og snakkede fortroligt, aabnede han sit Hjerte og sagde hende, hvilken Betydning hendes og Drengenes gode Paafund havde haft.

„Jeg synes, Drengene skulde vide det,“ siger Sine.
„Det kan have sin Betydning for dem.“

„Ikke endnu, men maaske en Gang,“ siger han.

„Og nu gaar det dig jo meget bedre, Niels.“

„Ja, det gør det, Sine.“

Og der var Tak og Glæde i Niels Svendsens gode Øjne.

Den lille Schweizerdreng.

Et Rejseminde af *Zakarias Nielsen*.

Tegning af *Sigurd Kristensen*.

Efter at have opholdt sig et Par Dage i den lille Stad Brunnen ved Vierwaldstädtersøen gik jeg en solvarm Eftermiddag ned ved Landgangsbroen for at gaa om Bord paa en flagsmykket Damper, der lige var kommet. En talrig Skare af rejsende myldrede i Land, andre rejsende myldrede ud paa Skibet, alle saa fornøjede ud, som om de glædede sig til Farten over den dejlige Sø.

Blandt de mange Mennesker, der kom om Bord, var der en lille fattig Dreng, der stillede sig ved Skibets Ræling og nikkede med et kækt Aasyn ind mod Skibsbroen. Ved at kaste Blikket ind mod Broen opdagede jeg en bleg, hulkindet Kone, der stod og støttede sig ved en Stok, og som gengældte Drengens Nik med et opmuntrende Smil, der dog kun daarligt dækkede over den Smerte, der laa gemt i hendes sygelige Træk. Formodentlig en Moder — tænkte jeg — der siger far vel til sin Søn, som nu for første Gang skal drage ud i Verden paa egen Haand.

Det viste sig snart, at jeg havde sluttet rigtigt. Drengen, der saa ud til at være en tretten-fjorten Aar, var kraftig og frisk, med et brunt Aasyn. Under den venstre Arm holdt han et Par smaa Bylter, der sandsynligvis indesluttede alt hans Rejsegods. En gammel

fransk Træsko stak Næsen frem fra den ene Bylt, og en strikket Hue med hvidgraa Top kiggede frem af den anden. Drengen saa som sagt sund og kæk ud, men omkring hans Mund bævede nu og da en smertelig Trækning, som han dog hurtigt jog paa Flugt med et lyst og frejdigt Smil. Det var, som hans Nik sendte opmuntrende Tilraab ind til den blege Kvinde. „Jeg skal nok klare mig! Bare ikke forknyt, Mor!“ Og hun svarede med sit stumme Minespil: „Gud være med dig, min Dreng!“

„En prægtig Gut, han der!“ sagde en tysk Kunstmaler, der stod ved Siden af mig.

„Ja, der er Krummer i den Knægt,“ indrømmede jeg.

Men Drengens Smil og ivrige Nikken blev mig til sidst lidt paafaldende, og i mit stille Sind tænkte jeg: „Han staar vist bare og strammer sig op for at gøre Adskillelsen saa lidt bitter som muligt for den syge Moder.“

Dampflojten lød til Afgang, Skibet gled med fuld Fart ud over den grønlig, soloplyste Flade.

Drengen, der nu havde lagt sine Bylter fra sig og var krøbet op paa en Pakkasse i Bagstavnen, stod og viftede med sit Lommetørklæde, som om han vilde give sin Moder en sidste opmuntrende Hilsen. Jeg saa ham fra Siden, han var bleg, men der var endnu et Præg af Kækhed over hans Aasyn. Endnu et Par Minutter, saa kunde han ikke mere skelne hende fra de andre Personer ved Landgangsstedet.

Da var det med eet, som hele hans Kækhed knækkede sammen. Med Haanden for Øjnene kastede han sig ned paa Dækket bag et Par Tønder, borede Hovedet ned mellem sine Bylter og gav sig hen i en fortvivlet Hulken. „Hun skal dø, hun skal dø!“ lød det af og til igennem hans Graad, og hver Gang var det, som det rykkede krampagtigt igennem hans Krop.

Maleren vilde gaa hen og trøste ham i hans Sorg, men vi blev enige om at lade ham være i Ro, til Graaden havde sat sig lidt.

Da vi senere gik hen og lagde Haanden paa hans Skulder, saa han sky og forfærdet op paa os; men da han mærkede, at vi følte Deltagelse for ham, aabnede han sit Hjerte og fortalte, hvad det var, der gjorde ham saa ulykkelig.

Hans Moder var Enke og ernærede sig væsentlig ved Køkkenarbejde i et af Brunnens største Gæstehuse. Hun havde i mange Aar været svagelig og nu faaet rigtig Brystsyge, nu kunde hun kun arbejde nogle faa Timer om Dagen. Han selv havde hidtil været hjemme og hjulpet Moderen med alt i Huset og havde ogsaa søgt at fortjene lidt ved at gaa Baadførerne til Haande nede ved Søen og hjælpe til ved Udlosning af Dampskibene. Men deres samlede Fortjeneste vilde ikke mere forslaa til deres fælles Underhold, „for jeg spiser saa frygtelig meget“, fortalte han, „og Klæderne kan heller aldrig holde“. Hans Moder havde derfor ment, at han burde tage sig en fast Plads, saa fik hun se at slaa sig igennem derhjemme, som hun bedst kunde. Nu var han paa Vej til Altorf, hvor han skulde være Lærling hos en Farbroder, der var Bager; det var halvtredie Mil fra Hjemmet. Han vidste, at han vilde faa det strengt, men det gjorde ingenting; han vilde gerne arbejde, og han havde gode Kræfter og var altid rask.

„Men min Mor skal dø,“ udbrød han brat og sank atter sammen i Fortvivlelse. „Og ingen har hun om sig, ingen, der kan hjælpe hende at rede Seng og koge Mælk om Morgen.“

„Ved du da saa vist, at hun skal dø?“ spurgte jeg.

„Ja, Lægen har sagt til vor Nabo, at hun havde Tæring og kunde ikke leve mere end et halvt Aars Tid.“

Vi trøstede ham saa godt vi kunde, men under Samtalen kom han stadig tilbage til sin Klage: „Min Mor skal dø!“ Han havde aldrig vidst før nu, hvor meget han holdt af sin Moder, sagde han. Han fortalte aabent, at han tidt havde været trodsig og ulydig imod hende, og det gjorde ham nu saa bitterlig ondt. I Fjor Sommer havde han uden hendes Vilje og Vidende fulgt en Franskmand op i Bjergene og havde været borte i flere Dage, og imens gik hun

hjemme og var helt syg af Frygt for, at han var druknet i Søen.

Det var, som den lille Fyr blev lettere om Hjertet ved at fortælle om disse Udyder og ved i det hele at udøse sin Sorg for os.

„Naar jeg endda kunde være hjemme hos hende og hjælpe og trøste hende paa det sidste. Aah, jeg skulde være saa god, saa god ved hende!“

Han fortalte, at hendes højre Arm tidt om Morge-
nen var helt magtesløs, hvorfor han ofte i den sidste
Tid havde maattet rede hendes Haar, før hun gik til
sit Arbejde. „Men hvem skal nu hjælpe hende? Jeg
faar ikke Lov at komme hjem uden en Gang hver
anden Maaned; jeg ser hende maaske aldrig mere,
hun dør snart, maaske om nogle Dage.“

Han klemte Hovedet ned imellem sine Knæ og
græd, som om hans Bryst skulde sprænges.

Vi spurgte ham, om der ikke var nogen Mulighed
for, at han kunde faa en Plads i Brunnen.

„Jo, men der er ingen, der vil give mig Klæder,
det vil Onkel. Men naar jeg bare havde haft en
Baad, saa kunde jeg sagtens, saa kunde jeg tjene nok
baade til Mor og mig selv. Jeg kan ro — aah, jeg
kan holde ud en hel Dag igennem. Jeg har jo saa
tidt sat rejsende over til Rütli, jeg har fire Gange
roet helt ned til Tellsplatte — halvanden Mil — jeg
kender alle de smukkeste Steder her ved Søen og
kunde sagtens faa noget at fortjene. Men hvor skulde
jeg faa en Baad fra? Vor Nabo, Walther Ranch,
har en gammel Kasse, som er til at faa for 50 Mark,
men hvor skal jeg faa 50 Mark fra?“

Rundt om paa Skibet lød de rejsendes Beundrings-
udbrud ved Synet af den mageløse Natur, der kran-
ser Søen. Det er, som det lille Alpeland her i sit
Midtpunkt havde samlet alle sine herligste Naturfrem-
toninger paa eet Sted: grønne Dale, kratgroede Kløf-
ter, nøgne Klipper og sneklædte Tinder. Der var

noget nyt at se for os alle, noget at beundre til alle Sider.

Drengen sad sammensunken henne bag Tønderne og brød sig kun lidt om Bjerge og Sollys. Hvad bryder en saadan lille Fyr sig om Naturens Dejlighed, naar hans Moder skal dø!

Maleren fik en Tanke og kom farende hen imod mig med opspilede Øjne:

„Vi vil skillinge sammen til Drengen!“

I eet Nu fik vi lavet et Slags Bønsskrivelse, der indeholdt de væsentligste Træk af, hvad Drengen havde fortalt os, og henvendte os med denne til alle de rejsende. Alle blev nysgerrige efter at se og tale med Drengen; man glemte Naturen og fordybede sig i Stedet for i Barnehjertets Sorg.

Da vi efter endt Indsamling talte Pengene, var der indkommet 57 Mark og nogle Pfennig.

„Se her, min Dreng, nu kan du købe den gamle Kasse. Rejs nu Hovedet og vær en Gut, saa skal du se, alt kan endnu blive godt.“

Drengen sprang op og for ind paa Maleren med en Slags hulkende Henrykkelse og hældede sit Hoved op imod hans Bryst. Senere, da han fik at vide, hvorledes Pengene var kommet ind, gik han rundt, tog alle de rejsende i Haanden og saa med den inderligste Taknæmmelighed op paa hver især.

„Ja, men — Onkel!“ udbrød han paa een Gang.

„Jeg skal nok klare Sagen med din Onkel,“ lovede Maleren, „jeg skal netop til Altorf.“

Der var foregaaet en mærkelig Forandring med Drengen. Han fulgte Maleren i Hælene overalt paa Skibet og betroede ham alle sine Fremtidsplaner.

„De kan tro, jeg skal hænge i. Jeg skal magelig tjene Opholdet, baade til Mor og mig selv. Aah! Gud give, at min Mor bare . . .“

„Det kan være, at din Moder kan leve i mange

Aar endnu," mente Maleren. „For Gud er al Ting muligt.“

„Ja, ja, det er det," sagde han med inderlig Overbevisning. „Jeg sad før derhenne bag Tønderne og tænkte paa, at det var umuligt, at det nogen Sinde kunde blive godt for mig mere, — hvor skulde jeg komme tilbage til min Mor? Hvor skulde jeg faa en Baad fra? Og nu . . . aah, hvor er jeg glad! Jeg kan ikke sige Dem, hvor jeg er glad!“

I Flüeln tog jeg far vel med Drengen og Maleren, der drog videre med en Postvogn til Altorf. Jeg har aldrig senere hørt noget om, hvordan det er gaaet Drengen og hans syge Moder. Maaske er hun for længe siden lagt i Mulde; men jeg er overtydet om, at den lille Gut har passet og plejet hende med inderlig Kærlighed paa det sidste, og at han med sin Baad og sine Aarer har arbejdet for hende som en Mand.

Nissens Juleaften.

Eventyr fortalt af *Niels Larsen*.

Tegning af *Einar Olsen*.

Det var Juleaften.

I et af Loftsvinduerne i en Bondegaard langt ude paa Landet sad en lille Nisse i graat Tøj med rød Tophue paa Hovedet og Træsko paa Fødderne og kiggede ud.

Paa den anden Side Gaardspladsen laa Stuehuset. I dette fandtes Køkkenet, og da Gardinet ikke var trukket for Vinduet, kunde han se helt ind i det. Længe sad han stille og fulgte enhver af Maren Kokkepiges Bevægelser, men med eet rejste han sig op paa Taaspidserne og kiggede nysgerrigt Den store Gryde blev taget af Ilden, og kort efter stod det dejligste Fad Risengrød, bestrøet med Sukker og Kanel og et stort Smørhul i Midten, paa Køkkenbordet.

Den lille Nisses Øjne straalte, og Tænderne begyndte at løbe i Vand.

Det var vist til ham. Aah! hvor det skulde smage! Men Glæden forvandlede hurtig til Skuffelse.

Maren Kokkepige forsvandt ind i den oplyste Spisestue med Fadet, og mismodig satte den lille Nisse sig ned med Hovedet gemt i Hænderne og tænkte.

Juleaften var det! Men Grød blev der nok ikke noget af.

Og han havde endda saadan glædet sig til den!

Mangen en Juleaften havde han oplevet, men ingen saa trist, som denne tegnede til at blive.

Ikke engang en Skefuld Grød!

Og den lille Nisse sukkede dybt og belavede sig paa at liste i Seng.

Men hvad var det?

Med eet spidsede han Øren og lyttede.

Blev Klinken paa Døren ikke løftet? og lød der ikke Trin op ad Trappen?

Jo, ganske forsigtig kom Maren Kokkepige listende, satte et Fad fra sig paa Loftet og forsvandt igen.

Den lille Nisse klaskede Hænderne sammen af Glæde, den lifligste Grødlugt slog ham i Møde, og hans Ansigt blev til et eneste stort Smil.

Foran ham stod et mægtigt Fad Risengrød med et dejligt Smørhul i Midten og dampede.

I en Fart satte han sig ned og greb Skeen.

„Aah, hvor den smagte!

Og for hver Skefuld, der gled ned, blev han bedre og bedre til Pas.

De mørke triste Tanker forsvandt, og da han helt mæt satte Skeen fra sig, var han i et ypperligt Humør.

Bedre Risengrød havde han aldrig smagt, med Velbehag strakte han sig i Høet.

Men da puslede det igen, og den gamle graa Kat, Mons, dukkede op ved Siden af.

„Mjav!“ sagde Mons, og det betød saa meget som: „God Aften og glædelig Jul!“

„Er det dig, Mons?“ svarede Nissen og strøg den hen over Ryggen; thi Nissen og Mons var gode Venner.

„Ja, det er, Nisse, men hvordan gaar det med Grøden?“ Mons gned sig kælent op ad hans ene Ben.

„Udmærket,“ svarede Nissen. „Maren Kokkepige

har været her med et stort Fad, og jeg har spist, saa jeg er nær ved at revne.“

„Er der ikke en lille Klat tilbage?“ spurgte Mons og slikkede sig omkring Munden.

„Jo, der er, og har du Lyst til at smage, saa værsgod!“

Det sagde Mons ikke Nej til, og han begyndte straks paa Grøden.

Da han ikke kunde mere, lagde han sig ved Siden af Nissen og snurrede.

En Tid gik uden Snakken; men med eet sprang Nissen op.

„Mons,“ raabte han, „jeg faar saadan en Lyst til at røre Benene en Smule. Hvad siger du om en lille Spadseretur?“

Mons glippede lidt med Øjnene og gabede.

Lysten var ikke særlig stor, men da Nissen havde været saa venlig at lade ham smage Julegrøden, kunde han jo gerne føje ham.

Han rejste sig op, og de to Venner forsvandt ned ad Trappen.

Udenfor laa Sneen og lyste. Maanen skinnede, og Millioner af Stjerner blinkede.

Det var et velsignet Juleaftensvejr.

Med hastige Skridt skred Nissen og Mons hen ad den snedækte Vej.

„Som Tak for den gode Grød, Maren har kogt,“ begyndte Nissen, „saa vil jeg ud og gøre lidt godt. Der findes sikkert en og anden, der trænger til en Haandsrækning. Vel er Menneskene ikke altid saa gode, som de burde være, men det var alligevel pænt af Maren at huske paa mig.“

„Det skal du have Ret i,“ nikkede Mons og rejste Halen lige i Vejret. „Og vi kan jo allerførst kigge indenfor hos Marens Mor; jeg ved, hvor hun bor. thi jeg har flere Gange været med Maren hjemme.“

„Ja, det er godt, at jeg har faaet dig med,“ svarede Nissen fornøjet.

De satte nu Farten op, og et Øjeblik efter havde de naaet Landsbyen. Omtrent i hvert eneste Hus var der Lys, og der lød Salmesang og glade Børns Raaben ud til dem. De gik hele Gaden igennem, lyttede og kiggede, og først i den anden Ende af Byen standsede de ved et lille Hus.

Her boede Marens Mor.

„Bare jeg nu vidste, hvormed jeg kunde gøre hende rigtig glad,“ hviskede Nissen til Mons og satte sig paa Trappestenen. „Du kommer til at hjælpe mig, du er jo huskendt.“

Smigret satte Mons sig ved hans Side og saa svært spekulativ ud.

En Stund gik.

„Nu har jeg det,“ udbrød Mons; „forleden Aften hørte jeg Maren fortælle, at hendes Mor havde mistet sine Brillen, og det var hun meget bedrøvet over, thi nu kunde hun ikke se at sy eller læse Juleevangeliet. Og Raad til at faa et Par ny havde hun ikke. Tror du, at du kan hjælpe hende, hvad, Nisse?“

„Det er min mindste Kunst,“ var Nissens Svar; „jeg har netop et Par med, som jeg ikke bruger. Dem kan Mor Stine nok passe. Men hvordan kommer vi ind?“

„Det er en let Sag; du staar op paa min Ryg, løfter Klinken af Døren, og vi smutter ind og lægger Brillerne paa den store Bibel. Mor Stine er vist ude i Køkkenet at lave Kaffe. Aah, hvor vil hun blive glad,“ snurrede Mons.

Og som sagt saa gjort.

Men knapt var de ude af Døren igen, før Mor Stines Skridt lød i Stuen.

Døren lod de staa lidt paa Klem for bedre at kunne høre.

Da Kaffen var drukket, sukkede hun dybt:

„Aah, havde jeg nu haft mine Brillen, saa kunde jeg da have læst lidt i Biblen og sunget en Salme.

Det er saa trist ikke at høre et eneste Guds Ord paa saadan en højhellig Aften, ak ja! Men hvad ser jeg!“ pludselig hævede hun Stemmen og slog Hænderne sammen. „Der ligger jo et Par Brilller!“

Og i en Fart fik Mor Stine pudset Brillerne og sat dem paa Næsen. „Ih dog! de er meget bedre end de gamle. Tak for Julegaven, hvem der saa end har givet den!“ raabte hun glad. Og nu læste hun med høj Stemme det glade Budskab og sang en Salme.

Nissen og Mons lyttede andægtigt til.

„Se, der blev Glæde,“ hviskede Mons, da Salmen var sluttet.

„Ja, Tak for Hjælpen,“ svarede Nissen med et Smil.

Og de to Venner listede bort fra Mor Stines Hus.

Det gik nu med god Fart hen ad Gaden og ned ad et Par Stræder. Pludselig standsede Mons ved et Hus og lyttede.

„Der er nogen, der stønner,“ hviskede han. „Det er inde i Jens Hansens Kalvebaas.“

„Ja, det er nok én af de smaa Kalve,“ svarede Nissen. „Vi maa prøve, om vi kan hjælpe.“

De sneg sig ind gennem en lille Luge og ganske rigtig! En af de smaa Kalve havde faaet Rebet, hvormed den var bundet, omkring det ene Ben, saa den ikke kunde lægge sig ned.

„Aah! aah! det gør saa ondt!“ stønnede den.

„Vent lidt, vi skal hjælpe dig,“ svarede Nissen og begyndte at pille ved Knuden; det kneb med at faa den op, men endelig løstes den, og Kalven fik Benet fri.

„Tak! Tak!“ mumlede den; „det var rigtignok godt, at I kom, ellers havde jeg ikke faaet Søvn i Øjnene i Nat.“

„Ingen Tak,“ svarede de, og kort efter stod Nissen og Mons ude paa Vejen igen.

„Hvor skal vi nu hen?“ spurgte Nissen.

„Denne Vej her,“ svarede Mons og løb foran.

Omsider standsede de ved et Husmandshus lidt uden for Byen.

„Her bor en Enke med sin lille Pige,“ begyndte Mons, „og hun havde den sødeste Dukke med horgult Haar og Øjne, der kunde lukkes i; men da hun i Morges skulde give Dukken Julestadsen paa, var hun saa uheldig at tabe den, og den gik i Stykker. Hun har været saa bedrøvet hele Dagen og er det ogsaa endnu. Kan du ikke lave Dukken, lille Nisse? Stykkerne ligger i Dukkesengen inde i Sovekammeret.“

„Det kan jeg maaske nok,“ svarede Nissen, „men er den lille Pige artig og god og flink i Skolen, ellers vil jeg ikke.“

„Hun er den rareste Pige i hele Byen,“ forsikrede Mons, „hver Gang jeg kommer her forbi, kalder hun af mig og giver mig Fløde og Kage“

„Godt! lad os saa faa fat,“ lød det fra Nissen.

Og til alt Held stod det ene Sovekammervindue lidt paa Klem. Nissen stod op paa Mons's Ryg, tog Haspen af og smuttede ind. Mons kom bagefter.

„Det er ligefrem helt sørge'igt at se paa,“ sagde Nissen, da de havde faaet Stumperne hen i Maaneskinnet i Vinduet, „men vent bare et Øjeblik, saa skal Dukken være lige saa pæn som ny.“ Han tog en lille Æske med Lim op af Lommen, lagde Stykkerne sammen og smurte Limen paa.

Mons sad og saa meget opmærksomt til.

„Se saa, er den nu ikke fin?“ spurgte Nissen nogle Minutter efter og holdt Dukken hen mod Mons.

Mons nikkede. Det var næsten ikke til at se, hvor den var limet.

Nu manglede den bare Klæderne, men i en Fart fik Nissen dem frem, og kort efter laa Dukken hel og nydelig paaklædt paa den lille Piges Seng.

„Vi venter en lille Stund,“ sagde Mons, da de var kommet udenfor; „det er vist snart Sengetid for den lille Pige.“

Og ganske rigtig!

Døren aabnedes, og den lille Pige kom til Syne i Natkjolen.

Hun saa endnu helt sørgmodig ud, men med eet begyndte hun at danse rundt paa Gulvet med noget i Armene, og glædesstraalende raabte hun: „Mor! Mor! Dukke Lise er kommet sig, Dukke Lise er kommet sig!“

„Hørte du, hvor glad hun blev?“ spurgte Mons, „men nu maa vi vist se at komme hjemefter. Klokken er mange.“

Nissen svarede ikke, men med et stort Smil paa Læberne luntede han ved Siden af Mons ud af Haven og hen ad Vejen mod deres Hjem.

De standsede ved Porten.

„Mons!“ hviskede Nissen, „hvad skal vi give Maren Kokkepige til Tak for Grøden?“

Mons betænkte sig lidt, men blinkede derpaa polisk med det ene Øje.

„Har du lagt Mærke til Maren og Husbonds ældste Søn?“ spurgte han.

Nej, det havde Nissen da ikke.

„Jo, de har et godt Øje til hinanden,“ blev Mons ved, „men Maren er jo en fattig Pige, og forleden Aften hørte jeg Husbond sige, at saadan noget Toseri vilde han ikke vide noget af. Havde hun bare haft lidt Skillinger, saa havde der ikke været noget i Vejen. Og nu skal hun flytte til 1. Maj.“

Nissen saa alvorlig paa Mons.

„Tror du, at et Par Tusind Daler eller deromkring er nok?“

Mons nikkede.

„Ja, saa kan jeg hjælpe hende,“ svarede Nissen, forsvandt og kom straks efter tilbage med en lille Pose, fyldt med Guldskillinger.

„Dem har jeg arvet efter en Farbror,“ fortsatte han,

„men til Maren Kokkepige er det bedste ikke for godt.“

„Nej, det har du Ret i,“ snurrede Mons og puffedede til Nissen af Glæde, „nu kan hun faa sin Ole og blive lykkelig.“

Forsigtig listede de ind i Marens Kammer, stillede Posen paa Bordet og lagde et Kort ved Siden, hvorpaa Nissen havde skrevet: „Glædelig Jul og Tak for Grøden!“

Derpaa forsvandt de over paa Loftet, og kort efter laa Nissen og Mons Side om Side i Høet dygtig trætte. Mons sov næsten med det samme, men Nissen laa længe vaagen. Han var saa glad. Denne Juleaften, som var begyndt saa trist, var den lykkeligste, han nogen Sinde havde oplevet; thi det gaar akkurat med en lille Nisse, som det gaar med os Mennesker: Naar man har udrettet noget godt og gør andre glade, saa bliver man selv glad.

Illusionsdiamanten.

Eventyr af *Helene Hørlyck*.

I et af Arabiens østlige Riger, der strakte sig langs den persiske Havbugt og var et rigt og frugtbart Land, levede engang en Fyrste ved Navn Seleni. Hans Slægt havde regeret der gennem lange Tider og erhvervet sig umaadelige Rigdomme. Men den værdifuldeste af alle hans Skatte var en stor og berømt Diamant, som kaldtes Illusionsdiamanten.

Den var kulsort og blankslebet, men fra dens glatte Flade skød som tusinde Lyn af gnistrende Straaler. I mange Aar var den gaaet fra Fader til Søn i Fyrst Selenis Slægt, og der blev fortalt, at Illusionsdiamanten skulde eje en lønlig Troldomsevne; men hvori den bestod, vidste ingen.

Fyrst Seleni var en høj, smuk Araber med et langt sort Skæg og et fornemt Væsen. Han var meget lidt talende og overlod fuldstændig sit Riges Styrelse til tre gamle Ministre, han havde arvet efter sin Fader.

De arbejdede Dag og Nat paa Landets Vel, mens Fyrsten morede sig og lod sig beundre af sit Folk.

Da hændte det, at to fremmede Arabere kom til Fyrst Selenis Slot. De medførte en ung Kvinde, som sad i et tillukket Telt paa en Kamels Ryg; og de navngav sig som Udsendinge fra Fyrst Ali, langt Syd fra, og overbragte Fyrst Seleni den unge Slavinde som en Gave fra deres Herre.

Seleni blev meget forundret, da han slet ikke kendte

den fremmede Fyrste, men han takkede med mange smukke Ord for Gaven og lod Sendemændene behandle med den største Opmærksomhed og Gæstfrihed.

Men de to Sendemænd bar sig ofte besynderligt ad. Deres Ydre var ogsaa meget afvigende fra fornemme Araberes slanke og smukke Skikkelser.

Navnlig var den lille, tykke Gurko, som stadig førte Ordet, paafaldende simpel. Hans brede opadvendte Klumpnæse og udhvævede Øjenbuer lod ham mest af alt ligne en almindelig Kameldriver, og særlig naar han ved et Glas Vin slog sig løs og kla-

skede sig paa sin tykke Mave med sin brede klodsede Haand, mens han fortalte daarlige Vittigheder, var han de tre gamle Ministre til megen Forargelse.

Men en Araber kritiserer aldrig sin Gæst, og Fyrst Seleni lod sig heller ikke mærke med den ringeste Forundring. Han drak med dem, saa længe de ønskede det, og lo pligtskyldigst af Gurkos Vittigheder.

En Aften trak et saadant Drikkelag i Haven usædvanlig længe ud. De tre Ministre forkortede sig Tiden, saa godt de kunde, med Samtale om gamle Vismænds store Tanker og Ord; men omsider overmandede Trætheden dem, de satte sig ned i Græsset og slumrede blidelig ind. Men Fyrsten vedblev forekommende og elskværdig at drikke med Gæsterne, indtil han med eet vaklede og mumlende en Undskyldning sank hen i en fuldstændig Døvelse.

I samme Øjeblik sprang de fremmede Afsendinge hen til ham, løste den sorte Diamant af hans Turban og flygtede Nord paa paa to af Fyrst Selenis fineste Heste, som de tog i Stalden.

Næste Morgen, da Hoffet vaagnede, undrede alle sig over den Forandring, der var foregaaet med Fyrsten. Hans fine Træk var blevet grove, Øjnenes Glans var borte og et slapt Udtryk hvilede over hans Aasyn.

Fra den Dag følte Fyrst Seleni, at han ikke var den samme som før. Illusionsdiamanten havde kastet en Glans og Skønhed over ham, som han ikke selv havde anet noget om.

Der blev straks sendt ridende Krigere ud for at fange de to Røvere; men de kom tilbage uden andet Resultat, end at de havde fundet Gurkos Ledsager liggende myrdet i et afsides Krat nogle Mil fra Byen.

Gurko selv naaede efter mange Strabadser op til Ruslands sydlige Egne.

Oprindelig var han og hans Kammerat Kameldrivere fra det nordlige Afrika og havde deres plumpe Udvortes fra en Blanding af Negere og Beduinere.

Det var lykkedes dem at røve et Par Kameler, som de gennemstrejfedes Ørkenen med og plyndrede Karavanerne.

I en Aarrække havde de paa denne Maade ført en farefuld Levevis, men de havde tillige samlet sig en stor Formue, og nu vilde de leve Resten af deres Liv i Ro og Velvære i Europa. Men først havde de besluttet at røve Fyrst Selenis Diamant, som havde saa stort et Ry.

Det lykkedes dem altsaa ogsaa; men undervejs blev de uenige om, hvem der skulde eje Ædelstenen, og det endte med, at Gurko huggede sin Kniv i Halsen paa sin Fælle.

I Rusland købte han sig et stort Gods, lod sig kalde Grev Gurko og førte et flot Hus.

Men han vedblev at klæde sig paa arabisk Vis i Burnus og Turban, alene for at kunne prale med Diamanten. Han indsaa, at den ikke kunde bæres paa den russiske Dragt.

Alle Vegne, hvor han viste sig mellem de adelige Godsejere, blev han modtaget med aabne Arme. Damerne kappedes om at behage ham, og alle var enige om, at han var den smukkeste og elskværdigste Mand paa hele Egnen.

Og virkelig var han helt forvandlet. Hans plumpe Træk var borte og et ædelt og aandigt Skær hvilede over hele hans Skikkelse; hans Væsen var smidigt og fint som en kultiveret Arabers. Det var Illusionsdiamanten, som kastede sin magiske Glans over ham.

Det varede da heller ikke længe, før han blev trolovet med Komtesse Sanja, en nydelig, ung Pige fra et af Nabogodserne. Og da der ikke var noget at vente efter, blev Brylluppet holdt med ægte russisk Pragt.

Men Dagen efter Brylluppet, da Grev Gurko om Morgenens i sin Hjemmedragt uden Diamanten traadte ind til sin unge Hustru for at overrække hende en

kostbar Morgengave, blev han yderst forundret ved at se hendes skrækslagne Aasyn.

„Hvem er I?“ raabte hun bestyrtet, da han klødset nærmede sig hende.

„Hvem jeg er, elskede Sanja,“ lo Gurko med en hæs og grov Røst; „kender du ikke din egen Mand?“

„Nej, nej,“ udstødte den unge Grevinde skælvende, „I er ikke min elskede Gurko,“ men samtidig stirrede hun paa ham med stive Øjne, det var ham og dog en anden. Lighed var der, men en forfærdelig styg Lighed.

Men nu blev Gurko vred. Selv havde han ingen Anelse om den Forandring, Diamanten skabte, og han syntes ikke, den Spøg var morsom.

„Skab dig nu bare ikke, min Dukke,“ brølede han og greb hende haardt i Armen, men Grevinden udstødte et højt Skrig og styrtede ud af Værelset og ned ad Trappen, mens Gurko rasende fór efter hende.

Dog, hans tykke kluntede Ben kunde ikke følge med, og snart saa han hende forsvinde i Retning af Faderens Gods. Hurtig skyndte han sig tilbage og klædte sig om, og da han noget efter kom kørende til sin Svigerfader og krævede sin Hustru udleveret, var der ingen, der kunde forstaa, hvad der var gaaet af hende. Selv forstod hun det heller ikke. Nu var han den samme som før Brylluppet. Hun bad ham ydmygt om Tilgivelse og fulgte villig med tilbage.

Men næste Morgen gentog det samme sig.

Dog denne Gang slap hun ikke fra ham. Da hun fortvivlet vilde flygte, greb han hende og pryglede hende med en Stok.

Fra nu af førte den stakkels Grevinde en ynkelig Tilværelse. Hver Gang de kørte ud sammen e'ler havde Gæster, var Gurko den fine Mand; men til daglig var han den simple Kameldriver.

Først efter lang Tids Forløb opdagede Grevinden, hvori Hemmelighehen laa.

Saa snart hun vidste, at det var Diamanten, som skjulte hendes Ægtefælles sande Natur og Skikkelse, besluttede hun at prøve paa at skaffe den af Vejen, for at Bedrageriet kunde blive afsløret og hun blive udfriet af det uudholdelige Samliv.

Men naar Gurko havde haft Diamanten paa, lagde han den omhyggeligt ind i et stort Jernskab og laasede med en Nøgle, som han bar i en Snor paa Brystet.

Forgæves spejdede Grevinden efter en Lejlighed. Der gik Uger og Maaneder, uden at det lykkedes hende at udrette noget.

Då hændte det en Nat, at hun hørte Gurko kaste sig urolig paa sit Leje, mens han stønnede som i Angst og Smerte. Hun vilde netop vække ham, da han med eet raabte:

„Nej, nej, Fyrst Seleni, dræb mig ikke, skaan mig for Allahs Skyld, — tag din Diamant, men spar mit Liv.“

Hun lyttede aandeløs. Men nu væltede han sig om paa den anden Side, og lidt efter forkyndte en lydelig Snorken, at han var faldet til Ro.

Næste Dag sagde hun til ham:

„Sig mig, hvem Fyrst Seleni er?“

„Hvor kommer du paa det Navn?“ spurgte Gurko med sitrende Røst og blegnende Aasyn.

„Du nævnede det i Nat i Søvnne,“ svarede Grevinden.

„Det er ikke sandt. Det Navn kender jeg ikke, derfor kan jeg heller ikke have nævnt det,“ raabte Gurko vredt.

Men samme Aften flyttede han ind i et Gæsteværelse, og fra den Dag lod han aldrig nogen være hos sig, naar han sov.

Nu var Grevinden vis paa, at det var en ganske simpel Røver, hun var gift med. Dag og Nat spekulerede hun paa, hvem Fyrst Seleni kunde være, og

hvor han boede, men til ingen turde hun betro sin Mistanke af Frygt for, at Gurko skulde faa noget at vide derom og maaske dræbe hende. —

Som hun en Dag tankefuldt vankede om i Slottets Park, hørte hun en ynkelig Stønnen inde fra Skoven. Hun gik efter Lyden og kom til en aaben Plads. Her fandt hun Slottets unge Skriver bundet paa Hænder og Fødder og surret fast til et Træ. Han havde ofte kortet Tiden for den unge Grevinde med sin lejlige Sangstemme og sit skønne Violinspil, men Grev Gurko kunde ikke lide ham og havde forbudt dem at spille sammen.

„Hvad er der dog sket?“ raabte Grevinden. Hun skyndte sig hen til ham og løsnede Rebet, som var snæret om hans Krop; han var blodig og forslaaet, som om nogen havde mishandlet ham.

„Naadige Grevinde,“ stønnede han, „lad mig hellere være, det er Greven selv, som har straffet mig, og han har sagt, at jeg skulde dø her.“

„Hvorfor lader han eder saaledes straffe?“

„Fordi Greven har forbudt mig at synge, men i Gaar Aftes glemte jeg det og sang herude i den dybe Skov, hvor jeg troede ingen kunde høre mig,“ sagde Skriveren, som udmattet var sunken sammen ved Træet. Grevinden vaskede hans Saar ved en Kilde og skjulte ham i en Jordhule, og siden bragte hun ham hver Dag Mad, til han var rask. Naar de mørke Nætter kom, havde de aftalt, at han skulde flygte. Den sidste Dag før hans Flugt kastede han sig paa Knæ for Grevinden, takkede for al hendes Godhed og sagde:

„Ædle Grevinde, naar jeg er borte, vil jeg altid mindes eders sorgfyldte Øjne. Sig om det er muligt for en fattig Skriver at udrette noget, som kunde glæde eder. Jeg vilde ofre mit Liv for at opfylde et eneste af eders Ønsker.“

„Jeg har kun eet Ønske,“ sukkede den unge Grev-

inde, „det, at finde en Mand, som hedder Fyrst Se-
leni, men jeg ved intet om, hvor i Verden han lever,
og derfor er det umuligt at opfylde mit Ønske.“

Skriveren svor, at han vilde finde ham, om han
saa skulde søge efter ham til sin Død; „men hvis
jeg finder ham,“ sagde han, „hvilket Budskab skal
jeg da bringe ham?“

„Bring ham en Hilsen fra den sorte Diamant,“
sagde hun; „da vil han sikkert selv spørge dig, hvor-
fra den Hilsen kommer, og vis ham saa Vej til mig.“

Det lovede Skriveren, og den næste Dag var han
borte. —

To lange Aar gik. Grevinden havde for længe si-
den opgivet Haabet om at gense Skriveren.

Livet var efterhaanden blevet hende som en tung
og trist Byrde, som skulde slæbes til Ende.

Alle hendes gamle Venner havde vendt hende Ryg-
gen, de syntes, hun var en utaknemmelig Hustru, der
kun levede for at forbitre Livet for sin fine og eisk-
værdige Ægtefælle.

Da skulde der en Vinteraften være Fest paa et af
Nabogodserne. Alle Omegnens fornemste Familier
var indbudte, og Grev Gurko og Grevinde Sanja sad
iført deres bedste Stads og pelsklædte i Slæden, som
jog hen over den hvide, knitrende Sne

Paa een Gang sprang fire formummede Skikkelser
frem fra et Buskads, de to greb Hestene i Hoved-
tøjet og tvang dem til at standse, mens de andre
to kastede sig over Gurko og Kusken.

Grevinden skreg højt af Angst. Men ingen rørte
hende. I et Øjeblik var Gurko overmandet. En
mørk, langskægget Araber greb ham om Struben med
den ene Haand, mens han med den anden rev Tur-
banen af ham og stoppede den i sin Lomme. Der-
efter slap Røverne Hestene og gav dem et Par haarde
Slag med Pisken, saa de for af Sted i susende Fart.
Kusken fik endelig Hold paa dem, men Gurko ra-

sede og svor paa, at han vilde lade hele Egnen afsøge og fange de fire Røvere, som skulde komme til at dingle i Galgen allesammen.

Da de naaede Godset, hvor Festen skulde være, sprang Gurko først ud af Slæden og stormede lige ind i Salen med Pels og Snestøvler paa. Han raabte og brølede op om, hvorledes han var blevet overfaldet og plyndret, og han opfordrede de andre Godsejere til hurtigst muligt at hjælpe ham at fange Røverne.

Alle stirrede forbavset paa ham.

Nu da han ikke havde Diamanten paa, og han i sin Vrede glemte de tillærte fine Manerer, saa han f:ygteelig ud.

Husets Herre spurgte vredt:

„Hvem er I, og hvorledes vover I at trænge eder ind her paa den Maade?“

„Hvem jeg er? I ved jo godt, at jeg er Grev Gurko.“

„Ha, ha, ha,“ lo alle Gæsterne, men da Grevinde Sanja i det samme traadte ind, vendte Gurko sig ærgerlig til hende og greb hende i Armen.

„Sig du disse Herrer, hvem jeg er,“ skreg han; „det lader til, at de alle er slagne med Blindhed.“

„Det er den Mand, hvem jeg har været tvunget til at leve sammen med i fire Aar. En Røver og Bedrager er han, som I nu selv kan se,“ sagde Grevinden med angstfuld Røst, for nu gjaldt det hendes Liv. Hvis hun ikke blev troet og maatte tage med Gurko tilbage, vilde Døden være hende vis.

Gurko vendte sig rasende mod hende, allerede loftede han Haanden for at slaa hende, men da kastede de andre Godsejere sig over ham og bandt ham.

Da han saa sig opdaget og overmandet, tilstod han feig og grædende sit Røveri af Illusionsdiamanten og bad ynkelig for sit Liv.

Han blev kastet i Fængsel og dømt til Hængning.

Men da Fyrst Seleni gjorde Fordring paa ham, fik han ham udleveret og førte ham med sig hjem, hvor han blev solgt som Slave.

Grevinden beholdt Godset. Hun ægtede senere Skrивeren, og de levede et langt og lykkeligt Liv.

Da Fyrst Seleni kom tilbage til sit Rige med Illusionsdiamanten, havde han faaet hele sin tabte Skønhed og Værdighed over sig igen. Og nu var der ingen, der forargede sig over hans Liv eller Mangel paa Evner, for nu straaledede alt, hvad han foretog sig, i Illusionsdiamantens Skær; og det var en Lykke baade for ham og hans Folk, at de atter kunde beundre og tilbede ham.

Menneskene kan nu engang ikke leve uden Illusioner.

Han kunde gøre det

Af Leopold Mostgaard
Tegning af Vald Vaaben.

Ramshøjgaard ligger i Læ af en høj Bakkekam, der øverst oppe bærer en Kæmpehøj, et Oldtidsminde, et af de stolteste, vort Land ejer, „Rams-høj“. Gamle Sagn, der er gemt og overleveret fra Slægt til Slægt ned igennem Tiderne, fortæller, at det er en Kongegrav. Kong Ram boede der, hvor Næsset strækker sig ud i Fjorden; og inde bag Engene, hvor den Gang vel en Arm af Fjorden skød sig ind, laa hans Kongsgaard, hvor han og hans tapre Vikinger boede om Vinteren og levede højt paa Byttet og Minderne fra Sommerens Togter til fjerne Kyster.

Det eneste, der nu er tilbage som Minde om det Liv, der i disse fjerne Tider er levet her, er Højen og „Lunden“, der omgiver den. Lunden har sikkert været Offerlund, viet til de gamle hedenske Guder.

Hvad her er foregaaet, ved ingen, end ikke Sakso har optegnet noget om det. Men derom drømte en

af Ramshøjgaards nuværende Beboere, den 12aarige Vilhelm, baade naar han sov, og naar han i Sko'en hørte eller læste om de gamle Tider.

Sommerdage kunde han ligge oppe paa Højen og fantasere om det, som kunde være sket i Gaarden, paa Højen og paa Vigen. Naar han i sin Faders Kikkert fra Højens Top saa ud over Fjorden mod Havet, hvor store og smaa Sejlere stod ud og ind ad Fjorden, kunde han tage Kikkerten fra Øjnene og saa drømme, at det var Vikingskibe, der sejlede ind mod den lille Vig. Eller naar paa Sommeraftener Taagen bredte sig over Engen, da var det for ham, som om Fjorden paany skylkede ind og dannede en Vig med sølvblinkende Vand, og da kunde Elletræerne, der langs Bækken dukkede op af Taagen, blive til Vikingebaade, der i en lang Række stævnede mod Land.

Vilhelm var ellers ingen Drømmer, men en rask og kvik Dreng, der kun, som Drengene saa tidt gør, helt gik op i det, der greb hans Tanker. —

— Det var Vinter nu og ind under Jul.

Sneen laa blændende hvid overalt.

Vilhelm havde med et Suk maattet hænge Skøjterne bort for nogle Dage siden. Ud over Engene helt ned mod Fjorden havde ligget den dejligste spejlblanke Isflade, nogen Dreng kunde ønske sig. Og Vilhelm forstod at bruge den; men som sagt, nu havde Sneen lagt sig i et jævnt Lag over hele Egnen, baade Isen, Hustagene, Markerne, ja selv Toppen af „Ramshøj“ var klædt med Sneens hvide Tæppe.

Men ogsaa den kunde bruges. Ned ad Bakkeskraaningens var den herligste Bane til Slæden. Midt paa Bakken var som en lille Afsats; herfra og ned til Vejen langs Gaardens vestlige Længe kunde Slæden fare, ja, helt ned til Engen. Der skulde styres sikkert for at undgaa Hushjørnet eller en gammel Poppel, der fra den modsatte Side af Vejen ludede sig skær-

mende ud over Taget Men Vilhelm manglede ikke Øvelsen. Det var hans største Fornøjelse at sætte lige mod den gamle Poppel og saa, naar det saa ud, som et Sammenstød var uundgaeligt, behændigt med den ene Fod styre Slæden mere til venstre, for derefter at suse forbi Træet helt ud paa Engen. —

Mangen en Gang, naar han trak Slæden op ad Bakken, saa han op mod „Ramshøj“ og tænkte:

„Hvis jeg kunde begynde derope, aah, hvor jeg skulde suse ned!“ — Men aldrig vovede han det.

En Aften, da de sad ved Bordet, havde han talt om det; men da havde hans Fader meget alvorligt sagt:

„Gør aldrig det! — Den eneste, der har prøvet det, kørte lige mod Muren og var død paa Stedet.“

„Jeg tror da sagtens, jeg kunde styre rigtigt,“ sagde Vilhelm.

„Lov mig, du aldrig vil gøre det, Vilhelm; det kunde lettest ende galt,“ bad hans Moder; hun vidste, hvor dumdristig han kunde være.

Lysten til paa Trods af alle Løfter at prøve at tage Turen lige fra Toppen af „Ramshøj“ blev stærkere og stærkere hos ham. Det stod for ham, som han først da kunde faa den fulde Respekt for sig selv, naar han havde udført, hvad ingen før havde fuldendt. —

Særlig denne Dag var hans Lyst stor; han maatte ligefrem kæmpe en Kamp med sig selv hver Gang han naaede Afsatsen. Hans Lyst og Ærgerrighed vilde drive ham op til „Ramshøj“s Top. Det nyttede ikke, at hans Samvittighed mindede ham om Løfterne eller om Ulykken, der truede ham, hvis han gjorde Forsøget. Han havde straks Forsvaret i Orden: Der behøvede jo ingen at faa at vide, at han havde prøvet det, og han, der forulykkede, maatte have været en Klodsmajor.

Og Lysten vandt Sejrr.

Til sidst trak han Slæden helt op. — Nu stod han deroppe og saa nedad.

Det gyste i ham. — Der var langt ned. — Vejen mellem Huset og Poppelen blev saa smal her oppe fra. Mon han kunde ramme den? I den susende Fart, han vilde komme i, var en lille Fejlstyring skæbnesvanger. Hvor let kunde Slæden ikke komme ud af Retning, naar den hoppede ud over Afsatsen. Der vilde Resultatet blive afgjort.

Han mærkede, at Forsøget skulde gøres nu, ellers vilde Betænelighederne blive for store og ødelægge hele hans Plan.

Han skubbede Slæden til Rette og satte sig.

Endnu engang saa han sig omkring. Han følte, hvor Spændingen satte Blodet i Bevægelse. Hans Tanker blev saa forunderlig klare. Det ene Billede efter det andet stod for ham. Han saa dem derhjemme, og sig selv med sidde omkring Aftensbordet og tale om det, han netop stod i Begreb med at prøve. Men det Billede jog han hurtigt bort. Han saa sig selv fare ned ad Bakken i vanvittig Fart, uden at der skete en Ulykke. Den Tanke kælede han for, saadan maatte det gaa. — Det susede i Træerne bag ham, han vendte sig og saa ind i Lunden. Her ned havde maaske Kong Ram og hans Mænd staaet paa Skier saa mangen Gang som Palnatoke ned ad Kullen, saa maatte han ogsaa kunne styre en Slæde derned.

Naar nu blot ingen kom ud og saa det. Han havde jo saa bestemt lovet at lade være.

Nu skulde det prøves; han fik ikke Fred i Sindet følte han, før det var afgjort, om han kunde eller ej.

Han tog godt fast i Slæderebet og saa endnu en Gang ned mod Vejen. Saa satte han fra.

Det susede om Ørene paa ham. Vildere og vildere blev Farten. Sneen fløj op om ham, naar han satte Støvlehælene i for at styre. Nu naaede han Afsatsen. Med et Sæt løftedes Slæden ud over den. Det gøs

i ham. Her var det afgørende Punkt. — Det gik! — Nu var han i den gamle Bane. Med en rivende Fart gik det nedad. Den krævede hver Muskel spændt og Øjne og Tanker klare, for at han kunde gribe ind, om Slæden skulde vige blot en ringe Smule ud fra den smalle Bane, den maatte følge, hvis Farten skulde ende godt.

Det var, som han var eet med Slæden, en underlig Følelse af Spænding og Glæde bragte hans Nerver til at dirre.

Aah, det gik godt. Nu fløj Slæden med en Duren og Skraben, som han kendte saa godt, forbi Poppe-len med en Fart saa rasende, som han end ikke i sin vildeste Fantasi havde tænkt sig, og den røg ud paa Engen hen over Isiladen, som om den ikke havde i Sinde at standse, før den var naaet ud paa Vigen.

Endelig stod den stille. Vilhelm blev siddende lidt. Det var, som han ikke kunde finde sig selv igen.

Det var en Oplevelse. Han havde fuldført et Vove-stykke, ingen endnu var kommet godt fra. Han rejste sig og saa paa Slæden, som vilde han sige: „Det var godt gjort af os to.“

Saa vendte han sig og saa op til Toppen af „Rams-høj“.

Det var en vældig Tur. Træerne i Lunden saa kun smaa ud her ude fra, og Afsatsen, hvor han plejede at begynde, kunde han slet ikke se.

Det faldt ham ikke et Øjeblik ind, at han havde brudt et Løfte. Han tænkte kun paa den store Bedrift og dens heldige Udfald, og mens han trak tilbage op ad Skraaningen, besluttede han at tage Turen een Gang til.

Han skyndte sig over Afsatsen og standsede først, da han igen kunde stille Slæden til Start oppe paa „Ramshøj“.

Denne Gang betænkte han sig kun et Øjeblik, han satte sig til Rette, saa ud over Engen, om han kunde

se, hvor Slæden havde stoppet. Langt ude øjnede han Sporet i Sneen; saa satte han paany Slæden i Fart og den susede ned mod Afsatsen.

Idet han fløj ud over den gamle Startsplads, saa han ned mod Gaarden for at orientere sig. Da opdagede han, at hans Fader stod nede ved Gaarden.

Det gav et Sæt i Vilhelm. Mange Tanker krydsede hans Hjerne. Han fortrød bittert, at han ikke havde nøjedes med den første vellykkede Tur; men det var for silde nu at angre; at standse var umuligt; blot han kunde slippe lige saa godt fra denne Tur, saa fik han tage Følgerne af sin Ulydighed.

Men Uroen gjorde hans Styring usikker. Slæden veg ud af Kurs og for med frygtelig Fart ned mod Huset.

Det jog med Rædsel igennem ham:

„Kører jeg mod Muren, saa slaar jeg mig ihjel.“

Hans Fader saa det samtidig og raabte i stor Angst:

„Vilhelm dog, tag dig i Agt!“

Vilhelm jog den venstre Hæl haardt i, og det lykkedes ham at tvinge Slæden ud af den farlige Retning; men desværre havde han bremsset for haardt, før han fik Tid til at rette sin Fejl for Slæden imod Poppelen. Vilhelm blev slynget op fra Sædet og med vældig Kraft ind paa Træet.

Han saa i et Nu sin Fader komme løbende med udbredte Arme; da fik han et voldsomt Stød og mærkede saa ikke mere

*

*

*

Det var et underligt Syn, Vilhelm havde en Sommerdag, da han som saa ofte før stod nede ved Engen. Det var dejligt Vejr, en mild Luftning strøg ham om Kinden. Han saa ud over Vigen; men han kunde knap tro sine egne Øjne. En Række Skibe med hvide Sejl stod ind mod Land. Det var Vikinge-

skibe med Dragehoveder til Stavn. Der var mange Mænd om Bord, og Vilhelm blev endnu mere for-
bavset, da Skibene et for et lagde tæt ind til Kysten,
og Mændene sprang ud i Vandet og vadede hen til
det største af Skibene. En Baare, hvorpaa der laa
en fuldklædt Viking med Hjælm og Skinddragt, Sværd
og Skjold, blev varsomt løftet over Rælingen. Vikin-
gerne tog Baaren paa Skuldrene, og nu drog Toget
værdigt og langsomt op mod Gaarden.

Foran gik Lurblæsere, og Krigere med Økser og
Spyd fulgte bag efter Baaren. Vilhelm vendte sig for
at følge med. Ingen lagde Mærke til ham.

Det var en forunderlig Følelse for Vilhelm saale-
des pludselig at blive sat tilbage til Oldtiden. Han
hørte og saa her, hvad han saa tidt havde drømt;
saa levende virkeligt var det for ham, at det slet ikke
forbavsede ham, at Gaarden var tre mægtig store
og nogle mindre Bjælkehuse.

En gammel hvidhaaret Kriger og nogle Kvinder
kom ud fra Gaarden, og den gamle Kriger gik i
Spidsen for Toget, der fortsatte op ad Bakken.

Vilhelm hørte den gamle synge med kraftig, men
rystende Stemme:

Stolte Skuders
stærke Høvding
stækket ligger
paa sin Baare.
Ram nu bæres
bort til Højen
Runer ristes
til hans Minde.

Venner hist i
Valhal røre
Sværd mod Skjold
for Ram at hædre.
Luren løftes
højt og gjalder.
Høj skal dække
Heltens Ben.

Nu var Skaren naaet Bakkens Top, og Baaren blev forsigtigt sat ned paa Jorden. Vilhelm hørte een hulke, saa forekom det ham, at det hele forsvandt, et Øjeblik efter saa han som i et Glimt, hvorledes Mændene arbejdede med at kaste Jorden sammen til en Høj. Han stod ved Siden af den gamle Kriger, der sank mere og mere sammen. Vilhelm gik hen for at støtte ham, den gamle lagde sin Arm om Vilhelms Skulder og hvilede sig saa tungt til den, at det gjorde ondt i Skulderen. Han strøg sin Haand over Vilhelms Kind, en ru og barket Haand — da vaagnede Vilhelm. Han laa i sin Seng, hans Moder sad og græd, og hans Fader strøg ham med Haanden over Kinden.

Faderen opdagede først, at Vilhelms Øjne var aabne. Han lagde sin Arm om Moderens Skulder og udbrød saa overvældet glad:

„Aah, Gud ske Lov, lille Mor, nu vaagner han alligevel!“

Vilhelm forstod slet ikke straks, hvad der var sket; han vilde sætte sig op for at faa en Forklaring; men da gav det et Stik i hans Skulder saa frygteligt, at han med et Skrig sank tilbage i Sengen.

Hans Mor lagde sin Haand paa hans Pande og sagde ømt:

„Lig endelig rolig, lille Vilhelm.“

Saa kom der saa megen Klarhed i Vilhelms Tanker, at han huskede, hvad der var sket. Han laa lidt stille for at komme helt til Ro, saa hviskede han:

„Hvad fejler min Skulder?“

„Du har slaaget den meget slemt. Men maaske er det kun Kravebenet, der er brækket; Lægen kunde ikke se det endnu.“

Han tav igen lidt, men spurgte saa:

„Hvor længe har jeg ligget her?“

„I tre Dage,“ svarede Moderen og sukkede ved

Tanken om den Sorg og Lidelse, de havde gennemgaaet.

„Naa,“ sagde Vilhelm og tilføjede: „jeg kørte ned fra „Ramshøj“.“

„Det gjorde du — — men det gør du nok aldrig mere.“

Faderen nænnede ikke at bebrejde ham noget.

„Jamen Far, — jeg kunde gøre det! — Første Gang kom jeg godt ned.“

Der lyste Stolthed i Faderens Blik, da han sagde:

„Det var godt gjort, min Dreng; du bliver nok til noget i Verden; men lov os, at du aldrig mer vil prøve det.“

Vilhelm hviskede stille: „Ja,“ men det lyste af hans Øjne, da han tilføjede: „jeg kunde gøre det.“

Klavs Egetop.

Af *J. H. Rostling*
Tegninger af *Einar Olsen*.

Mor! maa vi faa en Historie?“
„Ja — ja — en Historie, Mor!“ lød det fra flere Steder i Stuen paa een Gang.

Det var i Skovriderens Dagligstue, og det var Juleaften i Mørkningen.

Det var næsten ikke mørkt nok til at tænde Lys endnu, og til at bestille noget var det ikke lyst nok.

Derfor sad Mor ved Kaminen med sit Strikketøj. Det kan Fingrene selv saa dejligt passe, mens Øjnene hviler lidt i Halvmørket, og Tankerne halvt drømmende gaar paa egen Haand — ud i Fremtiden eller tilbage til Fortiden, som det nu bedst kan falde.

Børnene — der er fem — sad omkring hende eller stod herne ved Vinduet og saa ud paa Sneen, ind i Mørket i den tætte Skov eller op mellem Træernes Kroner til Himlen, hvor en enlig Stjerne hist og her begyndte at titte frem.

En lille Dreng — den mindste i Flokken — kom hen og lagde Hovedet i Moderens Skød. Det var ham, der først bad om Historien.

Søstrene — for det var Piger de andre fire — stemte nu i med:

„Ja, Mor! — en Julehistorie — saadan en rigtig Julehistorie med Sne og Kaner og Juletræ — ikke, Mor!“

„Jo, I skal faa en rigtig Julehistorie med Sne — ja, ogsaa med Kaner; men de kommer ikke saa meget Historien ved, for de fleste af dem kørte bare forbi.“

„Har vi hørt den før, Mor?“

„Nej, den har I ikke hørt før; for den har jeg gemt, til I blev saa store, at I alle sammen kunde forstaa den, og det er den bedste Historie, jeg ved.“

„Var jeg med, Mor?“ — Det var Stumpen, der spurgte.

„Nej, den Gang var du ikke med, lille Hans; men du kom siden. — Nej, det var en lille Pige, der ganske alene gik ud i Verden og fandt Lykken; men hun havde nær sat Livet til, hvis ikke Klavs havde frelst hende.“

„Var det Klavs Skrædder, Mor?“

„Nej, Klavs var en Krage; men nu skal jeg fortælle Historien helt forfra, mens vi venter paa Fader.“

Alle Børnene havde samlet sig tæt om Moderen, og nu fortalte hun Historien om den lille Pige og Klavs, mens de store Bøgek luder knitrede i Kaminen, og Ilden kastede sit hyggelige Skær ud i Stuen:

„Det er nu mange Aar siden, og det har været Jul mange Gange, siden Klavs blev fanget, og det har ogsaa været Jul mange Gange, siden han døde.“

Han kom til Verden oppe i et stort Egetræ ude i en stor Skov langt borte herfra. — Der var fem Unger i Reden ligesom her hos os; men en Dag kravlede Skovfogedens Jens op og tog den ene. Den kunde ikke rigtig flyve endnu; men Fjer havde den da paa Kroppen, og dens Forældre, de gamle Krager, havde saadan glædet sig til at de nu om nogle faa Dage skulde ud i Trætoppene med alle Børnene og lære dem at flyve — sikken en Flok de saa var!

Og nu kravlede den stemme Dreng ned ad Træet med den ene. —

De gamle Krager skreg og skældte ud og flagrede

om Ørene paa Jens helt hen til Skovfogedhuset i Ud-kanten af den store Skov, og havde de kunnet græde, saa havde de nok gjort det; for det var vist, at de sørgede over deres Barn, og hver Dag i lang Tid fløj de skrigende hen over Huset. — Men de fire, der var blevet tilbage, skulde jo passes og opdrages til dygtige Krager — og det blev de. — Saa glemte de to gamle da omsider den, der var blevet røvet fra Reden; for Sorgen gaar vel ikke saa dybt og varer ikke saa længe hos Dyr som hos Mennesker.

Krageungen kom til at hedde Klavs — Klavs Egetop kaldte Jens den; han syntes, den skulde have et Efternavn lige saavel som andre Børn — og den fik det godt hos Jens. Den blev ogsaa til Glæde og Nytte baade for ham og for andre Mennesker, og saa kan det vel nok forsvares, at han røvede den fra Barndomshjemmet derude i Trætøppen og førte den ind i Menneskenes Verden — han var da saa hensynsfuld at lade de gamle Krager beholde de andre fire Unger.

Der var ikke gaaet mange Dage, før Klavs Egetop fulgte Jens omkring i Stuerne som en Hund, skreg imod ham og flagrede hen til ham, naar han havde været ude og kom ind igen, og hver Gang han rakte en Haand hen imod den, gabede den op og vilde have Mad. — Havde han ikke noget til den, gjorde den Forsøg paa at sluge en af hans Fingre; for Mad vilde den have, og det meget.

Værre Slughals var der vist ikke i hele Skoven, mente Jenses Moder, og den var ikke kræsen, da der først var gaaet en Dags Tid. — Alt, hvad Mennesker kunde spise, vilde den ogsaa have, men helst i Smaastumper, der kunde stoppes lige ned i Gabet paa den; for saadan var den vant til at faa sin Føde derhjemme i Reden.

Nu maatte Jens sørge for at proppe den, og det gjorde han med god Vilje. Brødkrummer og Grød

gled ned i det sultne Gab i store Mængder, og Moderen maatte somme Tider koge ekstra Grød til Klavs. — Kødstumper vilde den ogsaa gerne have; men det fik den ikke Lov til at faa ret meget af. Kød var for dyrt til at putte i Krageungen, sagde Jenses Forældre. — Saa fandt han paa at grave Regnorme op til den, og det var lige noget for Klavs.

Efterhaanden lærte den jo at spise selv, og saa fik den sin Portion paa en Tallerken nede paa Gulvet ved Siden af Trofast, naar de andre spiste; for i Nærheden af Jens vilde den være, naar den skulde have Mad. —

Hønsene var ikke passende Selskab for den. — Det havde Jenses Moder ellers foreslaaet. Hun mente, den kunde godt spise hos Hønsene og bo i Hønsehuset, og hun havde ogsaa prøvet paa at faa den til det; men det gik ikke. — Den holdt ikke af Hønsene, og de syntes heller ikke om Klavs.

Saa maatte hun da finde sig i, at den foreløbig fik sin Plads i et Hjørne af Stuen, hvor Jens havde lavet en Rede til den, og det Griseri, der fulgte med at have saadan en Unge inde, fandt hun sig ogsaa i for Jenses Skyld, skønt det somme Tider kunde være drøjt nok.

Klavs var jo nok vænnet til Renlighed hjemmefra paa en Maade, og den holdt ogsaa sin Rede ordentlig ren; men rundt omkring den faldt der noget af engang imellem, og da den begyndte at hoppe omkring paa Stole og Borde, kunde det tidt ses, hvor den havde været.

Saa var det, den opdagede, at Stalden var et ganske udmærket Sted at være i. — Derude hos Lotte og Køerne var der saa rart lunt, og der lugtede saa dejligt af Gødning. — Jens kom ogsaa meget derud, da det blev Efteraar, og Lotte og Køerne kom i Hus.

Klavs blev temmelig hurtig kendt med dem alle, og især blev den gode Venner med Lotte — ja, Ven-

skabet mellem dem blev saa varmt, at Klavs flyttede ud til Lotte og indrettede sig et Natteleje i dens Krybbe. — Her boede den hele Vinteren, og naar det var rigtig koldt, flyttede den fra Krybben hen paa Lottes Ryg. — Lotte var saa dejlig varm at sidde og sove paa, og den gjorde aldrig Forsøg paa at ryste Klavs af sig, men søgte at lempe sig paa bedste Maade efter sin fjerede Ven.

Lille Marie fra Nabohuset kom hver Dag hen til Jens. De var gode Legekammerater de to, skønt Jens var 10 Aar, og Marie kun 3; men de var nu omtrent som Søskende; for Jens havde paa en Maade været Maries Barnepige, helt fra hun var ganske lille.

Maries Fader havde været Skovarbejder; men en Dag blev han dræbt af et Træ, der faldt for tidlig. — Den Gang var Marie et halvt Aar og kendte jo knap nok sin Fader, i hvert Fald forstod hun da ikke, hvad en Fader var, og heller ikke den Ulykke, der havde ramt dem.

Men fra nu af blev det Moderen, der maatte arbejde for Føden til sig og Barnet, og de rare Skovfogedfolk tilbød da at passe lille Marie om Dagen. Saa kunde hendes fattige Moder rolig gaa til sit Arbejde og dog have den Glæde at have sin lille Pige hos sig om Natten.

Saaledes gik det til, at Jens og Marie blev gode Kammerater, og at hun fik sin Part i Klavs lige saa fuldt som Jens. — Ja, hvor de tre kunde lege sammen nu, da hun kunde løbe omkring og begynde at snakke rigtigt.

Klavs var jo nok et svært Navn at udtale, og det blev foreløbig til „Tlavs“; men det gjorde ikke noget. Kragen forstod hende og kom, saa snart hun kaldte. Den opdagede ogsaa snart, hvor Marie var henne om Natten, og det skete undertiden, at den tidlig om Morgenen kom over for at hente hende. Saa fløj den op ved Vinduet og sagde: „Kra—kra!“

Men hen i Foraaret flyttede Skovfogdens bort. — Det var et haardt Slag for Marie og hendes Moder. — De skulde bo langt, langt borte i en meget større Skov, sagde Jens, og der skulde hans Fader ogsaa være Skytte og gaa paa Jagt i Skoven med Greven.

Jens fortalte Marie om alle de Herligheder, der var derhenne, og at han selv vilde være Skovfoged og Skytte, naar han blev stor. Saa skulde Marie komme hen at besøge ham og Klavs og se alle Dyrene i Skoven.

Marie lyttede til med straalende Øjne; for det var jo et helt Eventyr. — Men den Dag, da Skovfogdens rejste, da græd hun, som hun aldrig havde grædt før, og hendes Moder græd; for hvordan skulde hun nu klare sig, naar de gode Mennesker var borte.

Da Vognen kørte med Jens og Klavs, løb Marie bagefter, saa stærkt hendes smaa Ben kunde bære hende, og raabte: „Jens — Jens — Jens!“ medens Taarerne løb i stride Strømme ned ad hendes Kinder.

Skovfogdens Kone hviskede noget til Jens og sin Mand.

Nu holdt Vognen stille, saa Marie kunde naa hen og sige Farvel endnu en Gang.

Da tog Jens Kurven med Klavs i og rakte den ned til Marie:

„Se her, Marie! Du maa beholde Klavs. — Kan du saa være en god Pige og holde op med at græde!“

Ja, Taarerne standsede, og et stort Smil bredte sig over hele det lille Ansigt:

„Klavs — Klavs!“ — Aah, maatte hun virkelig beholde Klavs! — „Se, Mor, se! Klavs maa blive her! — Klavs maa blive her! — Jeg maa have ham!“ — Og saa skyndte hun sig hen til Moderen med Klavs, straalende glad, som saadan en lille Pige kan være, og uden Bekymringer for Fremtiden.

Bekymringerne hører de voksne til, og Maries Moder havde fuldt op af dem, ja flere, end hun kunde bære. Hun gik med en Sygdom, der tog til Dag for Dag. Strengt maatte hun arbejde, og Læge havde hun ikke Raad til at søge. Kun Tanken om hendes lille Piges Fremtid holdt hende oppe og gav hende

Udholdenhed en Tid. — Men nu var hun ene om det hele — ene i Verden, syntes hun, med lille Marie.

Hende blev det ogsaa strengt for, nu de gode Na-boer var borte. Hun maatte mest være alene hjemme, naar Moderen var paa Arbejde, undtagen de enkelte Gange, hun kunde følge med, hvor Folk var velvil-lige og ikke tog det saa nøje med lidt Mad til Barnet.

Men saa savnede hun Klavs; for ham kunde de jo ikke tage med, og han maatte da sidde indelukket derhjemme og kede sig.

Klavs blev snart hendes et og alt, hendes Ven, hendes Legekammerat, hendes Trøst i Ensomheden, og skønt det kneb med Føden, sagde Moderen dog tidt, at det var en stor Lykke baade for hende og Barnet, at de havde faaet den Fugl.

Det var nu ogsaa en klog og trofast Fugl; for tænk jer: Den vidste nøje, hvornaar de skulde op om Morgenens — saa kaldte den. Men den kaldte aldrig om Søndagen, da Moderen plejede at blive hjemme. — Den vidste ogsaa nøje, hvornaar hun kom hjem fra Arbejde. Saa fløj den hende i Møde, og naar hun vel var hjemme hos Marie, tog den sig gerne en lille Flyvetur ud over Markerne. Det kunde da hænde, at den først kom tilbage, efter at de havde tændt Lys. Saa baskede den mod Vinduerne og sagde: „Kra—kra!“

Da Marie var fem Aar, døde hendes Moder om Efteraaret, og nu kom der for Alvor en slem Tid for hende og Klavs.

Hun havde ingen Slægtninge, der kunde tage hende til sig. Derfor blev hun sat i Pleje hos fremmede Mennesker, hvor Sognet betalte for hende. — Saadan gaar det gerne med fattige, forældreløse Børn. — Og der fik hun det ikke godt.

Hvordan det gik til, at Klavs fik Lov til at følge med, og at hun foreløbig beholdt ham hos sig, ved jeg ikke; men der maa vel have været saa megen

Medfølelse hos Sogneraadets Medlemmer, at de har tænkt paa hendes Sorg og ment, det kunde trøste hende lidt at have Fuglen hos sig.

Det var et Par ældre Husmandsfolk, der havde taget hende i Pleje, og hun fik snart at mærke, at det ikke var for hendes egen Skyld, de havde gjort det, men kun for at faa de Penge, der betaltes for hende.

Saa lille hun var, maatte hun op tidlig om Morgen og hjælpe til med Arbejdet i Huset. Hun kunde ikke stort, det lille Skind; men hun maatte baade gøre rent, vaske op, skure Mælkespande, give Grisen Føde og meget andet, der tidt oversteg hendes Kræfter. Kunde hun ikke magte Arbejdet eller ikke gøre det godt nok, fik hun Skænd og Prygl, og det fik hun ogsaa, hvis hun kom til at slaa et eller andet i Stykker.

Venlige Ord hørte hun aldrig, og sulten var hun altid; for hun turde ikke bede om mere Mad, og det, de gav hende, har jo nok været for lidt.

Svært var det ogsaa at skulle se til, naar Manden og Konen fik sig en Taar Kaffe eller lidt andet godt om Aftenen eller mellem Maaltiderne uden at give hende noget med. — Hjemme var hun vant til at faa rigelig Del i alt — ja, der var det tidt Moderen, der saa til, mens Marie fik lidt godt — Derfor gjorde det saa ondt at blive skubbet til Side og ikke faa lidt med, naar de andre fik noget.

Men værst var det alligevel med Klavs. — Han var i Vejen alle Vegne. I Stuen maatte han ikke være, i Køkkenet heller ikke. Mad fik han ikke, uden hvad Marie engang imellem kunde liste sig til at give ham, og opdagede Konen noget saadant, saa vankede der baade til hende og Klavs, og det var ikke godt, der vankede.

Saa maatte Fuglen se at bjerge Føden paa anden Maade.

Mellem Affaldet paa Møddingen kunde der nok pilles et og andet op, og ude paa Marken var der altid lidt at faa, saa længe Jorden var bar; men da det blev rigtig Vinter, kneb det, og saa tvang Sulten Klavs til at rapse, hvor han kunde.

Konen var altid efter ham med Kosten, saa snart han viste sig i Nærheden af Køkkendøren, og han lærte hurtig at holde sig i tilbørlig Afstand fra hende og Manden. — I Stalden kunde han dog i Reglen faa Lov til at være i Fred, og her havde han altid den Udvej, at han kunde flyve op paa Stænget og gemme sig paa en Hanebjælke eller smutte ud gennem Hullet i Gavlen.

Derfor holdt han mest til i Stalden, hvor han aad sammen med Grisen eller ranede lidt fra Køerne, og her sov han ogsaa om Natten. — Mange Gange har lille Marie staaet derude hos Køerne med Klavs i Favnen og udøst sit Hjerte for ham, trøstet ham og grædt sine stride Taarer.

Men saa var det, at Klavs Lillejuleaften stjal af Æbleskiverne, som Konen havde bagt.

Der var et helt Fad fuldt. De stod paa Køkkenbordet for at afkøles, og det var Meningen, de skulde gemmes til Juledagene.

Konen var gaaet ud til Brønden efter en Spand Vand; der var hun kommet i Snak med en Nabo-kone, og imens var Klavs smuttet ind ad den aabne Køkkendør.

Da hun kom tilbage, stod han paa Kanten af Æble-skivefadet og huggede i sig af alle Kræfter, medens Stumper og hele Æbleskiver laa spredt over Bordet og Gulvet.

„Kra—kra!“ skreg Klavs og for op i Skræk, da han saa Konen i Døren. — Udgangen var spærret, og saa fløj han forvildet op mod Loftet, derefter over mod Tinrækket, hvor Tallerkener og Fade ramlede ned; men inden Konen fik fat paa Kosten, havde han

stjrtet sig mod Vinduet, hvor en Rude knustes, og Klavs slap ud.

„Marie, Marie!“ skreg Konen. — „Kom herud, din Skarns Unge, og se, hvad den ækle Krage har gjort. — Hvorfor har du ikke passet paa, mens jeg var ude? — Der ligger nu alle vore dejlige Æbleskiver!“ —

Og saa begyndte hun at slaa løs paa Marie med Kosten. —

„Det har man for at tage saadan noget Rak i Huset; men nu skal det være forbi! — I Morgen skal Klavs blive skudt, saa snart Rasmus kommer hjem til Middag!“

Konen satte sig paa Brændekassen og tudskraalede! Det var frygteligt!

Den Aften turde Marie ikke gaa ud til Klavs i Stalden. Hun græd sig i Søvn som saa mange Gange før, og hun sov meget uroligt om Natten; men inden Morgenen kom, havde hun taget en stor Beslutning.

Da Manden var gaaet paa Arbejde, og Konen gaaet hen i Brugsforeningen, tog Marie sin Kurv — den, hun havde faaet af Jens. De ødelagte Æbleskiver, som endnu laa paa Køkkenbordet, pakkede hun ind i et Stykke Papir og lagde dem paa Bunden af Kurven, og saa gik hun ud i Stalden til Klavs

„Kra—kra!“ lød det oppe fra Hanebjælken, og et Øjeblik efter sad Klavs paa hendes Skulder og strøg hende med Næbbet.

„Aah, Klavs, Klavs, lille rare Klavs — de vil skyde dig — men det skal de ikke faa Lov til; for det er noget slemt noget.“

Marie græd og klappede Klavs:

„Du kan ikke blive her, Klavs; for de vil vist slaa dig ihjel — men du maa ikke dø, lille Klavs. Nu skal du hjem til din Moder ude i Skoven — der bor hun jo ude, sagde Jens. — Jeg skal bære dig

derud, og her er Mad til dig. — — Aah, Klavs, lille gode Klavs! Vi to vil altid være gode Venner, og jeg skal nok komme ud at besøge dig — hjemme hos din Moder; men nu skal du i Kurven, saa løber vi, inden Maren kommer hjem.“

Hun fik Klavs i Kurven, og han sad ganske stille oven paa Æbleskiverne, som om han havde forstaaet det hele. Nu gjaldt det bare om at finde den rigtige Vej.

Marie vidste, hun skulde ud ad Landevejen; men til hvad Side Skoven laa, anede hun ikke. Hun vidste derimod, hvor Brugsforeningen var — der havde hun somme Tider været henne — og derhen forbi gik det ikke an at komme i Dag.

Saa var der kun een Vej at gaa, og Marie travede af Sted vesterpaa, saa hurtigt hendes smaa Ben kunde bære hende, mens hun hvert Øjeblik kiggede ængstelig tilbage.

Mødte hun nogen, der gav sig i Snak med hende, svarede hun ikke, men skyndte sig forbi. — Det gjaldt jo om at komme ud i Skoven med Klavs uden at blive opdaget.

Snart var hun langt udenfor Byen, og hun begyndte nu at se sig om efter Skoven; men der var ingen Skov at se. — Ja, langt borte til Siderne, bagved Markerne, var der nok en lille Skov hist og her, og hun syntes, der var Skov langt, langt borte i det fjerne, der hvor Landevejen gik helt ind i Skyerne. Men den store Skov med de høje Egetræer, hvor Klavs Fader og Moder boede, saa hun ikke noget til, og hun havde dog tænkt sig, den maatte være der lige i Nærheden, bare et lille Stykke hen ad Landevejen.

Nu var hun vist saa langt borte, at hun kunde sætte sig ned i Grøften og hvile lidt. Hun var frygtelig træt af den lange Løbetur.

Klavs var nok ogsaa sulten og kunde trænge til

en Æbleskive. — Og saa tog hun Laaget af Kurven og gav sig til at fodre Klavs.

Hun var selv sulten — det mærkede hun rigtig, nu Klavs spiste — men det kunde da aldrig gaa an, at hun spiste Æbleskiverne. Dem skulde Klavs jo have at leve af derude i Skoven.

„Nej, Klavs, du skal have dem alle sammen,“ sagde hun, og saa saa hun til den anden Side, mens han spiste. — Det var svært; men det kunde jo ikke være anderledes.

Nu maatte de nok af Sted igen.

Klavs kom atter i Kurven, skønt han helst vilde være fri, og saa gik det paany hen ad Landevejen, ud mod den store Skov, som jo nok laa derude et eller andet Sted.

Længe, længe gik det videre, Bakke op og Bakke ned. Hun kom forbi mange Gaarde og Huse og gennem nogle Landsbyer med Kirke og Gadekær; men Skoven naaede hun stadig ikke, og hun turde ikke spørge sig for eller tale til nogen.

Hun var blevet frygtelig sulten og begyndte saa smaat at græde. — Træt var hun ogsaa, og Klavs var utaalmodig i Kurven.

Da kom der en Mand kørende og naaede hende. Han var ene paa Vognen, og da han saa den lille Pige med Kurven, holdt han stille og spurgte, om hun vilde køre med.

„Nej!“

„Hvorfor vil du ikke køre med?“

„Jeg tør ikke!“ svarede Marie.

„Du skal ikke være bange for mig; jeg skal ikke gøre dig Fortræd,“ sagde Manden. — „Men du skal maaske ikke saa langt. — Hvor skal du hen?“

„Jeg skal hjem med Klavs!“

„Hvem er Klavs?“

„Det maa du ikke faa at vide!“

„Hvor er han da?“

„Han er her i Kurven!“

„Naa, det er maaske en Fugl?“

„Ja — det er Klavs; men du maa ikke tage ham, og du maa ikke gøre ham Fortræd!“

„Nej, lille Ven, jeg skal ikke gøre ham Fortræd. Kom du nu bare; for du er vist træt, og vi skal jo nok samme Vej. — Hvor langt skal du?“

„Jeg skal langt ud ad Landevejen, helt ud til den store Skov med Klavs.“

„Bor du der?“

„Nej!“

„Hvem kender du da derude?“

Marie vidste ikke, hvad hun skulde svare; men saa sagde hun: „Jeg kender Skovfogdens Jens!“

„Ja, ja, kom nu op, saa skal vi nok finde ud til Skoven. — Du er jo en dygtig lille Pige. — Kom saa!“ — Og den venlige Mand hjalp hende og Klavs op i Vognen.

„Men hvad — du græder jo! — er der noget i Vejen?“

Ja, saa brast det ud af Marie, at hun var saa sulten.

„Naa, lille Skind, følg du nu med mig hjem — jeg bor herude ved Landevejen — saa skal du nok faa Mad. — Hvor langt har du gaaet?“

„Det ved jeg ikke!“

„Hvor bor du da, og hvad hedder du?“

„Det vil jeg ikke sige!“

Marie turde jo ikke fortælle, hvad Ærinde hun var ude i — hun var i det hele ræd for at sige noget — og Manden fik ikke mere ud af hende.

Det var noget over Middag, før de naaede hjem, hvor han boede. — Her tog Konen sig af Marie og gav hende saa megen god Mad, som hun vilde spise, og Kaffe med Kager til. — Klavs fik ogsaa sin Part. — Men heller ikke den rare Kone kunde

faa hende til at sige mere, end hvad Manden allerede vidste.

Han og Konen talte sammen om den lille, mens hun spiste, og de mente begge to, at det nok var Skovfogdens henne i Kohaven, hun skulde besøge.

Da hun var færdig, fulgte Manden hende op til Vejen, der førte fra Landevejen ned mod Skoven. Her sagde han Farvel til hende efter at have givet hende nøje Besked om Vejen, og Marie travede nu videre med friske Kræfter.

Men lidt henne paa Vejen ved et Hus kom der en uventet Hindring. Det var en arrig Hund, som Marie paa ingen Maade kunde komme forbi. Hun snakkede godt til den, køs efter den med Forklædet; men lige meget hjalp det.

Saa vendte hun om og gav sig atter paa Vej ud ad Landevejen — det var jo ogsaa ved Landevejen, Skoven skulde ligge, og hun syntes, at nu var hun paa rigtig Vej igen.

Det havde begyndt at sne, og Sneen faldt tættere og tættere, alt som hun gik; men Vejret var ellers mildt. Træskoene fyldtes med Sne, Strømperne blev vaade, og det var ikke let for de smaa Ben at vinde frem; men fremad maatte hun — Klavs skulde jo hjem.

Her, hvor hun nu gik, var der ligefrem Kanevej, og længere fremme mødte hun Kaner med Klokker paa Hestenes Ryg. Hun syntes ogsaa, hun kunde høre Kaneklokker langt borte til Siderne; men det har vist været Kirkeklokkerne, der begyndte at kime Julen ind. Det tonedede som Musik gennem Luften og Sneen.

Omsider naaede hun virkelig Skoven, en stor, stor Skov; men da var det allerede næsten Aften.

Træerne stod saa mørke og store i al den hvide Sne, og langt inde mellem Stammerne blev Mørket

tættere under den graa Himmel og de store Trækroner.

Marie begyndte nu at søge efter Egetræet med Klavs Rede i. Hun hørte nogle Krager inde i Skoven og gik efter Lyden; men de blev ved at være langt borte — hun naaede aldrig hen, hvor de var, og Reden kunde hun ikke finde.

Hun gik og gik frem gennem Skoven, hvor Træerne var store, ud og ind gik hun og kiggede hele Tiden efter de største, om der dog ikke skulde være en Kragerede i Toppen. Det blev mere og mere mørkt; men hun var slet ikke bange — hun havde jo Klavs, og snart maatte de vel finde hans Fader og Moder.

Til sidst var hun saa træt, at hun ikke kunde flytte en Fod. Hun segnede om ved Roden af et stort Træ, og nu følte hun, at alt Haab var ude. Hun maatte blive i den store Skov om Natten og maaske dø inden i Morgen.

Det gjorde ikke noget. — Hun vilde sove bort fra det altsammen ligesom Mor — og aldrig vaagne mere. Saa kom hun nok op til Vorherre i Himlen. Det var meget bedre end at komme tilbage til Rasmus og Maren igen, de slemme Mennesker, der vilde slaa Klavs ihjel. — Men Klavs skulde ikke dø.

Og saa lukkede hun Kurven op for Klavs, saa han kunde hoppe ud:

„Farvel, lille Klavs! — Nu maa du selv finde hjem; for nu kan jeg ikke mere.“

Hun strøg Klavs hen ad Ryggen og lagde sin Kind ind til ham.

„Jeg er saa træt, Klavs. — Nu vil jeg sove. — Kom saa i Morgen og se til mig!“

Klavs hoppede omkring i Sneen ved Siden af hende, strakte Vingerne, gabede, strøg hende med Næbbet og pillede lidt ved hende; men da hun ikke rørte sig mere, fløj han op i et Træ og sagde: „Kra—kra!“

— Ja, det kan jeg tænke mig til, for der var jo ellers ingen, der saa det. — — —

Men henne hos Skovfogdens — for der var en Skovfoged der i Skoven, og det var netop Jenses Fader — derhenne sad Jens og hans Forældre omkring Juleaftensbordet og spiste. De havde det saa lunt og hyggeligt derinde. Ilden knitrede i Kakkellovnen, Jens sad og tænkte paa Juletræet, som de nu skulde have tændt bagefter, og Trofast laa og glædede sig over alle de dejlige Kødben, den havde paa sin Tallerken.

Da med eet var der noget, der slog mod Ruderne. „Kra—kra!“ lød det derude — saa skrabede og baskede det igen mod Vinduet. — De før alle forskrækkede op fra Bordet, og Trofast begyndte at gø.

„Men — det er jo en stor Fugl,“ udbrød Skovfogden — han havde trukket Gardinet til Side og kiggede ud ad Vinduet. „Nu ligger den ude i Sneen. Vi maa ud at se, hvad der er i Vejen med den!“

Og ud løb de alle — ogsaa Trofast; den vilde straks tage Fuglen, men fik ikke Lov. — Det var en Krage, der sad i Sneen, med et rødt Baand om det ene Ben. Den lod sig rolig tage, og Skovfogden bar den ind i Stuen.

„Men det er jo Klavs!“ raabte Jens. — „Klavs, Klavs!“ — Og det var Klavs. — Den fløj hen paa Jenses Skulder og strøg ham med Næbbet; men saa hoppede den over paa Bordet og begyndte med stor Graadighed at hugge løs paa Kartofflerne.

„Aah, den er sulten, Stakkel!“ sagde Skovfogedkone. — „Men det gaar ikke, lille Klavs! — Du maa ikke saadan tage selv! — Giv Tid et Øjeblik, saa skal du nok faa Mad!“

Jens maatte tage Klavs væk fra Bordet og holde den lidt, mens Moderen fik sat en Tallerken med Kartoffler og Kødstumper ned paa Gulvet til den ved Siden af Trofast.

Hunden peb og snusede til Klavs, og Klavs var ikke en Smule bange for Trofast. Det saa virkelig ud til, at Dyrene genkendte hinanden, og mens de nu allesammen fortsatte det afbrudte Maaltid, talte Jens og hans Forældre om det mærkelige Besøg, de saadan pludselig havde faaet.

Skovfogden mente, at Klavs maatte være fløjet bort fra lille Marie og saa maaske var kommen i Selskab med andre Krager. Det kunde jo da ske, at de paa deres Strejftog var kommen der til Skoven, og at Klavs havde opdaget Huset og faaet Lyst til at komme ind i Varmen. Den var jo vant til at flagre mod Ruden, naar den vilde ind.

„Ja, hvordan mon dog lille Marie og hendes Moder har det?“ sagde Skovfogedkonen. — „Vi har slet ikke hørt fra dem, siden vi rejste. — Moderen var jo ikke saa rask. Bare hun da ikke er død fra Barne! — Jeg har faaet saadan en Angest for, at der er noget i Vejen med dem, siden Klavs kommer her.“

„Kra—kra!“ — Klavs var færdig med sin Mad og begyndte nu at baske mod Døren, som om den vilde ud.

„Nej, nej, Klavs!“ sagde Jens. „Nu skal du virkelig blive her. Du skal ikke ud i Sneen og Mørket igen. — Klavs, Klavs, kom, lille Klavs!“

Men Klavs kom ikke. — Den fløj op i Vinduet og baskede paa, kiggede hen paa dem og skreg: „Kra—kra!“

„Lad os da se, hvad den vil,“ sagde Skovfogden. „Der maa jo være noget i Vejen med den, siden den er saa urolig.“

Skovfogden tog sin Hue og lukkede Døren op, og straks smuttede Klavs ud i Forstuen og videre ud i Skoven, da Yderdøren blev aabnet.

„Kra—kra!“ skreg han og fløj ind mellem Træerne. Jens og Trofast og Jenses Forældre stod i Forstuen og saa efter ham.

„Det er da sært, at han ikke vil blive her,“ sagde Jens. — „Men der kommer han jo igen! — Kom, Klavs, kom! — Du skal rigtignok blive inde i Varmen. Det er jo ikke Vejr til at sidde ude i. — Kom saa, Klavs!“

Klavs satte sig paa Jenses Skulder og sagde: „Kra—kra!“ Men saa fløj den igen ud i Skoven — et lille Stykke hen — satte sig ned i Sneen, kiggede tilbage og skreg sit „Kra—kra“, som om den vilde kalde paa dem — fløj saa atter et lille Stykke og kaldte paany, højt og klagende.

„Vi maa vist følge med den,“ sagde Skovfogden, „og se, hvad der er i Vejen; for noget maa der jo være i Vejen.“

Saa fik Jens og hans Fader Støvlerne paa og Lygten tændt, og sammen med Trofast fulgte de nu efter Klavs ind i Højskoven. Kragen fløj et lille Stykke ad Gangen — standsede imellem og kiggede, om de var med — fløj saa igen og satte sig tilsidst paa en lille Snebunke ved Foden af et stort Træ. — Her skrabede den i Sneen, ruskede i noget og skreg: „Kra—kra—kra!“

Og Trofast, som var løbet i Forvejen, stod og smaapeb og snusede til Bunken. — Ved Siden af stod der en tilsneet Hankekurv.

„Men hvad er dog det?“ udbrød Skovfogden. „Er det dog ikke et lille Menneske, der ligger her i Sneen?“

„Jo, jo,“ sagde Jens. — „Aah, det er vist lille Marie! — Bare hun da ikke er død!“

Ja, det var lille Marie, og død var hun heldigvis ikke; men stiv og forkommen af Kulde og Træthed laa hun der og sov under Snelagenet, og havde hun faaet Lov til at ligge derude Natten over, saa var hun vist aldrig vaagnet mere.

Nu blev hun løftet op af stærke Arme og baaret hjem til Skovfogedhuset. — Jens bar Lygten og Kur-

ven, og Klavs fulgte villig med. Nu havde han ikke noget imod at blive inde i den lune Stue.

Her fik Skovfogedkone hurtig det vaade Tøj af Marie, fik hendes stive, kolde Lemmer gnedet varme med uldne Stykker, fik hende pakket ind i Uldtæpper

og lagt i en god, opvarmet Seng, efter at de først havde faaet hende til at drikke lidt varmt Øl med Sukker i. — Saa sov hun videre uden ret at være kommen til sig selv.

Klavs satte sig paa Sengen med Hovedet under Vingen og sov med. — —

„Aah, det lille Skind,“ sagde Skovfogedkone, „saa er det hende, der har baaret Klavs den lange Vej, indtil hun ikke har kunnet mere; men hvordan har hun dog kunnet finde herhen? — — Ja, saa er hendes Moder død, det er jeg vis paa.“

Juletræet — ja, det blev ikke tændt den Aften; men underlig glade var de alle sammen over den lille Pige, de havde fundet i Sneen, og de sad længe og talte om den kloge og trofaste Klavs.

Marie sov til hen imod Middag næste Dag. Saa var hun imod al Forventning helt kvik igen, kunde staa op og spise en rigtig god Portion Julemad. — Hun var meget forundret over at være hos Jens og hans Forældre og over det, de fortalte om Klavs. — De var ikke mindre forundrede over, hvad Marie fortalte, og de mente, det var Guds Styrelse, at hun saadan uden at kende Vejen var havnet her hos dem. — Nu skulde hun faa Lov til at blive hos dem altid — hun og Klavs.

Om Aftenen blev Juletræet tændt, og det kan nok være, Maries Øjne straaede. — Saadan en Jul havde hun aldrig oplevet før.

Anden Juledag var de alle sammen ude at køre i Kane med Lotte for. — Ogsaa den havde Klavs fornyet Bekendtskabet og Venskabet med og fundet sin gamle Plads hos ude i Stalden. —

De kørte til Stationen med et Brev, som Skovfogden havde skrevet til Sogneraadet dér, hvor Marie hørte hjemme, for at de kunde vide, hvor hun var, at de ikke skulde lede efter hende. — Han skrev og-

saa, at nu vilde han og hans Kone beholde hende, og bad Sogneraadet om at ordne det fornødne.

Ja — saa blev Marie hos Skovfogedfamilien. Hun fik det godt, og hun blev som en Datter for dem. — Dér i Skoven legede hun mange lykkelige Dage med Jens og Klavs og Trofast — hun lærte ogsaa at gøre Nytte og at blive en god og dygtig Pige — og dér fandt hun sit Livs Lykke; for ved I, hvordan det gik Jens og hende, da de blev voksne?“

„Nej, Mor! — Fik de hinanden? — Blev de Mand og Kone?“

„Ja, de gjorde, Børn — dengang Jens var bleven — — — ja, kan I gætte, hvad han blev?“

„Blev han Skovfoged? — eller blev han Skytte?“

„Nej, han blev Skovridder, og han kom til at bo her!“

„Her hos os, Mor! — Ja men — — jamen er det da Fader?“

„Ja, det er, lille Børn!“

„Og saa er du lille Marie, Mor — nej! — hvor det var morsomt! — Men hvor er saa Klavs?“

„Ja, Børn, det er mig, der er lille Marie, og saa kan I vist forstaa, hvorfor det er den bedste Historie, jeg kender. Det er min egen Historie, og den har den Fordel, at den er sand. — — — Klavs, ja ham tænker jeg lidt paa; han var for mig næsten som et Menneske. Han er død for længe siden og ligger begravet under det store Træ, hvor de fandt lille Marie. Der er sat en Plade paa Træet til Minde om ham, og synes I ikke nok, han har fortjent et Mindesmærke, skønt han kun var en lille graa Krage.“

„Hvad staar der paa Pladen, Mor?“

„Paa Pladen staar:

Herunder hviler Klavs Egetop. Han var kun en Krage, men var til mere Nytte og Glæde her i Verden, end mangt et Menneske synes at være.

Farvel, lille Klavs, og Tak!“

Kongen, Præsten og Smeden.

Et jydsk Folkeeventyr, fortalt af *Møller-Græsdal*.

Tegning af *Einar Olsen*

Hr. Ole var en meget myndig Herre og lignede mere en gammeldags Herremand end en Præst. Hans Sognefolk skjælv for ham, naar de i et nødvendigt Ærinde maatte til Præstegaarden. Og underligt var det ikke, thi de blev ikke taget naadig imod. Saa snart en Bonde viste sig i Præstens Værelse, vendte Hr. Ole sig imod ham og spurgte barsk: „Hvad skal du?“ Og saa hændte det som oftest, at Bonden af pure Forfjamskelse kom til at stamme og hakke i Snakken, hvilket igen førte til, at Præsten buldrede op som et ondt Vejr. Det hjalp imidlertid sjældent stort paa Bondens Talegaver. Men havde han under Frygt og Bæven lykkelig og vel faaet sit Ærinde udført, ja, saa skyndte han sig bort fra Præstegaarden og lovede sig selv, at der skulde han saavist aldrig komme mere, om det kunde undgaas.

Var Præsten til Sogns, søgte Folk paa alle Maader at undgaa ham, og mødte de ham, veg de saa langt ud til Siden, som det var muligt, og gik med Hatten i Haanden, til Hr. Ole var kommen forbi.

Men en Dag mødte Præsten en Mand, der ikke gik af Vejen for ham, og han standsede forbavset, saa op og ned ad den forvovne og sagde: „Gaar du ikke til Side, naar du møder Præsten?“

„Det plejer jeg ikke!“ svarede den fremmede, „for

jeg er Kongen, men siden du er saa hovmodig, at du forlanger, at alle skal gaa af Vejen for dig, saa befaler jeg dig nu at møde for mig paa Slottet i Morgen, og kan du saa ikke sige mig, hvor mange Stjerner der er paa Himmelen, hvor Midten af Verden er og hvad urigtigt jeg tænker, skal du miste baade Kjole og Krave!“

Der stod Præsten og maabede af Skræk og Forbavselse, medens Kongen gik sin Vej.

Hvad i Alverden skulde han gøre?

Tælle Stjernerne! Nej, det kunde han ikke blive færdig med paa een Nat! Saa langt kendte han heller ikke Tallene! Der var jo mange, mange flere end hele hans Tiende, selv om han optalte den i Ører! Og sige Kongen, hvor Midten var af Verden, var heller ikke saa ganske let. Havde det endda været Midten af Sognet, for det var en almindelig Mening, at Præstegaarden laa lige midt i Sognet. Men Midten af Verden kunde lige saa godt være i det lede Tyrkerland, som i Danekongens Rige, eller maaske i Babylonien eller — ja hvor vidste han! Og Kongens Tanke! Ja, han kunde vel lige saa vel som andre Folk have meget at tænke paa, og gættede man saa paa det ene, saa var det snarest noget af det andet, Kongen havde haft i Tanker! Nej, det var uoverkommeligt!

Den strenge Hr. Ole glemte sin Myndighed i denne Pine; han gik og spekulerede og tænkte sort, saa længe til han lige var ved at blive ør i Skallen af det. Og saa var det, at han mødte en gammel Kone, og lige i det samme faldt det ham ind at sige til hende: „Hør, Morlille, kan hun sige mig, hvormange Stjerner der er paa Guds Himmel?“

Konen saa forbavset paa Præsten og svarede: „Nej saa marre kan jeg ikke, men vor Far kan jo prøve at spørge Smeden om det!“

Det var nemlig saaledes, at naar der var gaet

Bræk paa en Ting for Kællingen, gik hun til Smeden med det, og han lempede det altid til Rette for hende, og saa tænkte hun, at han mulig ogsaa kunde hjælpe Præsten.

Men Hr. Ole rystede paa Hovedet og gik videre, og saa mødte han en lille Dreng og kom i det samme i Tanker om, at han engang havde læst noget om, at der var Ting, der var skjult for de vise og aabenbaret for de umyndige, og saa tænkte han, at Verdens Midtpunkt mulig kunde være mellem disse Ting, og derfor sagde han til den lille Dreng: „Kan du sige mig, min Dreng, hvor Midten af Verden er?“

Drengen stammede: „Er den bleven væk, saa har Smeden nok fundet den!“

„Du er et Faarehoved!“ sagde Præsten og gik ærgerlig sin Vej.

Saa mødte han Byhyrden.

„Sig mig, hvad Kongen tænker paa!“ sagde Præsten.

„Hvor skulde jeg vide det fra? Det er der da ingen anden end selve Kongen, der ved, uden det netop skulde være Smeden!“

Det var dog mærkeligt, tænkte Præsten, at alle gav ham Anvisning paa Smeden, og saa tog han sig for at gaa hen til Smedien.

„Kan du hjælpe mig i min svare Nød, skal du faa den bedste af mine Stude!“ sagde Hr. Ole til Smeden og fortalte ham om sit uheldige Møde med Landets Konge

Smeden overvejede Sagen længe og vel og svarede: „Lad mig faa Kjole og Krave paa, saa gaar jeg til Kongen i Morgen, og sært skulde det da gaa til, om jeg ikke skulde klare de Grejer!“

Præsten var ikke meget for det, men da han ikke kunde hjælpe sig selv, gik han ind paa Forslaget.

Næste Dag stillede Smeden paa Kongsgaarden, iført

Præstens Kjole og Krave og med en Sæk fyldt med Sand paa Nakken.

„Naa, er du der?“ spurgte Kongen oppe fra sin Trone.

Jo, det var han da.

„Kan du saa sige mig, hvor mange Stjerner der er paa Himmelen?“ spurgte Kongen.

Smeden løsnede for Sækken og styrtede alt Sandet ud foran Tronen.

„Akkurat saa mange som her er Sandskorn, Deres kongelige Majestæt!“

Kongen smilede og svarede: „Ja, maaske, men kan du saa sige mig, hvor Midten af Verden er?“

„Den er her!“ sagde Smeden og plantede sin Finger midt i Sanddyngen. „Herfra er der lige langt til alle Sider!“

„Det kan være troligt nok!“ svarede Kongen, „men saa var det, om du kunde give mig Besked om, hvad urigtigt jeg tænker paa!“

„Ja, se Deres høje Majestæt tænker sagtens, at det er Præsten, I sidder og snakker med, men det er forkert, for det er Per Smed, som bor i samme Sogn som Hr. Ole!“

Kongen saa meget forbavset paa Smeden og sagde: „Er du ikke Præst, saa bør du saa vist være det, og saa kan Præsten jo blive Smed!“

Og som Kongen havde sagt, saaledes blev det.

Per Smed blev Præst, og det klarede han godt nok, men da Hr. Ole skulde være Smed, brændte han sine Fingre.

Den røde Hest.

Fortælling af *P. C. B. Bondesen.*

Tegninger af *Otto Hansen.*

Den var født paa den russiske Steppe. Der tilbragte den sin Ungdom, og derfra havde den sikkert sine bedste Minder. I en Alder af seks Aar kom den til Danmark tilligemed mange andre Kammerater, der her blev købt af Hestehandlere og igen solgt til Landets forskellige Egne. Et Kobbelt af dem kom til Langeland, og deriblandt var den røde Hest, som her spiller ind i vor Fortælling.

Hvor anderledes var ikke alt her end derovre paa Steppen! Det var en helt anden Natur: toppede Bakker og skovkransede Marker. Og det var et helt andet Liv end det, den hidtil havde ført. Det var ikke længer et Liv i Frihed. Nu kom den i Seler og Tvang, og det var kun sjældent, at den traf sammen med andre Russere.

„Femten Bøller, femten Møller og femten Kirkesogne,“ hed det, at Langeland havde i gamle Dage. Den røde Hest kom til et af de femten Bøller. Lærer Petersen havde bedt Hestehandler Jepsen om at skaffe ham en Hest. Den skulde være stærk og god. Naar bare Jepsen vilde indestaa for det, saa maatte den gerne være mager, da den saa vilde blive des billigere.

Saa kom den store Dag, da den holdt sit Indtog i Skolen. Ja, mager var den rigtignok, saa mager,

at man kunde tælle Ribbenene i den; men fejlfri og god, det var den, forsikrede Hestehandleren. Han havde været inde i Præstegaarden og præsenteret den, og Præsten, der ikke alene var Menneskekender, men ogsaa havde Hesteforstand, han havde taget den for god, og saa maatte vel ogsaa Degnen kunne det! At den var mager, skulde villig innrømmes; men det havde Læreren jo sagt, den helst skulde være, og Kød paa Kroppen vilde den snart faa, da den her kunde faa gode Dage. Prisen kunde heller ikke siges at være stor, da den kun skulde koste 300 Kr. Det var i de Tider, nu vilde den røde Hest have kostet mere end det tredobbelte.

Der var meget for den lille Hest at lære. Den havde daarligt nok været for Vogn før, langt mindre for Plov eller Harve, og da den første Gang skulde sættes for Tærskemaskinen, blev det en hel Komedie til stor Fornøjelse for alle Skoledrengene, som i Fri-kvarteret stod stillet op med Hænderne dybt i Bukse-lommerne og skulde se, hvordan det vilde spænde af. Den røde Hest gjorde alt for at frigøre sig. Den gik tilbage i Stedet for frem, den forsøgte at lægge sig ned, og da et Rap af Pисken ikke tillod den det, saa prøvede den paa at knække Bommen; men ogsaa det var forgæves, saa den maatte finde sig i sin Skæbne og lystre Kommando.

Rigtig sikker at køre med blev den nu aldrig. Den havde en sand Skræk for Biler, og Cykler holdt den heller ikke af, ja selv om det var et Stykke Avispa-pir, der laa paa dens Vej, saa krummede den sig ud til den modsatte Side for at komme saa langt bort fra det og saa nær Grøften som muligt. Det kunde næsten se ud til, at den vilde kæntre Vognen der og frigøre sig fra Sele og Tvang og drømme sig tilbage til de milevide, russiske Stepper. Det var derfor ikke saa sært, at Lærerens Kone var ængstelig for at køre med den og opfordrede sin Mand til at skille sig

ved den. Ja, Lærer Petersen vilde gerne føje sig efter sin Kone og lovede at henvende sig til Jepsen og faa ham til at bytte den med en anden. Dog, da det kom til Stykket, vilde Fru Petersen alligevel ikke det. Hun var kommet til at holde meget af den røde Hest, og den kunde let komme til et Sted, hvor den ikke fik det godt, og det vilde være Synd og Skam, om hun skulde være Skyld i det. Børnene bad ogsaa for den, og saa blev det da til, at den røde Hest skulde blive; den vilde maaske ogsaa lægge de Nykker af og Tid efter anden blive fortrolig med de Ting, som den nu var bange for.

Men den røde Hest var uforbederlig, og det var dog kedeligt at skulle staa af, hver Gang der kom en Bil, og morsomt var det heller ikke at skulle sidde og spejde efter enhver Cykle. Lærer Petersen skulde nok i Tide se de Cykler, der kom forude; men det var ikke altid saa let at tage sig i Agt for dem, der kom bagfra. Det var jo ogsaa besværligt for Fru Petersen og Børnene, der sad bag i Char-a-bancen, at skulle sidde og kigge tilbage og ikke morsomt for Petersen stadig at høre dem raabe: Der er en Cykle! Det var jo til at blive nervøs af.

Saa var det en Dag, de havde været ude at køre og havde mødt usædvanlig mange Biler og Cykler og Barnevogne. Det var Søndag Eftermiddag og dejligt Sommervejr, og saa bliver Folk ikke gerne hjemme, hvem der da kan komme ud.

— Ja, nu skal du have Tak for Turen, Fatter! sagde Fru Petersen, da hun vel var kommet af Vognen. Bagefter kan jeg først rigtig nyde den. Hvor jeg dog var angest; men den røde Hest var da ogsaa ualmindelig sky i Dag. Hvad skal vi dog gøre! Jeg synes, den bliver værre og værre i Stedet for at blive bedre og bedre.

— Hvad om vi købte en ældre Hest til, svarede Petersen. Saa vilde den holde igen, hver Gang den

røde blev bange, og saa kunde vi dog køre roligt og ikke ængste os for at komme i Grøften; men nu kan vi jo sove paa det.

Og det gjorde de. Men da de næste Dag kom tilbage til Sagen, var de begge enige om, at de skulde faa Jepsen til at skaffe dem endnu en Hest, en gammel, skikkelig en, som kunde bremse den røde, naar den blev sky og bange.

Og der gik Bud til Jepsen, og han indfandt sig straks med en lille Ølænder, som han forsikrede var Skikkeligheden selv. Nu blev begge Hestene sat for Vognen, og Jepsen og Petersen satte sig op, og nu skulde det prøves, hvorledes den røde og Ølænderen vilde gaa i Spænd sammen.

Og Prøven fik et heldigt Udfald. Den røde Hest krummede sig som sædvanlig for enhver Cykle; det var nu dens Maade at hilse paa; men den kunde ikke faa Lov til at komme saa langt ud til Siden som før, da Ølænderen gik støt og lod sig ikke tvinge bort fra den lige Vej. De havde ogsaa mødt en Bil, og det generede ikke i mindste Maade den lille Ølænder. Den spidsede ikke engang Øren, men saa blot om efter den røde, som om den vilde sige, at den skulde lade sine Narrestreger fare og bare ikke skabe sig. Og det syntes ogsaa at gøre sin Virkning, saa den røde Hest gik godt forbi, som om den ikke mere kendte Frygt for Biler eller Cykler.

Da Køretøjet vendte tilbage, stod Fru Petersen og begge Børnene paa Trappen, alle tre lige længselsfulde efter at vide, hvorledes Turen var spændt af. Og der blev Glæde, da de hørte, at nu var der ikke noget i Vejen, men at de for Fremtiden kunde køre uden Angst for at komme i Grøften. Fru Petersen hentede et Stykke Brød til Hestene, og Børnene fik Lov til at give dem det, hvad de fandt var meget morsomt. Derefter blev Dyrene trukket ind paa Stal-

den, og Jepsen og Petersen drak Lidkøb ved Aftensbordet, som stod dækket til dem.

*

*

*

Lærer Petersen havde en lille Handel i Skolen, hvor Børnene kunde købe Skrivebøger, Penne og Griffel. Det var ikke for Fortjenesten, som var derved; men saa behøvede Børnene ikke at mangle, hvad de skulde bruge til de skriftlige Arbejder. Snart var der een, der havde skrevet sin Bog ud, snart een, hvis Pen ikke kunde skrive, eller hvis Griffel var blevet borte, og da var det saa nemt at kunne faa købt hos Læreren. I Kathederskuffen havde han en lille Kasse, hvori han lagde Pengene, der indkom ved denne lille Handel, og det var ikke noget større Beløb, kun Smaamønt, Kobber og Sølv. Nøg'en til Kathederet lod han altid sidde i, han tænkte ikke paa, at Lejlighed gør Tyve; men en Dag lagde han Mærke til, at det var lutter Kobberpenge, der var i Skuffen, og han erindrede saa tydeligt, at der havde været en Del Sølv deri Dagen før, baade 10- og 25-Ører, saa han kunde ikke forstaa, hvorledes det hængte sammen. Det saa jo næsten ud til, at der var taget af Kassen; men paa den anden Side kunde han ikke tænke sig, hvem det skulde være. Han kunde jo huske fejl. Det var maaske flere Dage siden, at han havde set de Sølvpenge i Kassen, saa han kunde jo have tømt den uden at mindes det og saaledes selv være den, der havde taget dem. Her maatte man gaa forsigtig til Værks. Han vilde prøve at lægge nogle 10- og 25-Ører deri, saa og saa mange, og saa skulde det snart vise sig, om der virkelig var een, der tog dem.

Jo, desværre! Et Par Dage efter var de borte, og og kun Kobbermønter var tilbage. Der var ingen Tvivl længer. Nu gjaldt det blot om at faa opdaget Tyven. Det maatte jo være et af Skolebørnene, og kunde kun være sket om Morgenens, før de andre Børn var kommet i Skole.

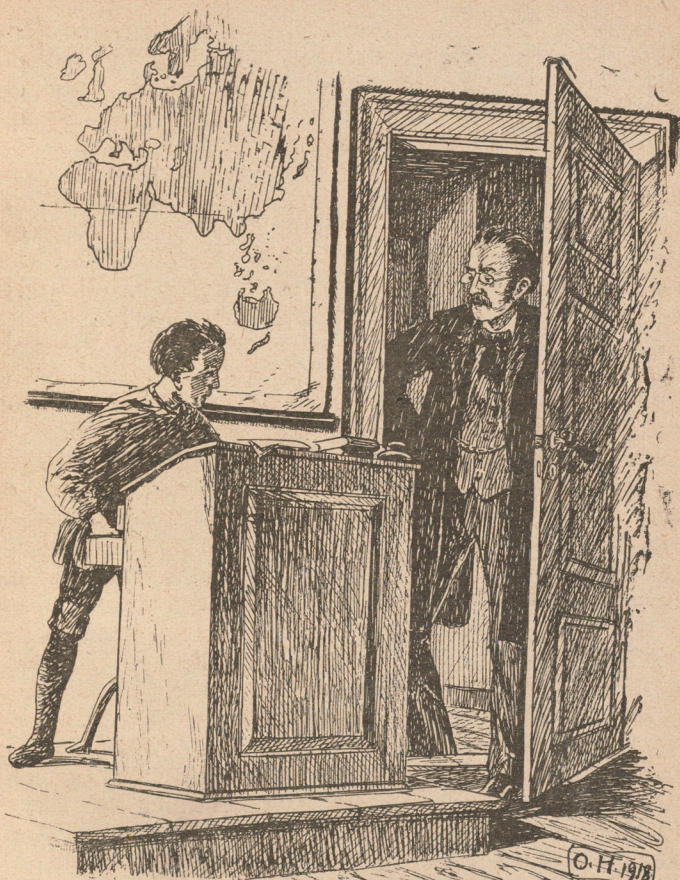
En Dør førte fra Skolestuen ind til Lærerens Bølig. Den lod Petersen staa paa Klem, og her stillede han sig paa Vagt ved den Tid, han kunde vente de første Skolebørn. Nøglen til Kathederskuffen havde han smurt ind med Stempelsvæerte, som vilde røbe den lille Tyv, om han ikke blev grebet paa fersk Gerning, hvad Petersen forøvrigt haabede at skulle faa gjort, da Kathederstolen kunde dreje rundt og pibe ved den mindste Berøring. Alle Forberedelser var nu i Orden. Men den første Morgen hændte ikke noget. Maaske Vedkommende havde sovet over sig, eller han ikke hørte hjemme i den Klasse. Derfor maatte Forsøget gentages næste Morgen. Men Nøglen gav blaa Fingre, saa Læreren hele Dagen maatte tage et Papir om den, naar han skulde i Skuffen.

Den følgende Dag stod Petersen igen paa Post, og nu kom der to Drengene over Gaarden. Men nogen af dem kunde det da ikke være. Imidlertid maatte han anstille en Prøve. En af dem maatte han sende hen til Købmanden i et Ærinde; men nu var det om at træffe den rette, saa Gerningsmanden kunde blive tilbage og i Ro fortsætte Tyveriet. Hvis ikke maatte det lykkes næste Gang, disse to Drengene kom i Skole, for en af dem maatte sikkert være Tyven.

Jo, ganske rigtig. Nu hørte Petersen Stolen knirke, og derefter Skuffen blive trukket ud. Han tøvede endnu et Øjeblik, før han skød Døren op og gik ind. Der sad Drengen paa Kathederstolen og var i Færd med at tømme Pengeæsken. Han blev som lamslaaet. Han vilde springe op, men sank igen tilbage. Bønlig saa han op til Læreren uden at formaa at sige noget.

— Hvad er dette her, udbrød Læreren. Det havde jeg ikke troet dig til, Niels!

Nu var det, som om Trolddommen, der havde lammet Drengen, blev løst. Han sprang ned fra Ka-

thedret og omklamrede Lærerens Knæ. Han græd og jamrede sig Han skulde aldrig gøre det mere!

Og nu holdt Læreren en Formaningstale til ham, mindede ham om det syvende Bud og foreholdt ham, hvilken slem Skraaplan han var kommen ind paa.

— Lad os nu sammen bede Gud hjælpe dig til aldrig mere at tage noget, som hører andre til, det

være saa smaat eller stort, sagde Læreren, og derpaa knælede de ned paa Forhøjningen, og Petersen bad inderligt for Niels, og Drengen fulgte godt med og gjorde Lærerens Ord til sine.

Men Niels var blevet helt blaa i Ansigtet, saa nu maatte han ind at vaskes, før de andre Børn kom; men forinden bad han Læreren om ikke at sige noget til hans Forældre. Og det lovede Petersen; men saa skulde Niels love at betale det stjaalne Beløb tilbage, naar han engang kom ud at tjene og fik Løn. Det skulde saa gaa i de Fattiges Kasse.

Niels havde i længere Tid taget af Kathederskuffen og mente i det hele at have stjaalet en halv Snes Kroner, der var omsat i Brystsukker og andre Slikkerier. Han kom nu ind i Bryggerset, hvor Pigen fik travlt med at faa ham skrubbet ren igen, og det var paa høje Tid, at han kom ud af Skolestuen; thi nu begyndte Børnene at indfinde sig, og de skulde nødigt have fat i, hvad der var foregaaet i den tidlige Morgentime.

*

*

*

Saa gik der nogle Aar, og Niels var kommet ud at tjene. Nu og da mødte han Læreren; men det var tydeligt, at han altid søgte at undgaa ham.

Han havde ikke glemt Historien; men derimod syntes han at have glemt, at han skulde komme med de ti Kroner til de Fattiges Kasse.

Skulde han virkelig have glemt det. Nej, det var saa langtfra. Det blev han mindet om hvert Øjeblik, især hver Gang han mødte Lærer Petersens Køretøj. Som oftest var han paa Cykle, og den røde Hest gjorde sig altid saa krum og saa langt og bebrejgende efter ham. Det var, som om den vilde sige: Hvor bliver du af, Niels! Har du glemt dit Løfte!

Og hver Gang lovede Niels, at naar han nu fik Løn igen, saa skulde det være Alvor. Men stadig blev det udsat. Pengene havde saa mange Steder

Ærinde. Saa til Klæder og Fodtøj, saa til Reparation af Cyklen, og engang imellem skulde der jo ogsaa en og anden Fornøjelse til, og altsammen kostede det, saa der blev ikke noget tilovers, allermindst til de Fattiges Kasse. Det fik være til en anden Gang. Han vilde selvfølgelig holde sit Løfte; men der var jo ikke fastsat nogen bestemt Tid, saa det havde derfor ingen Hast.

Men altid skulde den røde Hest minde ham. Det var da ogsaa bansat, som det Dyr stirrede paa ham og krummede sig efter ham. Det var ganske uhyggeligt. Hvor glad blev han derfor ikke, da han hørte, at Skolejorden var blevet solgt. Nu skulde den røde Hest da bort og behøvede ikke at genere ham længere.

Men Skæbnen vilde det anderledes. Den røde Hest blev købt af Nielses Husbond, saa nu skulde han hver Dag have den for Øje og mindes om sit Løfte. Der var nok ikke andet for end at indfri dette snarest muligt, eller ogsaa maatte han fortrække og tage Plads andet Steds, hvor han ikke kunde møde den røde Hest, der nu engang var blevet hans onde Samvittighed.

*

*

*

Det var Juleaften. Klokkerne kimedede og kaldte paa gammel og paa ung, ogsaa paa Niels, der skulde køre for „vor Mor“ til Kirke.

Det var blevet dejligt Kaneføre. Slæden var trukket ud, og den røde Hest kom for, og i Trav gik det til Kirken. I Dag var der ingen Biler eller Cykler at blive bange for, saa den røde blev ikke sky, og Niels fik ikke Brug for Pisen, før de kom til Skolen. Her vilde den nemlig ind. Den havde ikke glemte de gode Dage, den havde haft her. Den krummede sig og kiggede saa langt ind efter sit gamle Hjem. Det var tydeligt nok, at den havde største Lyst til at dreje ind i Gaarden og hilse paa de kære,

gamle Venner. Men et Rap af Pisken rev den ud af dens Drømmerier, og den maatte gaa forbi og først svinge ind i den næste Gaard, hvor en Broder til „vor Mor“ boede, og hos hvem den røde Hest skulde staa under Kirketjenesten.

Manden kom ud og tog imod sin Søster, og Niels kørte Slæden hen imod Stalden og satte Hesten ind. Endnu havde det ikke ringet sammen, saa han kunde nok naa at smutte indenfor hos Skomageren, der boede lige ved Kirken, og betale, hvad han skyldte. Men Skomageren var ikke hjemme, og hans Kone vidste ikke, hvor meget Niels stod skrevet for, saa det maatte være til en anden Gang; det havde ingen Hast.

Nu ringede det sammen, og Niels gik ind i Kirken. Der var mange Folk kommen sammen, og det er det, der smykker en Kirke allermest. Hvor hyggeligt var der ikke! Det var anderledes end til de almindelige Gudstjenester, da der kun var saa faa i Kirke. Niels kom heller ikke for tidt; men til Højtidene skulde jo da de fleste i Kirke en eller to Gange, og saa lige saa godt Juleaften som en anden Dag, naar han alligevel skulde køre for „vor Mor“.

Og Niels fik Udbytte af sin Kirkegang. Ikke af Prædikenen; den kunde han aldrig faa noget af, hvad enten det saa var Præstens eller hans Skyld. Men det var i Salmesangen, Niels var med. Han havde en god Stemme og de gamle, kendte Melodier kunde han, og de aabnede hans Hjerter for Guds Ord, der kom med Juleglæde, som han ikke før havde følt den.

„Fred kom til Jord, Himmelens Fred med Guds Ord!“ Ogsaa for Niels. Han skyndte sig ud af Kirken; men da han kom ned i Gaarden for at spænde for, stod Stalddøren paa vid Gab, og den røde Hest var borte.

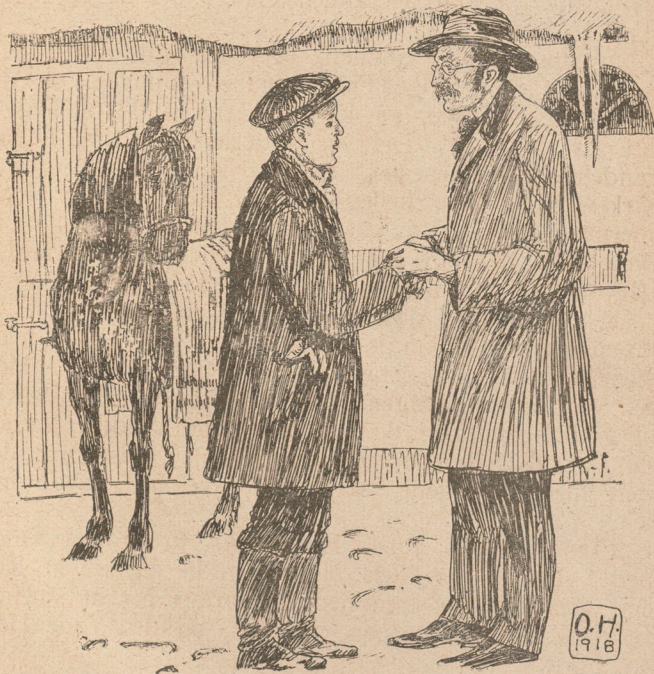
Hvorledes hængte dette dog sammen! Nu kom

Karlen og lidt efter Drengen; men ingen af dem havde hørt, at den røde var gaaet sin Gang. Vinden kunde undertiden sætte Døren op, naar den ikke var lukket rigtig, og det maa saa have fristet Hesten til at rive sig løs.

Nu var det om at finde den. Dog, det var næppe saa vanskeligt. Den var sikkert nok spadseret ned til Skolen. Og ganske rigtigt. Der stod den og krøb sammen uden for Stalden.

— Hvad skal dette betyde, sagde Niels, da han fik fat i Grimen.

Ja, han vidste det. I samme Øjeblik gik det op for ham. Det var, som om Svaret laa i den rødes

Vrinsken: Indfri dit gamle Løfte; før bliver det dog ikke godt med dig!

Saadan lød det for Niels, og da Lærer Petersen i det samme kom ned fra Kirken, fik Niels Pengepun- gen op og gav Læreren en Tikroneseddel til de Fat- tiges Kasse.

— Den skulde De haft for længe siden; men — stammede han — først nu kommer den, og det kan jeg takke den røde Hest for!

— Ja, jeg vidste, du vilde komme engang, Niels, svarede Petersen. Du tøvede noget længe, men bedre sent end aldrig! Nu glædelig Fest! Se inden for i Julen, naar du kommer forbi!

Niels takkede og trak af Sted med den røde Hest. Den skulde ikke mere blive hans onde Samvittighed; fra nu af skulde de to være Venner.

Og da han kørte hjem med „vor Mor“, nynnede det i hans Indre:

„Fred kom til Jord!“

Spilledaasen.

Af *Ellen Brikso-Damsholt.*

Tegninger af *Brøndum Nielsen*

Det ruskede i Kupeens Ruder, og Regnen piskede imod dem. Det trak gennem alle Sprækker, og noget mere trøstesløst end de graa, vaade Marker og de bladløse Træer skulde man faa svært ved at finde.

Asger krøb sammen i et Hjørne og svøbte den tykke graa Ulster bedre om sig. — Sikken en Idé at Mor at sende ham ud til Villaen i Rungsted bare for den Bogs Skyld, som Tante Astrid skulde laane.

Ganske vist, Tante Astrid var syg, og Tante Astrid var en „Knub“, det var hun, men alligevel — —

For der var rigtignok gyseligt i „Birkely“ en Decemberdag i Regn og Hundekulde. Plænen, der var saa blød og saa grøn Sommeren igennem, var bare en eneste graa, fugtig Masse, og Roserne stod med Halmvisk om.

Men indenfor var alligevel værst. Sikken en Luft, og sikken en Kulde, mørk, støvet — væmmelig overalt, hvor man kom hen, — og uhyggeligt ogsaa. Asger kunde ikke nægte for sig selv, trods fjorten Aars Livserfaring, trods „Spejderkækhed“ og ikke ringe Overlegenhed, der var faret en Gysen igennem ham, derinde i de øde Stuer, og længe havde det ikke været for ham at finde Bogen og komme af Sted paany.

Saa langt hellere tilbringe Tiden i Ventesalen paa Banegaarden, skønt der sandelig heller ikke var for hyggeligt ved Vintertid.

Og saa havde Mor endda sommetider ladet Ord falde om at bo paa Landet hele Aaret. Men før Asger gik ind paa det, før vilde han — —

Ja, hvad han egentlig vilde, glemte han i dette Øjeblik, for oyre i det modsatte Hjørne af Kupeen, hvor hans eneste Medrejsende krøb sammen i sin tyndslidte Jakke og gemte de blaarøde Hænder i Lommerne, begyndte et slemt Hosteanfald igen. — Hvor det arme Menneske dog døjede for at faa Luft, saa heftigt arbejdede Brystet, at Manden blev mørkerød i Hovedet af Anstrengelse.

Asger havde engelsk Lakrids i sin Lomme, det bød han frem af et godt Hjerte. Og Manden takkede med saadan et underligt angstfuldt Øjekast, som bragte en Erindring frem hos Asger.

Jo, vist havde han set det Ansigt før. Det var en Maanedstid siden i en eller anden Restaurant, hvor han drak Te med Far, Mor og Inger efter en Teater-

aften. Manden havde faldt et religiøst Blad ved de forskellige Borde, og underligt stak hans forgræmmede Ansigt og fattige Dragt af mod de mange pyntede Mennesker. Da Far havde givet ham 25 Øre for det 10 Øres Blad, havde han takket med samme sky, lidt skulende Blik.

Det blev værre og værre med Hosten. Pludselig, da Manden bøjede stærkt sammen, faldt en Pakke ud af hans Lomme og bumsede haardt mod Gulvet. As-

ger for beredvillig til for at samle den op, men den fattigklædte Mand kom ham i Forkøbet, greb Pakken med en Hæst, som næsten var mistænkelig, og stak den lynsnart i Lommen paany. Hans Blik mod Asger var fuldt af ond Samvittighed, og Hosten var standset i samme Nu, som om Skrækken havde hjulpet.

Men der skete noget meget mærkeligt.

Pludselig steg der fra Mandens Lomme nogle spæde, klokkerene Toner. Melodiøst og smukt tonede Valsen af Hofmanns Eventyr frem fra Dybet af den lasede Jakkens Folder.

Asger forstenedes næsten af Forbløffelse, men hans Forbavselse var intet mod den Rædsel, der lyste ud af hans Genboers Øjne. Den arme Mand saa ud, som vidste han ikke sine levende Raad. Han for med Haanden rundt i Lommen, som ledte han efter en Knap eller Skrue, der kunde standse Musikken. Hans Øjne flakkede sanseløst omkring, og pludselig begyndte Hosten igen. Dens haarde Skratten overdøvede de spæde Toner fra Lommens Dyb, og Manden gjorde øjensynligt, hvad han kunde for at opnaa det.

Alligevel naaede Strofen af en nydelig Melodi frem til Asgers lyttende Øre. Det var „Hederosen“. Og det gjorde ham vis i sin Mistanke.

Sagen var jo nemlig den, at i Eftersommeren, mens „Birkely“ en Ugestid stod forladt for sine Beboere, der var taget paa en kort Rejse, var der en Nat blevet stjaalet nogle Sølvgenstande og andre mindre værdifulde Ting derfra. Blandt de savnede Genstande var Søster Ingers schweiziske Spilledaase, som var hendes store Fryd. Bedstefar havde givet hende den i Fødselsdagsgave. Dens Repertoire bestod af 6 Melodier, og imellem dem var netop Valsen af Hofmanns Eventyr og Hederosen.

Toget holdt ved Nørrebro Station, og Manden

kravlede med et fremmumlet Farvel og en Regn af angstfulde Øjekast nedad Trinbrættet. Paa faa Sekunder var han forsvundet gennem Ventesalen, — men Asger var efter ham som en Hævnens Aand.

For han vilde ha' Ingers Spilledaase tilbage.

Asger var ingen Dumrian, men Rollen som Detektiv var tildelt ham lidt for pludseligt, derfor fik han ikke Tid til at tænke sig om. Han forstod alligevel hurtigt, at Manden maatte ikke se, at han blev forfulgt, derfor fik han i sidste Øjeblik skjult sig bag et tykt Ægtepar, der fredeligt vandrede af Sted med hinanden under Armen.

Manden sprang op paa en Sporvogns Forperron, og Asger paa Bagperronen uden at blive set. For saa vidt var alt gaaet godt, men nu maatte der passes godt paa ved Stoppestederne.

Det blev ikke nogen synderlig lang Ventetid, ved en af Nørrebrogades Sidestræder sprang „Tyven“, som Asger allerede i sit stille Sind benævned ham, af Vognen, og mens Øjnene paa en alt andet end tillidsvækkende Maade for rundt til alle Sider, forsvandt han i Døren til et højt, graat Hus.

Asger fulgte efter ham. Desværre gik Vejen over Gaarden, det var ikke saa heldigt, og den ungdommelige Opdager maatte vente i Forhuset, til Manden var forsvunden i Baghusets Dør. Men det begyndte at skumre nu, og i den mørke Gaard, der var indsluttet af Huse til alle Sider, slap Asger ubemærket af Sted.

Nu var det blot at haabe, at „Tyven“ boede højt oppe, ellers kunde han jo meget let være undsluppet sin Forfølger. Men Tilfældet var meget heldigt, op ad Trapperne lød endnu tunge Trin, og ved en Af-sats blev en længere Standsning med stærke Hoste-anfald, og den Hoste kendte Asger godt nu.

I Læ af Hosten slap han op lige i Hælene paa den intetanende Mand, hørte ham aabne en Dør helt

oppe paa femte Sal, og blev yderligere sikker i sin Sag ved at gaa efter Lyden af Hosten.

Døren havde Nummer, som et Hotelværelse, men den lange Gang med de graa Vægge mindede uhyggeligt om et Fængsel. Ganske vist havde Asger aldrig været indenfor Dørene til saadan en Bygning, men i hans Fantasi eksisterede netop den Forestilling, at Væggene i et Fængsel maatte være graa og grimme, at Luften maatte være sur og indelukket som her.

Pludselig gøs det i ham af Uhygge, han næsten fløj ned ad Trapperne, hørte ganske flygtigt i Forbigangen Barneskraal og Skrigen. Der lugtede af branke Fedt og vaadt Børnetøj, alt var uhyggeligt og ganske uvant for Asger.

Udenfor Forhuset pustede han ud og lo lidt af sig selv, mærkede sig Husets Nummer, senere Gardens Navn og sprang paa den første den bedste Sporvogn.

Hvor det var dejligt i de lune Stuer derhjemme, hvor Middagsmaden smagte, hvor alt var hyggeligt. Asger sukkede af Tilfredshed, da han efter Maaltidet strakte sig paa Tæppet foran den aabne Kamin. Mor, der var taknemmelig, fordi han havde hentet Bogen til hende ude fra Villaen, stoppede en Pude under hans Hoved og lod ham i Ro.

Det var netop, hvad den unge Opdager ønskede. Han spekulerede nemlig. — Om sit Eventyr havde han ikke berettet en Smule, først vilde han overveje, hvad der var at gøre i Sagen.

En halv Time efter var hans eneste Søster, der tilmed var hans Tvillingsøster, gjort til fortrolig. Han fandt hende i sit Værelse, lige saa længe hun var paa en Divan med en frygtelig interessant Bog fra Skolebiblioteket.

Men Bogen blev hurtigt kastet til Side, og snart sad Frøken Inger med opspilede Øjne oprejst paa sit bløde Leje. Med lidt Fantasi til Hjælp lød Hi-

historien unægtelig spændende, det gøs saa dejligt i en ved Beskrivelsen af Kørslen hjem, hvor Asger var ganske ene med den „rigtige Tyv“, Forfølgelsen paa Sporvognen og senere den spændende Listen op ad Trappen i „det skumle Hus“, hvor Forbryderen holdt til. —

„Jeg vil ha' min Spilledaase igen, det vil jeg,“ erklærede den unge Dame bestemt, „men vi vil slet ikke blande andre ind i det — vel? — Skidt med den Smule Sølvtoj,“ (Sølvtojet blev fejlet til Side med en flot Haandbevægelse) — „men Spilledaasen, det er da en helt anden Sag — ikke? — Hvis vi nu gaar op og siger til Manden, at han kan beholde alt det øvrige, bare vi faar den, saa kan du tro, det gaar meget let altsammen.“

Frøken Inger var meget tillidsfuld og uhyre sikker i sin Sag, men med Mandens sædvanlige Overlegenhed tog Broderen straks fat paa at kritisere Planen i alle Enkeltheder. Alligevel endte det med en Overenskomst, og Resten af Aftenen havde de to sammensvorne en Mængde at hviske om i Krogene.

Næste Eftermiddag i Mørkningen „hullede“ Inger sig i en mørk Regnfrakke, og Asger fandt frem det ældste Sæt Tøj, han ejede. Det regnede ogsaa i Dag, alt var tilstrækkeligt uhyggeligt til den hemmelighedsfulde Togt. De tog af Sted med en Sporvogn, fandt Gaden og Huset, kom lykkeligt over den snævre Gaard og klatrede til Vejrs ad de høje Trapper.

For saa vidt var alt i Orden, men slet saa ubemærket som den foregaaende Dag lykkedes det ikke at passere. Flere Steder var Trappeafsatserne spærret af skraalende Børn, og til Asgers Ærgrelse lod Inger, der holdt meget af Smaaabørn, sig opholde hvert Øjeblik for at mægle i Skænderierne og trøste de forurettede. Hun delte Tøorer ud i de smaa snavsede Hænder og glemte fuldstændig den oprindelige Grund til Besøget i det store, fattige Hus. Døre blev

aabnet rundt omkring, og Mødre med pjaltede, grisede Smaabørn paa Armen stak Hovederne frem.

Asger blev nervøs, han puffede til Søsteren, og de fortsatte Vejen opad. Men nu blev der mere levende om dem, spydige Tilraab og uvenlige Øjekast fra nogle af Mødrene, og fra andre sleske Anmodninger om Skillinger til „syge smaa derinde“ eller Fore-spørgsler om hvem „Herskabet“ søgte. Inger vilde standse, hun var Medlidenheden og Hjælpsomheden selv, men Asger trak hende med sig, mere og mere ilde til Mode for hver Trappe de naaede op.

Heldigvis var ingen paatrængende nok til at følge med øverst op, og udenfor „Nummer 7“ blev de staaende begge to med ikke saa lidt Hjertebanken. Inger og Asger saa paa hinanden, nu var de saa vidt, men hvad videre skulde foretages for at erhverve Spilledaasen var i Grunden ingen af dem helt paa det rene med.

Der var ganske stille bag den lukkede Dør, men lige i det samme Asger havde mandet sig op til at banke paa, tonede Hofmann-Valsens spæde, kendte Toner ud gennem Sprækkerne, og de to Søkende saa paa hinanden med triumferende Blikke, der lyste i retfærdig Harme.

„Den uforskammede Tyveknægt!“ hviskede Inger. „Min dejlige Spilledaase!“

„Du skal faa den,“ erklærede den tapre Bror. Han bankede paa Døren med beslutsom Mine, og han afventede ikke en Gang et „Kom ind“.

Derfor var det ogsaa, at Scenen derinde slet ikke naaede at forandres.

Det var den fattigste, den elendigste Stue med faa og usle Møbler, med Træk gennem sprukne Ruder og ingen Ild i den rustne Kakkellovn.

Men lige straks saa de to fremmede egentlig kun, at i Sengen med de sparsomme Tæpper og Puder laa en lille Stump af en Pige med smalle blege Kinder og to tynde Haarpiiske ned over Skuldrene. Paa

Knæ foran Sengen laa Asgers Rejsefælle fra i Gaar, og det Ansigt, han vendte imod de to, var lige saa hvidt som Barnets, mens Øjnene var spilet op i Rædsel.

Spilledaasen stod paa en Stol, ved første Øjekast kendte Inger sin Ejendom, og den kilede lystigt og uanfægtet løs paa sin Vals.

Ingen talte et Ord. Inger tilstod senere, at hun var lige ved at græde; hvis Asger havde tilstaaet det samme om sig selv, havde han været ærlig, men det var for meget at forlange af en fjortenaars Spejder.

Saa rejste Manden sig op og tog sin lille Piges tynde Haand fast i sin.

„Jeg ved det godt,“ sagde han hæst og de kunde begge to se, hvor han rystede. „Jeg kender Dem ude fra Villaen — og fra i Gaar. — Jeg tog Sagerne derude — ogsaa den,“ han pegede paa Spilledaasen, „jeg vidste hele Tiden, at De vilde opdage det, — saadan noget har jeg aldrig før prøvet paa, det var skrækkeligt. — Jeg solgte Skeerne til en Mand i Klampenborg, — men Spilledaasen tog jeg med til hende der.“

Der kom en Pavse, og den lille i Sengen lagde Kinden mod sin Fars Haand. Hun var vel næppe otte Aar, forstod vist slet ikke noget af hele Forklaringen, men een Ting kunde hun se, at hendes Far var bedrøvet, og hun kunde føle Haandens Skælven, derfor kyssede hun den.

„Hun var saa glad for den,“ sagde Manden i samme stilfærdige Tonefald, „men da vi igen mangede Brød, solgte jeg den til samme Mand, som fik Sølvtoj. I Gaar havde jeg tjent nogle Penge, saa tog jeg ud og fik den tilbage, for hun havde grædt for den.“

Nu kunde Inger ikke mere. Hun greb Spilledaasen, der i vildeste Fart var ved at aillire sin sidste Melodi, og lagde den paa Sengen hos den lille.

„Hun maa ha' den,“ sagde hun heftigt, „altid — for det er min, jeg har Lov at give den bort.“ Nu græd hun helt ubehersket. „Du skal ogsaa faa en Dukke — og — og Kjoler til den og en Vogn — og — og alt muligt.“

Manden sagde ingen Ting, ikke et Ord. Asger stod og rømmede sig for at klare Stemmen:

„Hvad feiler den lille?“

„Det er Lungerne,“ mumlede Manden, „Moderen døde i Foraaret.“

Saa fik han et af de Hosteanfald, som Asger kendte saa godt fra i Gaar, og da det var forbi, var Drengegens Stemme klar og bestemt:

„De kan være vis paa, at vi ingen Fortræd vil gøre Dem og den lille. Jeg kendte Spilledaasens Melodier i Gaar, derfor fulgte jeg efter Dem, jeg er glad for, at jeg gjorde det. Jeg giver Dem mit Æresord paa, at ingen skal gøre Dem noget, og det kan De stole paa, for jeg er Spejder.“

Saa trak han Inger med sig og vilde tage lige hjem, men Inger var en betænksom lille Sjæl, og hun havde sine Lommepege for hele Maaneden i god Behold. For dem købte hun ind, hvad hun kunde finde i de nærliggende Butikker af Lækkerier, og hun løb op ad alle Trapperne uden at standse, lagde Pakkerne paa Dørtrinet foran Nummer 7, bankede paa og forsvandt som et Lyn.

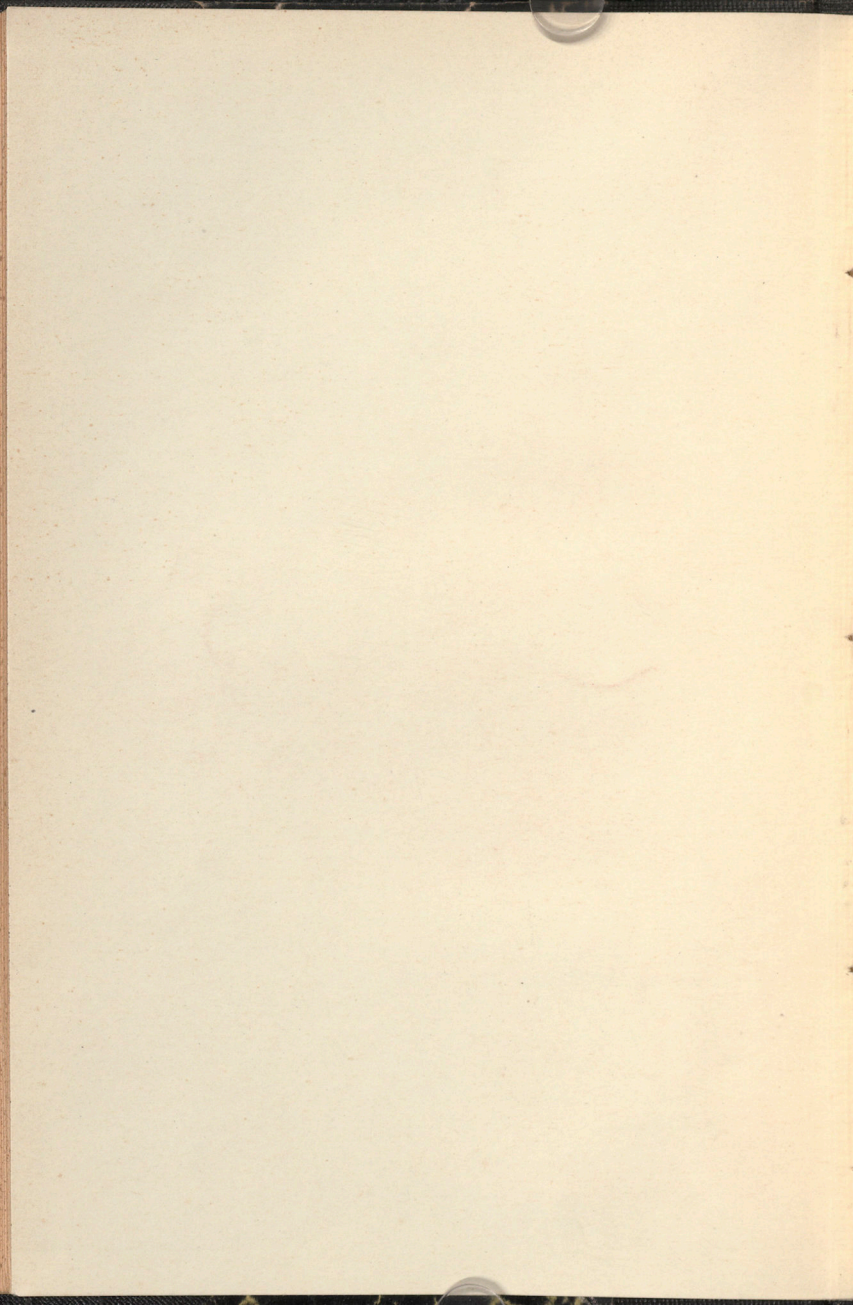
Men hjemme hos Forældrene blev der snakket og lagt Raad op den ganske Aften.

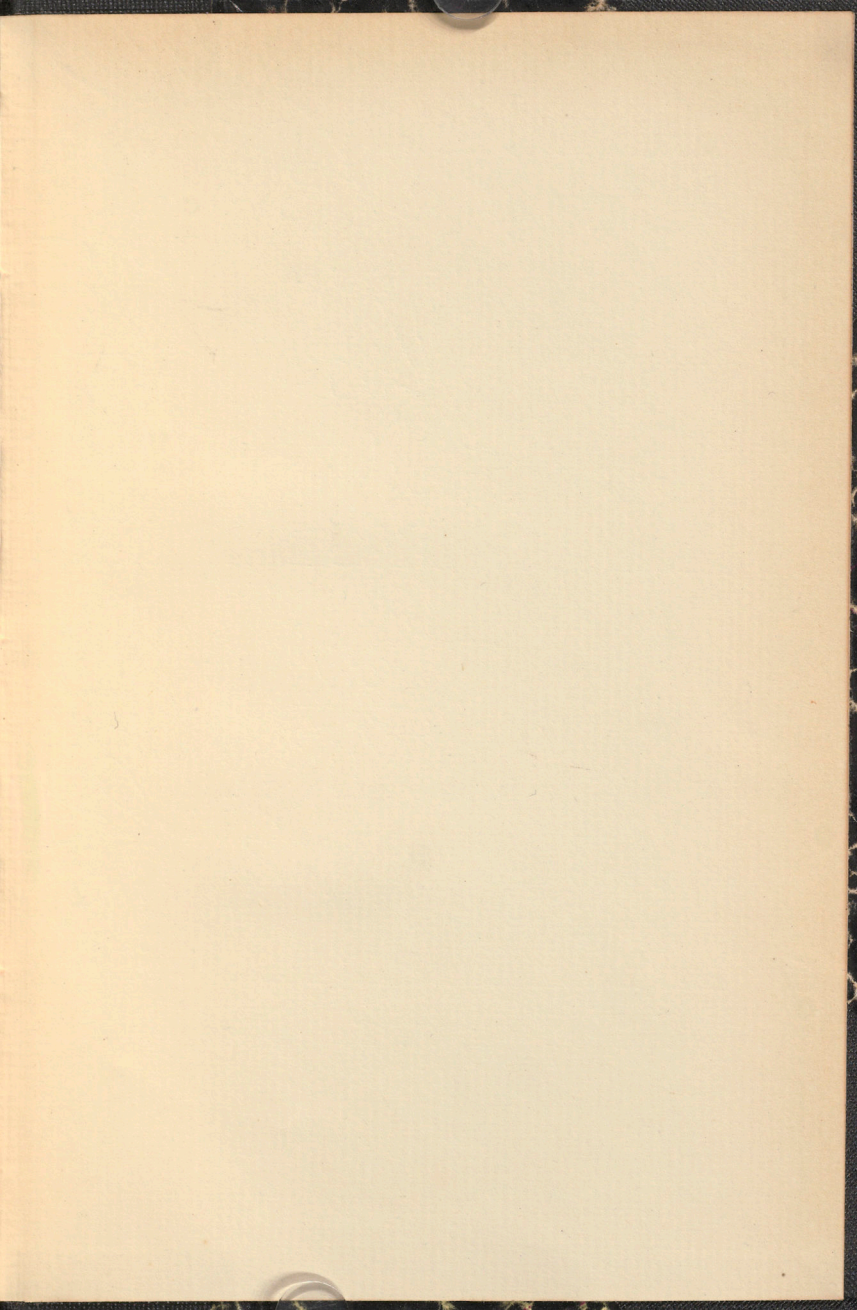
To Uger efter boede Asgers „Tyv“ og hans lille Pige i et stort lyst Sanatorium, hvor de blev fedet og plejet og passet, som de aldrig havde drømt om, at man kunde blive det, og da Sommeren kom, skaffede Asgers og Ingers Far Plads til den nu næsten raske Mand som Gartner paa en stor Herregaard.

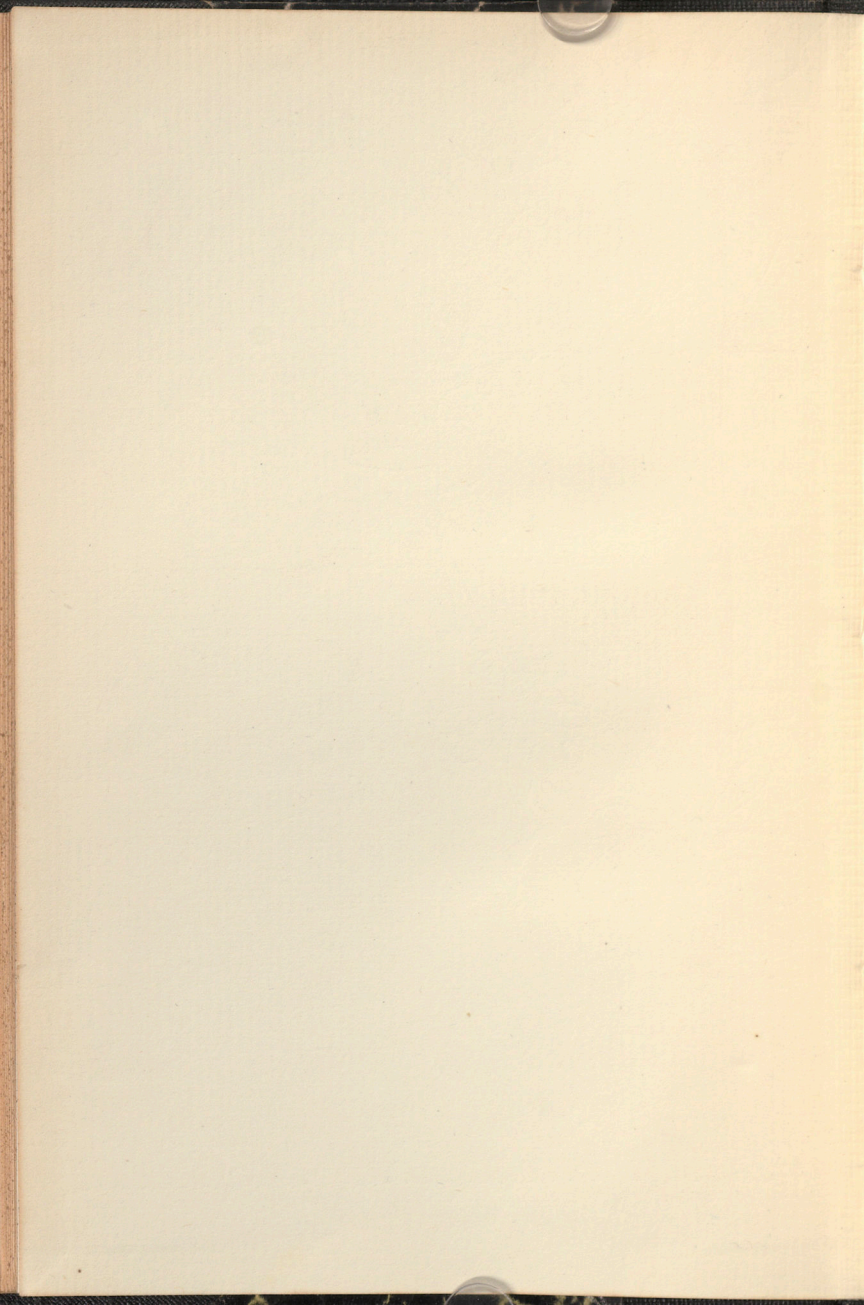
Lotte, hedder den lille smalkindede Pige med de tynde Haarpiske, og hun strutter af Sundhed, naar hun triller sin Dukke rundt i den solbeskinnede Have.

Spilledaasen staar paa Kommoden i „den fine Stue“, for Lottes Far har et Hus selv, og den staar midt imellem to store Puddelhunde af Porcelæn; det er Hundene fra H. C. Andersens Eventyr om Fyrtøjet, forsikrer Lotte, og de staar der for at passe paa hendes største Skat.

"Det er en gammel, gammel Manden, Moderen
 i Fødsel"
 "Det er han et af de Høstetids, som Asger kendte
 og godt kan i Gæst og da det var forbi, var Dren-
 gens Sønne, lat og bestemt.
 De kan være vis på, at vi togen Fødsel vil give
 dem og den lille. Jeg kendte Solledasens Mø-
 der, i Gæst, derfor fulgte jeg efter Dem, jeg er glad
 for at jeg gjorde det. Jeg giver Dem mit Ktesord
 og jeg vil gerne skal give Dem noget og det kan De
 gøre på, for jeg er Spøder."
 "Det skal han, siger med sig og vilde i sig lige
 det, men jeg var en betænksom, lille Sjæl, og hun
 havde sine Løsting, for de Maanedes i God-
 behold. For dem koble hun ind, hvad hun kendte
 om i de bedste og Rindes i Læstret, og hun
 var op til alle Læstene uden at sende, lagde Far-
 tene på Læstret for en Nummer i hankede på
 i Læstret som i Læst.
 "Jeg kendte hos Fødselen blev det snakket og
 det end op den Ganske Alten.
 "Jeg blev der, boede Asger, Tyv, og hans lille
 søn i et stort lyst Sæntorium, hvor de blev ledet
 og plejet og passet, som de aldrig havde gjort om-
 givende, havde blive det, og de sømstret kom, skal
 alle Asgers og Ingers Far Plads til den nu næsten
 gamle Mand som Gartner på en stor Høstegård.
 "Lige i ledet den lille smallebandede Rige, ved de
 gamle Høstegård, og hun stundt at Søndag, naar
 hun vilde sin Dulle, rundt i den søldestannede Hæ-
 r, spillede den starr på Kommoden i "der line Sine".
 "De Løst Far har et lille selv, og den starr midt
 mellem to store Rindelunde af Fødsel; det er
 kendt som H. C. Andersens Fødsel om Fødsel.
 "Løstret koble, og de starr der for at passe på den
 den største Sjæl."

OSCAR
JACOBSEN

